

อธิบดีมหาดการ

แต่

.....

.....

.....

ด้วยความปรารถนาดี

จาก

.....

.....

.....

มนุษย์...เกิดมาทำไม? เล่ม ๑๘

ตอน จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ

โดย ผู้เรียบเรียง สุวัฒน์ สุวทุมนโน (พิทักษ์วงษ์)

ข้าราชการบำนาญ อดีตนายอำเภอ กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

ข้าราชการพลเรือนดีเด่นนครุฑทองคำ ปีพุทธศักราช ๒๕๔๒

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรม หอสมุดแห่งชาติ

สุวัฒน์ สุวทุมนโน (พิทักษ์วงษ์)

มนุษย์...เกิดมาทำไม? ตอน จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ

กองทุนนิธินุญชย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖ จำนวน ๑๗๖ หน้า

ISBN 978-616-361-552-7

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ จำนวนพิมพ์ ๒,๐๐๐ เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย

กองทุนนิธินุญชย์เกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๔๖

๓๕๕/๑๑๙๙ หมู่บ้านพัฒนา ซอย ๒ ข. (หลังตลาดสี่มุมเมือง) ถ.วิภาวดีรังสิต (ซอยพหลโยธิน ๗๗)

ตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๓๐ โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒, ๐๙๒-๒๕๓๗-๗๗๗๕

www.buddhaanswertolife.com facebook:อุทยานธรรมวิปัสสนามวกเหล็ก

จัดจำหน่ายโดย

D.K. BOOK DISTRIBUTOR CO., LTD.

๔๖ ซอยพหลโยธิน ๓๒ แขวงเสนานิคม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๒-๔๒๗๐-๒ โทรสาร ๐-๒๕๔๒-๔๒๗๓

E-mail: dkbangkok2@gmail.com

ดวงกลมเชียงใหม่ : ๗๙/๑ ถ.คชสาร ต.ช้างคลาน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๕๓๒๐-๖๙๔๕-๕ โทรสาร ๐-๕๓๒๘-๔๖๓๗

ดวงกลมลำปาง : ๖๙/๑ ถ.สนามบิน ต.หัวเวียง อ.เมือง จ.ลำปาง ๕๒๐๐๐

โทรศัพท์ ๐-๕๔๓๕-๑๓๓๕-๘ โทรสาร ๐-๕๔๓๕-๑๓๓๔

ดวงกลมเชียงราย : ๓๒๔/๒ ถ.ขุนเปรมไฮเวย์ ต.รอบเวียง อ.เมือง จ.เชียงราย ๕๗๐๐๐

โทรศัพท์ ๐-๕๓๗๑-๔๓๓๓-๖ โทรสาร ๐-๕๓๗๑-๔๓๓๗-๘

ดวงกลมขอนแก่น : ๕๕๒/๑ ตรงข้ามห้างแฟรี่ ถ.หน้าเมือง ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๒

โทรศัพท์ ๐-๔๓๒๗-๑๕๖๗-๘ โทรสาร ๐-๔๓๒๗-๑๕๖๘

พิมพ์ที่

บริษัท พิมพ์สวย จำกัด ๕/๕ ถนนเทศบาลรังสฤษฎ์เหนือ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร

กรุงเทพมหานคร ๑๐๙๐๐ โทรศัพท์ ๐๒-๕๕๓-๙๖๐๐ โทรสาร ๐๒-๕๕๓-๙๖๐๖

(หมายเหตุ: พิมพ์ด้วยกระดาษถนอมสายตา(Green Read) เพื่อความห่วงใยในสุขภาพของท่านผู้อ่าน)

ราคา ๙๐ บาท

ผู้ประสงค์บริจาคสนับสนุนเผยแพร่ธรรมทาน

“กองทุนนิรโทษกรรมเกิดมาทำไม?”

โปรดส่งไปรษณีย์ธนาณัติไปที่...

คุณกิงกาญจน์ พัทธ์กษวังษ์

กองทุนนิรโทษกรรมเกิดมาทำไม? พุทธศักราช ๒๕๕๖
๓๕๕/๑๑๙๙ (ช.พทโยธิน ๗๗) หมู่บ้านพัฒนา ซอย ๒ ข.

ถ.วิภาวดีรังสิต ต.คูคต อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี ๑๒๑๓๐

โทรศัพท์ ๐๒-๕๓๖-๖๕๒๒, ๐๙๒-๒๕๓-๗๔๗๕

(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ๑๒๑๓๑ เท่านั้น)

หรือ โอนเงินเข้าบัญชีกองทุนฯ ธนาคารกรุงไทย สาขาประตูน้ำ

ออมทรัพย์ เลขที่ ๑๖๓-๐-๑๑๕๘๙-๔

ในนามคุณกิงกาญจน์ พัทธ์กษวังษ์ ประธานกองทุนฯ

แล้วส่งสำเนาไปโอนเงิน

ทางไปรษณีย์ หรือส่ง Fax. ๐๒-๒๕๕๕๒๔๒ เพื่อตอบอนุโมทนา

อันเนื่องมาจากปก

- ตื่นโพลงโลงจ้ำ...กว้างๆ...ไกลๆ...สว่างไสว ไร้ขอบเขต
ข้าง...ข้าง...ข้าง ! กันกิเลสสุดพิเศษจะหาไหน
ผ่านเข้ามา...เห็น , ได้ยิน ฯลฯ ฟุ้งท่ามกลาง...ปล่อยผ่านทั้งออกไป
ยุติค้นหาสมุทัย...สิ้นวัฏฏะ..นิโรธนิพพานฯ

ความหมาย

จิตพระอริยเจ้าท่านพุทธะ ตื่นโพลงเบิกบาน คลายจิตออกเหมือน
ดอกไม้บาน ดวงแสงแห่งอาทิตย์อุทัย ส่องสว่างจ้าออกไปทั่วทุกอณูแห่งโลก
ธาตุ อย่างไรเขตไรแดน คลายจิตออก วิมุติหลุดออก (ตื่นจากหลับด้วยอำนาจ
ของกิเลสโมหะอวิชชาตัวหลงรู้)

มืดหรือสว่าง หนาวหรือร้อน น้ำท่วมหรือฝนแล้งบ้างก็ข้าง...ทุกข์ก็ข้าง...
แม้สุขก็ให้ข้างเสียด้วย มันเรื่องของธรรมดาธรรมชาติชั่วคราว กาย - จิต ก็
ธรรมชาติชั่วคราว ชีวิตเกิดตายไม่จริง ปลง - ปล่อย - วาง - ข้าง...ข้างบ้าง
ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรไป **มันผ่านทั้งหลุดออกไปของมันเอง** วิมุติหลุดออกไป
เอง!

ตั้งแต่เกิดจนตายไป...ตั้งแต่ตื่นขึ้นจนหลับไป..อารมณ์ทางตา , หู ฯลฯ
ที่ผ่านเข้ามาเป็นวิบากกรรมเก่า**ธรรมดาธรรมชาติชั่วคราว** ข้างๆ บ้าง (ข้าง
สติตัวรู้) ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรไป ไม่ต้องตรงอะไร - เลือกอะไร - ท่ามกลางๆ
ไป **มันผ่านทั้งวิมุติหลุดออกไปของมันเอง**

นิโรธ เป็นผลของความดับตัณหาสมุทัยอริยสัจ จิตคลายตัวออกวิมุตติ หลุดออก แล้วจึงว่างนิพพานของมันเอง

(ที่ปกหนังสือ เล่ม ๑๕ - ๑๖ ทำเป็นภาพสมมุติจำลอง มีสถานีนิพพานนั้น แท้จริง นิพพาน - ว่าง ไม่ใช่สถานที่ ไม่มีอะไร - ไม่เป็นอะไร ไม่ใช่รูป - นาม - ชันธ์ - อายตนะ - ธาตุ - อินทรีย์ ไม่เป็นธรรม - ไม่เป็นกรรมปัจจัยการ ๑๒ ไม่ใช่ทุกข์ - ตัณหาสมุทัย หรือแม้แต่มรรคอริยสัจ หรือแม้แต่สมาธิปะมาณญาณวิปัสสนาสติปัฏฐานปัญญาญาณ ทสสนะก็ไม่ใช่

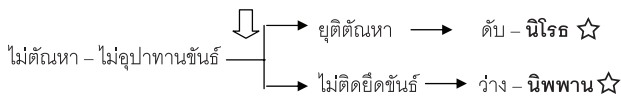
นิพพาน เป็นผลของการคลายตัวของจิตที่วิมุตติหลุดพ้นออกมาจากตัณหาอุปาทาน การยึดติดจากชันธ์ จน**ขันธวิมุตติ**หลุดออกมาจากตัวรู้ปัญญาญาณจน**วิมุตติญาณทสสนะ** ยุติเหตุตัณหาสมุทัยอริยสัจ จึงว่างนิโรธนิพพาน)

វិទ្យាសាស្ត្រ ៣១ ឆ្នាំ

... ปรารภนาเอา - ยึดถือเอา ในสิ่งที่ยึดถือเอาไว้ไม่ได้!
“ มีผู้สร้าง และ ผู้สวดย ”

“ไม่มีผู้สร้าง และ ไม่มีผู้ช่วย”

ความสิ้นกรรม

สุวทศมนิ ภิกขุ ๒๑ เม.ย. ๕๗

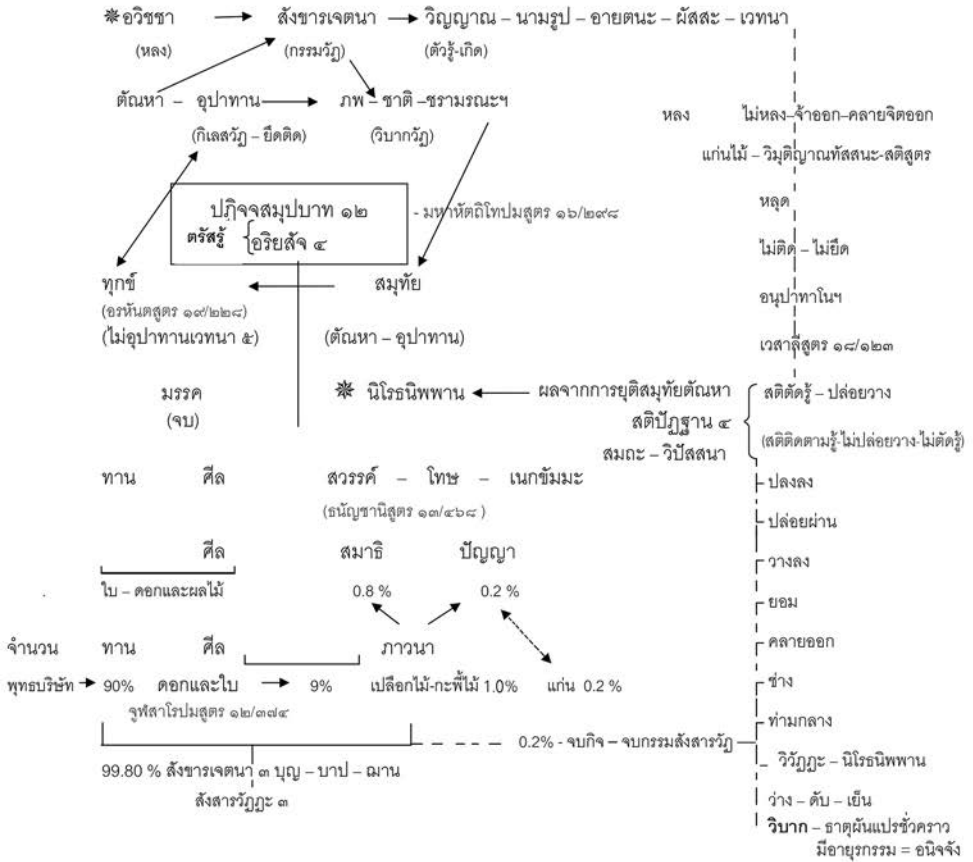
สารบัญ

อันเนื่องมาจากปก

เปิดฉาก-ปิดฉากวิญญะ

๑. อรัณยภค	๑
๒. สุดยอดความเร้นลับที่ไม่ลับ	๔
๓. โลเกียะ กับ โลกุตระ	๑๓
๔. ธรรมะไม่ปฏิบัติ-ยุติกลไกกรรม	๑๘
๕. อุปโลกน์กรรมเกื้อกูลเป็นกิริยาสันกรรม	๒๒
๖. สติปฏิฐานที่ตรงต่อพระสังฆธรรม	๓๔
๗. มาปฏิบัติ “ไม่” กันเถิด	๔๑
๘. เรื่องของจิตนิโรธนิพพาน	๔๘
๙. ความวิมุตติหลุดพ้น ๕ ทาง	๕๕
๑๐. หยุดวิบาก ตัองหยุดกรรมหยุดเจตนา	๖๓
๑๑. ภูมิของวิปัสสนาเนื้อหาพระสังฆธรรม	๘๒
๑๒. โปรดเข้าใจนิพพานเสียใหม่	๙๐
๑๓. ถอดรหัสสันยพลดลือครหัสกรรม	๑๐๖
๑๔. ชีวิตเลือกไม่เกิดก็ได้	๑๑๕
๑๕. มนุษย์เกิดมาอีกทำไม?	๑๒๘
๑๖. อภิธรรมแบบไหน?	๑๓๔
๑๗. ปัจฉิมกถา: ธรรมะที่ทวนกระแสนโลก	๑๔๐
ภาคผนวก: อริยสัจ ๔ หน้ปากคอกที่ถูกเมิน	๑๔๖
จบกรรมสังสารวัฏ	๑๕๗

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมด้วยเหตุปัจจัยนี้ – ด้วยวิภูษะ ๓

- สรรพสิ่ง ชีวิต สุข – ทุกข์ ไม่จริง เป็นของชั่วคราว พร้อมสลายตัวของมันเองตลอดเวลา
ยึดไม่ได้ ยึดไม่ได้ติด – เกาะไม่อยู่ ยึดไม่อยู่ – เกาะไม่ติด
 - ไม่เหนียวแน่น คลายจิตออกจากท่ามกลางวิภาคารมณเอย่างไม่มีกลางวัน – กลางคืน
เป็นสมุจเฉตเด็ดขาด ผู้เห็นสมุจเฉตหวิมุตติ – ชันรวิมุตติ (ภาวาวัตตสูตร – ภัทเทกวัตตสูตร)
 - ดินเผลอโผล่จ้าว...กว้างๆ...ไกลๆ ...ท่ามกลางไม่ตระอะไร...สว่างไสวไร้ขอบเขตฯ
 - อโหสิ...อโหสิ...อโหสิ...กรรมทุกอย่าง อโหสิ !
 - ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณ ขอให้มีส่วนบุญข้าฯ จงทั่วกันตลอดไป...
- (เจ้ากรรมนายเวร...เจ้าบุญนายคุณ)

๑. อารัมภกถา

ตรองอยู่นานว่า สมควรที่จะเขียนหนังสือเล่มนี้หรือไม่ ครั้นแล้วก็ปลงใจด้วยว่าอาจเป็นคุณประโยชน์แก่อกุลแก่พระศาสนา และจะได้**มีโอกาสแก้ไขเพิ่มเติมเนื้อหา**ให้ตรงต่อพระสัทธรรมยิ่งขึ้นกว่าเดิมที่ได้รวบรวมไว้ทั้ง ๑๖ เล่มของหนังสือชุดนี้

เรื่องของการเจริญสติปัฏฐาน เนื้อหาที่ได้รวบรวมไว้เดิม จากพระไตรปิฎก อรรถกถา ฎีกา ตำรับตำราและบทความของครูบาอาจารย์ วิปัสสนาจารย์ ตามๆ กันมาก็ว่า เป็นการเจริญเอาสติ เอาปัญญา เช่น สุตตะมัชฌิมา นิกาย ปัญญาอันเกิดจากการฟัง ฟังมากๆ เป็นพหูสูตะ จนเป็นพหูสูตร ให้มีสติมีปัญญามากๆ จึงให้เจริญภาวนามยปัญญา ฯลฯ เป็นต้น แต่เมื่อได้พบเนื้อหาแห่งพระสัจธรรมแท้ภายหลัง ได้พบว่า **“นิโรธนิพพานในอริยสัจสี่นั้น ทรงตรัสรู้โดยดับตัวเหตุ สมุทัยนั่นเอง**

ดับเหตุทุกข์ก็ดับ ตัณหาดับก็นิโรธนิพพานทันที **เป็นการเจริญสติ ตัดฉับพลัน ไม่ใช่เจริญสติ**เอาอย่างที่เขาเข้าใจกันมาแต่ก่อน เพราะ **“เจริญเอา”** คืออัตตากับตัณหาเอาอัตตากับตัณหาสมุทัยไปเจริญเอาเยื่อมแสลงต่อนิโรธนิพพาน แต่ให้จบกิจคือ จบตัวเจริญเอาที่จะเข้าไปซ้อนวิบากให้ปลงปล่อยวางไม่ใช่ ให้ไปปฏิบัติ”

จึงเป็นที่มาของชื่อตอนหนังสือเล่มนี้ว่า **“จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ”** หมายความว่า ถ้ายังปฏิบัติกิจ-ทำกรรมอยู่ ก็ยังต้องเกิด!

พระวิปัสสนาจารย์ หรือนักอภิธรรมทั้งหลาย ศึกษาเลยข้ามอริยสัจไป เหมือนมองข้ามหญ้าปากคอกไปเสีย หรือไม่ก็ยังขาดความลึกซึ้งในวิปัสสนาภูมิธรรมอริยสัจ และธรรมปฏิบัติจนสรุปหา หรือ บัจจยาการ ๑๒ ซึ่งได้ทรงตรัสแสดงเป็นบทขยายความชัดเจนแล้วว่า ตัวตัณหาสมุทัยในอริยสัจเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ ดับทุกข์ต้องดับที่เหตุ **“ธรรมใดเกิดแต่เหตุ**

ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ”

ดับเหตุคือดับต้นหนั่นเอง ตัวต้นหาอุปาทานเป็นผลมาจากตัว
โมหะอวิชชาฯ อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา ฯลฯ

ทรงตรัสเวสาลีสูตร ๑๘/๑๒๓ “เมื่อไม่อุปาทานก็น้อมนิพพาน”

“ไม่ต้นหาอุปาทาน คือ ไม่เจตนา ๒๙ หรือดับสังขาร ๓ อวิชชา
ก็ดับ ไม่เป็นกรรมเจตนาอีกต่อไป ไม่กรรมก็สิ้นกรรม นี่คือน้ำหาแห่ง
พระสังฆธรรม เป็นแก่นแท้ของพระศาสนา” อยู่บนพื้นฐานของการไม่ติดยึด
ไม่อุปาทานย่อมนิพพาน”

ไม่อุปาทาน คือ ไม่ติดยึด ให้ปลงปล่อยวาง แต่ไม่ได้ให้ปฏิบัติ!

พระศาสนาล้วนมีแต่เรื่องของกรรมกับการเสวยวิบากกรรม และ
ความสิ้นกรรมเท่านั้น โปรดทำความเข้าใจในเรื่องกรรมและกลไกของ
กรรมด้วย ถ้าวิบากกรรมไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม

ถ้าเอาต้นหาสมุทัยเจริญเอาสติเอาปัญญา ผลคือดับทุกข์ไม่ได้
สิ้นกรรมไม่ได้ นิโรธนิพพานไม่ได้เป็นแน่ !

“วิบากไม่ดำ-ไม่ขาว คืออย่างไร? จะลดวิบากกรรมได้อย่างไร?”
โปรดค้นหาเอาจากหนังสือนี้เถิด

หากมีวาสนา อริวาสนาบารมี อาจลุล่วงสว่างไสวในน้ำหาแห่ง
พระสังฆธรรมไม่ติดขัดข้องคาโดยไม่รู้ตัวก็เป็นได้

“บรรลุธรรมได้ ด้วยการยุติตัวต้นหาสมุทัย ยุติตัวกลไกแห่งกรรม
นี้เสีย ก็ลุล่วงนิโรธนิพพานฉับพลันทันที!”

จบปัจจุบัน ก็จบอนาคต จบปัจจุบันก็จบอดีต จบภพจบชาติจบ
พลันทันทีที่ยุติกลไกแห่งกรรม

“จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ”

แม้ว่า หากได้ประมาทพลาดพลั้งหลงหูหลงตาเจตนาหรือไม่
เจตนาก็ตาม เนื้อหาข้อความตอนหนึ่งตอนใดในหนังสือเล่มนี้และทุกเล่มที่
ได้เคยเขียนและรวบรวมเอาไว้ ตลอดจนได้นำเอาไปถ่ายทอดสั่งสอนอันใด

ไว้ไม่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมที่ให้ปลงปล่อยวาง เบื่อหน่าย คลายกำหนดฯ ผู้เขียนขอสำนึกน้อมกราบขอขมากรรมด้วยใจต่อองค์คุณพระรัตนตรัย พระอริยเจ้า อริยสงฆ์ ทั้งหลายทั้งปวง ตลอดจนทั้งทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณและท่านผู้อ่านและผู้นำเอาไปปฏิบัติทั้งหลายด้วย โปรดยกโทษให้เป็นอโหสิกรรมด้วยเถิดฯ

ขอตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมและขอเกื้อกูลพระศาสนาโปรดบรรดาสรรพสัตว์ให้จบตามดับตามวางตามองค์พุทธะมหาบารมีด้วยกันทุกท่านทุกคนทุกรูปนาม และอานุภาพใดหากบังเกิดมีขอความสว่างไสวไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องไม่คา ลุล่วงเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรม จงบังเกิดมีแก่ท่านผู้อ่านและเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายทุกชั้นภูมิด้วยกันทุกท่านด้วยเทอญฯ

หนังสือเล่ม ๑๘ นี้ ได้จัดพิมพ์ครั้งที่ ๑ เพื่อมอบให้ห้องสมุดประชาชน และห้องสมุดเรือนจำ กรมราชทัณฑ์ทั่วประเทศ กับมอบให้สมาชิกชมรมฯ ผู้บริจาคเงินพิมพ์ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม และครั้งที่ ๒ นี้ อีกจำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม ให้บริษัท ดี.เค.บี.ซี.ฯ เป็นผู้จัดจำหน่าย นำรายได้เข้ากองทุนฯ เผยแผ่ธรรมต่อไป จึงขออนุโมทนาบุญ ขอความสว่างไสวในพระสังฆธรรม จงมีแด่ท่านผู้อ่าน และผู้สนับสนุนงานเผยแผ่ธรรมทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

หนังสือชุด มนุษย์...เกิดมาทำไม? ทุกเล่ม อนุญาตให้สถานธรรมทานบางรัก โดยคุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ นำไปจัดพิมพ์เผยแผ่เป็นธรรมทานได้ โดยไม่ต้องขออนุญาตอีก สามารถร่วมบริจาคพิมพ์ และขอรับหนังสือธรรมทานได้ที่ คุณนัยรัตน์ฯ ตามหมายเลขโทรศัพท์ ๐๒-๒๖๘๑๕๐๕ แฟกซ์ ๐๒-๒๓๖๒๗๓๗

สุวทุพโน ภิกขุ

วันออกพรรษา ๑๙ ต.ค. ๕๖

๒. สุกขยถความเร้นลับที่ไม่ลับ

ธรรมะ จากพระเดชพระคุณองค์มหาบารมีหลวงพ่อโพธิ์ศรีสุริยะ
เข-มรโต วัดร่มโพธิธรรม อำเภอหนองหิน จังหวัดเลย

ผู้เขียน ได้มีโอกาสศึกษาข้อธรรมคำสอนขององค์หลวงพ่อโพธิ์ศรีฯ
เพียงระยะสั้นๆ ๒-๓ เดือน ระหว่างพักพื้นผ้าตัดสายตาเมื่อเดือนเมษายน
ถึงมิถุนายน ๒๕๕๖ แม้เพียงช่วงระยะเวลาไม่มาก ความรู้สึกเหมือนหลุด
โลกออกมาอีกโลกหนึ่ง

ถ้าหาก ไม่ได้บันทึกไว้ ก็น่าเสียดายว่า “คนตายจะไม่ได้เขียน” จึง
ขอสรุปข้อธรรมขององค์ท่านเพื่อชดเชยชาติใช้หนี้องค์คุณพระศาสนาไว้
ดังนี้

๑. ทำวัตรสวดมนต์เข้า-เย็น บทพุทธานุ ธรรมคุณ สังฆคุณ
เท่านั้น แล้วกล่าวขอขมากรรม-ขอโหสิกรรม ต่อด้วยคำสอนสั้นๆ **ให้ละ
ตัวปรารถนามุ่งหวังตั้งเอาทั้งทางโลกและทางธรรม อันเป็นตัวตณหาสมุทัย**
(เปรียบได้เท่ากับ “บุญบังนิพพาน”) ไม่ต้องกำหนดหรือปริกรรม -ไม่ต้อง
พยายาม -ไม่ต้องสร้างเงื่อนไขใดๆ

ครั้งพุทธานุ ฟังธรรมบรรลุเฉพาะพระพักตร์ จึงให้ปลงปล่อยวาง
ไม่ได้ให้ปฏิบัติ

“ไม่ต้องทำกรรม (ฐาน) อะไรแบบไหนอีก อันเป็นการซ้อนกรรม
ซ้อนมโนกรรม ให้จับนับพลัน ยุติเหตุตณหาสมุทัย ว่างๆ”

ไม่เอ๊ะอะล้งเล สงสัย แม้ปล่อยวางก็**ไม่ต้อง**พยายามปล่อยวาง
เพราะมันวางของมันเองอยู่แล้ว!

การกล่าวขอขมากรรม -ขอโหสิกรรม กรรมกรรมต่างๆ ซอย
ละเอียดทุกกรรม เช่น หนี้กรรมต่อองค์คุณเบื้องสูงในศาสนา ต่อแผ่นดิน

พระราชูปถัมภ์มหากษัตริย์ภาคส่วนองค์พระโพธิสัตว์ หนี้กรรมต่อสาธารณะ ต่อสังคม ทรัพย์ต้องห้าม บุคคลต้องห้าม ต่อบุพการี บิดา-มารดา ครู อาจารย์ และหนี้กรรมต่อสามี-ภรรยา บุตร-ธิดา ญาติมิตร หนี้แรงงาน หนี้ภาษีอากร หนี้ต่อเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ทุกดวงจิตทุกดวงวิญญาณ ทุกภพ-ภูมิ ทุกหมู่-เหล่า มนุษย์-อมมนุษย์ และเห็นภาคส่วนแห่งองค์มหา บารมี องค์พุทธะ-มหาพุทธะ องค์โพธิสัตว์-มหาโพธิสัตว์ องค์คุณพระอริยเจ้า- อริยสงฆ์-อริยบุคคลทั้งหลาย นักพรต-นักบวชทั้งหลาย ฯลฯ เป็นต้น

เห็นเรื่องของ การมุ่งหวังตั้งเอา-ทำเอา-ปรารถนาเอา **อันเป็น** **ต้นหาอุปาทาน เป็นอัตตาเป็นกรรม** ซึ่งไม่ตรงต่อพระสังฆธรรมที่ให้ปลง ปล่อยาวง ทำให้วุ่นในวัฏฏะ **หลงในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสและ** **อารมณ์คิดนึก** หลงทำหลงปฏิบัติในสมมติเบญจกถาเกิดเป็นทกขณมานะ เกิดอัสสาทัตถ์ในเขตแดนพิเศษ และให้**กล่าวขอสละขอถอน** แม้ในลาภ ยศ บริวาร คำสรรเสริญ แม้กระทั่งมรรคผลนิพพาน แล้ว**ประกาศขอ** **ขตเชยขต**ให้อุปฐากอุปถัมภ์บำรุงพระศาสนาด้วยการตรงต่อเนื้อหาแห่ง พระสังฆธรรมด้วยการวางตัวของมันเอง และโปรดสรรพัสต์วิให้จบตามองค์ พุทธะ ฯลฯ

กล่าวกันว่า การทำบุญแล้วอุทิศบุญให้เจ้ากรรมนายเวรนั้นจะไม่ได้ ผลเพราะเขายังโกรธอยู่ต่อเมื่อได้**กล่าวขอขมากรรม**บ่อยๆ ก็จะหายโกรธ จึงจะยอมรับให้เป็น**อโหสิกรรมเป็นกรรมที่ไม่ให้ผลอีกต่อไป**

องค์ท่านเน้นเรื่องการขอขมากรรม ถ้าไม่กล่าวขอขมากรรมก่อน ฟังธรรมนี้ กำแพงกรรมจะปิดกั้นปิดบังฟังธรรมไม่รู้เรื่อง จะปฏิบัติ-ปฏิบัติ จะเป็นกรรมวิบากกรรมห่างไกลออกไปอีก

แนวทางคล้ายกับการอุทิศบุญและโอนบุญของหลวงพ่อกษม อาจิณฺณสีโล อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์

แต่ที่นี้เน้นขอขมากรรมและขอสละ-ขอถอนการทำความด้วยความมุ่งหวังตั้งเอา (ตัณหาสมุทัย) จึงละเอียดยุติขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งที่มุ่งนิพพานจับพลันทันที เป็นนิพพานที่มีอยู่เองแล้วด้วยตัวของนิพพานเอง
ไม่ใช่ในนิพพานที่มุ่งหวังไปอนาคตข้างหน้า!

เป็นสังขารที่ท่านพระเดชพระคุณหลวงปู่พุทธทาสก็ได้เคยสอนไว้ว่านิพพานต้องที่นี้และเดี๋ยวนี้ด้วยการคุมผัสสะ-ดับเวทนา ตัณหาอุปาทานในปฏิจจสมุปบาท เป็นกิเลสนิพพานไม่ใช่ในนิพพานที่ต้องไปหาข้างหน้าอนาคตและนิพพาน เมื่อตายแล้ว

๒. องค์ท่าน อธิบายว่า ที่ปฏิบัติด้วยการไปเจริญ สติ-ปัญญาตัวรู้ นั้นเป็นการปฏิบัติด้วยการเอาอดีตเข้าไปซ่อนมโนกรรมเป็นสมุทัยคือตัณหา ไม่ได้ละตัวรู้ ตัวรู้เป็นขันธจึงไม่ได้ละขันธ ไม่ละอดีตตัวตน ไม่ตรงต่อการวางตัวของมันเอง

เหนือจิต มีความว่างๆ ไม่ต้องไปทำอะไรแบบไหนอีก ถ้าขึ้นไปทำหรือพยายาม ก็คือกรรมที่ไปสร้างไปซ่อนลงไปทึมนอ เป็นมโนกรรมนำเกิดอีก

ให้ทั้งตัวรู้ วางตัวรู้จับพลัน วางแล้ววางทันทีโรนนิพพานทันที!
ให้คลายจิตออก “คลายจิตออกกว้างขวางไกล-ท่ามกลางสว่างไสว-ไร้ขอบเขต”

นิพพานความว่าง เป็นผลเกิดจากการคลายตัวของจิต
เหนือจิต เหนือคิด คือ ความว่างๆ วางอยู่เองแล้วนิพพานอยู่แล้ว!
นิพพาน คือ ความว่าง นิพพานอยู่แล้วทุกขณะ ไม่ต้องไปแสวงหาเอาข้างหน้าไหน ถ้าไปหาหรือปรารถนาทำเพื่อจะเอา เป็นตัณหาสมุทัยทันที มันเป็นของมันเอง ไม่มีผู้สร้าง-ผู้สลาย!
“ไม่ต้อง-ของมันเอง!”

ไม่ต้องทรงจิต ไม่แช่จิต ไม่ค้นหาในจิต ไม่เอ๊ะอะสงสัย ให้จบใน

ตัวของมันเอง ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ ราคะ-ปฏิฆะ ก็ให้จบแล้วเลย แล้วเลย ๆ ให้จบให้ยอมวางอุเบกขาสัญญตาสลายทวิฏฐิมานะอัตตาเจตนากรรม

อารมณ์ทั้งหลาย สุข-ทุกข์ ล้วนอนิจจังชั่วคราว ล้วนจบเองตามอายุกรรมวิบาก **ไม่ต้องๆ ของมันเอง**, ไม่ไปเป็นมันซะเอง อย่าไปทำกาย-จิตอัตตกิลมณญาณโยค ที่ทำตนทำจิตให้ลำบาก อดข้าว อดนอนหรือนั่งหลับตาปิดวาจา สร้างเขตแดนพิเศษแห่งการใช้กรรม แต่ก็ไม่หลงเพลินไปกับกามสุขัลลิกานุโยคคิดในสุข

ให้สายกลาง คือ **ให้ท่ามกลาง...** คือ **สูญ** ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกอะไร ไม่สุดโต่งไปข้างไหน

๓. **สติปฏิฐาน** ท่านสอน**สติตัด** ไม่ใช่สติตามรู้ ติดตามรู้-ตามติดรู้ หรือให้ดูคิด-เห็นคิดอย่างที่เคยเข้าใจ แต่ให้ตัด ให้จบยุติจบปล้น ไม่ตั้ง-ไม่ต้อง ไม่อะไรแบบไหนอีก จบทันที มันจบของมันเอง ฯลฯ ซึ่งตรงต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนในพระสูตรตันตปิฎกหลายพระสูตรที่ว่า เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ก็สักแต่ว่า ๆ

ผู้เขียน ก็เคยได้รับการฝึกสอนมาว่า พระอรหันต์ต้องมีสติตลอดเวลา เพราะเหตุนี้ละกระมัง ที่นักปฏิบัติและครูบาอาจารย์ทั้งหลายและนักวิปัสสนาจารย์ทั้งหลาย ต่างก็ให้เจริญสติเอามากๆ “โดยหาเฉลี่ยใจสักนิดไม่เลยว่า **ตัวเจริญสติเป็นตัวสมุทัยอันแสดงต่อนิพพาน**” องค์ท่านจึงสอนให้ใช้**สติตัด**!

สติตัด คือ ให้ตัดชะตัวรู้ หรือ ไม่ติดในรู้ ตัดตัวรู้ คือตัดขั้น ละปลงปล่อยวางขั้น ให้เหนือขั้น เหนือจิต เหนือคิด ว่างๆ...เหนือขั้นจึง**ขั้นวิมุตติ**

ส่วนเรื่องอภิธรรม ที่เคยแปลกันว่า เป็นธรรมอันยิ่ง คือ ปรมาตมธรรม ๔ จิต เจตสิก รูป และนิพพานนั้น **อภิธรรม แปลว่า ยิ่งกว่าธรรม**

หมายถึง ความว่าง คือ นิพพาน (เหนือธาตุขันธ์ จิต เจตสิก และรูป คือ นิพพาน) นิพพานไม่ใช่ธรรม วางขันธ์-วางรู้-วางธรรม-วางจากจิตเจตสิก จึงนิพพาน

“นักอภิธรรมทั้งหลาย พึงนำเอาไปพิจารณาด้วยเถิดว่า เรียนท่อง นับจิตเป็นดวงๆ นั้นเพื่ออะไร!” (อโหสิ !)

๔. เรื่องศีล ให้ถือศีลที่ใจ ละงดเว้นวางวาง ไม่ใช่ศีลสังคมาสมารยาท หรือ ศีลมะยังกันเฑาะ หรือนับเป็นข้อๆ (โคปาลกศีล) และการอยู่ร่วมหมู่ร่วมสังคม ไม่ให้เอาธาตุขันธ์ไปใส่กัน โดยการอโหสิให้กันและกัน (ทุกอย่างอโหสิ ๆ ๆ!) พระ-ชี อุบาสก-อุบาสิกา อยู่กันประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ สงบเรียบร้อยดี ช่วยเหลือเกื้อกูลกันดี ไม่มีเรื่องวุ่นวาย ทุกคนเข้าใจคำสอน เนื้อหาพระสัจธรรม และรู้ธรรม-เห็นธรรม ลุล่วงธรรมสว่างไสวกันมากแล้ว เป็นส่วนใหญ่

เคยมีเรื่องวุ่นวายในระยะต้นๆ เริ่มตั้งวัดใหม่ๆ (ประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙) อยู่หลายปี เนื่องจากอาจยังไม่รองรับเนื้อหาหลักสัจธรรมคำสอน ก็ต้องออกไปรุดงค์ที่อื่น (ดูคลี่คลายชัดซาทศพจน์ฝั่งไป/ละนั้น ๆ)

แต่ปัจจุบันนี้ สบายๆทุกด้าน เหมาะสำหรับนักบวชนอกและบวชในทั้งกายและใจ นักบวชที่ส่วนใหญ่ไม่ถือพรพา ทานคงเห็นว่ามันหนัก และองค์ท่านให้ความเป็นอิสระ(freedom)ไว้เขตไว้ขอบไม่มีขอบไม่มีคอกไว้ขังอะไร ที่นี้ไม่ขังทุกข์ จึงไม่มีทุกข์จะขัง จึงสบายสำหรับนักบวชใจบวชใน บวชนอกมีบ้างที่ยังขัดข้องคาถือนอนนี้อยู่บ้างเพราะกำลังอยู่ระหว่างกลั่นกรองเนื้อหา ก็อโหสิกันไป ไม่อะไรกับอะไร คงจะเป็นสถานที่แห่งเดียวเท่านั้นละคระมังในสังสารวัฏนี้ !

แต่องค์ท่านสอนไม่ให้ติดสบาย ให้ตัดทุกอารมณ์วิบาก สบาย-ไม่สบาย สุข-ทุกข์...ให้ช่าง...! ถ้ายังเลือกสบาย-ไม่สบาย ก็โมหะใน

ค้นหา ยังติด-ยังหลุด ดิ้นหนี-ดิ้นสู้ ไม่วิมุติหลุดพ้น ถ้ายังเลือกแสวงหาก็กายภาพ นักบวชทั้งหลายพึงฟังเอาไว้ให้ขอมมากรรมบ่อยๆ...ความสุขสบายก็ไม่มีอะไรกับอะไร อย่าหลงติดหลงยึด-อย่าหลงมันก็แค่อนิจจังชั่วคราวให้ช่าง...เอโหสิบ่อยๆ...กรรมหลุดเอง!

ถ้าผิดพลาดละเมิดล่วงเกินศีล ให้ใช้การขอขมากรรม เรียกว่า **ปลงอาบัติกรรม**ทั้งปัจจุบันและย้อนหลังไปถึงอดีตชาติ และขอชดใช้ชดเชยด้วยการตรงต่อพระสังฆธรรมและโปรดสรรพสัตว์ให้จบตาม วางตามดับตามๆ เรียกว่า **วิมุติกรรม**

๕. **เรื่องสมาธิ-ตะบะ-ฉาน-ญาณ และการเจริญสติ-ปัญญา** องค์ท่านไม่ให้เจริญเพราะเป็นกรรม ให้อุปโลกน์ใช้ชั่วคราวแล้วให้วาง มีสติเพียงแค่ขณะเดินข้ามถนน นุ่งห่มเสื้อผ้า กิน ถ่าย ก็พอ

รู้แล้วละ รู้แล้วปล่อย-วาง ก็ยังซ้ำ ให้ “**สติตัด ปัญญาตัด**” ให้**ละเสียก่อน**ที่จะเข้าไปรู้ คือ “**ช่าง**” ! (สักแต่ว่า...ๆ ก็ยังซ้ำไป)

“ตัดชะตัวรู้” ให้เหนือรู้ จึงตรัสรู้

น่าจะตรงกับคำว่า “**วิมุติญาณทัสสนะ**” ในสติสูตรที่เคยนำมาสอนเรื่องนี้ผู้เขียนเคยใช้คำว่า “**สติสายฟ้าฟาด**” ในเล่ม ๑๓-๑๔ ซึ่งเอาสติไปรู้ตัดกิเลสฉับพลัน และได้เคยนำธรรมมะของหลวงปู่บุดดา ถาวโร มาสอน “**อย่าเอาหูไปรองเกียะ!**” ในเล่มต้นๆ นี่ก็ใช้สติสายฟ้าฟาดกันกิเลสนิรวณได้เหมือนกัน ซึ่งตรงกับพระพุทธวจนะว่า “**สติ เสด็จ นิรวณังฯ สติกัน กิเลสนิรวณ**” (มีลูกศิษย์ลูกหาสว่างไสวกันไปหลายคน)

แต่ถ้าหากนำเอาคำว่า “**ช่าง-ปลง-ปล่อย-วาง หรือท่ามกลาง**” นี้สติตัดได้เร็วฉับพลันกว่า ดังที่องค์ท่านสอนว่า “**ให้ตัดชะตัวรู้-ไม่ติดในรู้-ละเสียก่อนรู้ จึงตรัสรู้**”

นี่สติตัดได้เร็วฉับพลันมากยิ่งขึ้นไปอีก!

(**ทานศีล** เปรียบเหมือนใบและดอกผล **สมาธิสมณะวิปัสสนาปัญญาญาณทัสสนะ** เป็นเปลือกกะพี้ แต่ **วิมุตติญาณทัสสนะ** คือนอกเหนือสติปัญญาญาณเป็นแก่น เป็นเนื้อหาเป็นพระสังฆธรรมนิโรธนิพพาน อย่าหลงโมหะตันหา ไปเสาะแสวงหาคว้าเอาใบดอกผลเปลือกกะพี้ โดยคิดว่าเป็นแก่น-จุฬาสโรปมสูตร)

๖. **เรื่องการนับอายุ** พระพุทธศาสนายุกาลห้าพันปี กล่าวกันว่า ปัจจุบันครบอายุพุทธศาสนาห้าพันปีไปแล้ว เพราะเริ่มนับพุทธศักราชที่หนึ่ง ไม่ถูกต้อง ต้องเริ่มนับตั้งแต่พุทธกาลาหลบนดุสิตเทวโลก (หนึ่งวันดุสิตเท่ากับสี่ร้อยปีโลกมนุษย์ เจ็ดวันดุสิตจึงเท่ากับสองพันแปดร้อยปีมนุษย์) ถ้าข้อมูลนี้ผิดพลาดกราบขอขมากรรมไว้ ณ ที่นี้ด้วย **เรื่องนี้อัจฉิน** โดยไม่ควรคิด อย่าวิพากษ์วิจารย์วิจารณ์ จะเป็นกรรมซ้อนมนโ และจะเป็นกรรมตีกลับ เป็นวิบากยาวนาน

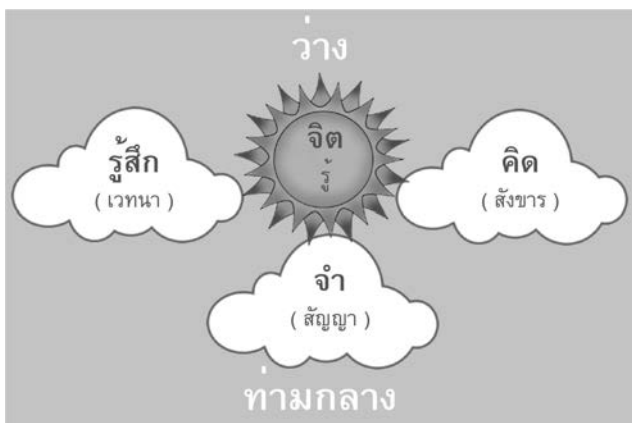
กล่าวกันว่า ยุคชาววิไลแห่งพระธรรมจะอุบัติบังเกิดในไม่ช้า **ภัยใหญ่วิบากกรรมใหญ่่อัจฉิน** โดยจะล้างสังสารวัฏที่เป็นบาปโทษ (ที่เรียกกันว่า คนบาปคือ สังสารวัฏ ห่วยๆ!) ทั้งหมด แล้วพระสังฆธรรมคำสอนก็จะรุ่งเรืองวิไล ผู้คนจะหันเข้ามาฟังธรรม รู้แจ้งลุล่วงธรรมมากขึ้น

ท่านสอนให้วาง ไม่ให้ใช้ธาตุขันธ์เขียนอ่านมาก เพราะมันเป็นวิบาก เหตุที่ผู้เขียนได้รวบรวมสรุปธรรม ตามธรรมเล่มนี้ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า ได้เขียนรวบรวมหนังสือชุดมนุษย์..เกิดมาทำไม ? มาแล้วรวม ๑๖ เล่ม ช่วงระยะเวลาสิบปีที่ผ่านมาไปทั้งหมดนั้น ได้ศึกษาจากคำสอนดั้งเดิมที่เน้นวิปัสสนาภาวนามยปัญญา เจริญเอาสติ-เจริญเอาปัญญา ได้แต่เจริญรู้ ไม่อาจตัดรู้ได้ ดุจขึ้นขี่ควาบาซาแล้ว ลงไม่เป็น ววนอยู่จำเป็นต้องหาวิธีลงจากหลังม้าด้วยหนังสือเล่มนี้ และขอชดเชยชดใช้ด้วยการโปรดสรรพสัตว์ ให้จบตามองค์พุทธะ เพื่อเกื้อกูลบำรุงอุปถัมภ์อุปฐากพระศาสนา

จึงขอโหลิกรรมต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธะ ด้วยการตรงต่อ
เนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมและนำพาโปรดสรรพสัตว์ให้จบตาม-วางตาม-ดับ
ตามพุทธอรหันต์ จงทั่วกันด้วยเทอญฯ

ท่านที่ได้อ่านพบ สิ่งแรกที่ต้องทำ คือ รีบขอขมากรรมเสียโดยเร็ว
เมื่อมีวาระโอกาสเปิดกำแพงกรรมไม่ปิดกั้น วิชาบางบางลงแล้ว ท่านจะได้
มีโอกาสสัมผัสกับโลกใหม่สุดยอดเยี่ยมแห่งธรรมชาววิไล ความเย็นลับที่ไม่ลับ
ของพระสังฆธรรมเนื้อแท้ในช่วงปลายแห่งพระศาสนานี้ที่ยังมีหลงเหลืออยู่ !

“ขอทุกสรรพชีวิต-จิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งการเสียสละ
อุปฐากอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา และนำพาโปรดสรรพสัตว์ให้จบตาม
โดยทั่วกันทุกรูปนามตลอดไป และหากท่านใดที่ยังมีหนี้กรรมตกค้าง
กระทบกระทั้งกระเทือนซึ่งกันและกันอยู่กับจิตวิญญาณใดหรือผู้หนึ่งผู้ใด
ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นผู้ถูกระทำ หรือเข้าไปกระทำก็ตาม เพื่อความสว่างไสว
ไม่ติดไม่ขัด ไม่ข้องไม่คาในเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรม ขอทุกสรรพชีวิตจิต
วิญญาณ มนุษย์-อมมนุษย์ทั้งหลายทุกชั้นภูมิ จงโปรดโหลิกรรมให้ซึ่งกัน
และกันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ด้วยกันทุกท่านทุกรูปทุกนามด้วยเทอญฯ ”
(กรกฏาคม ๒๕๕๖)

“ตื่นโพล่งโลงจ้ำ...กว้างๆ (ท่ามกลาง) เห็นความอิสระ เช่นเดียวกันกับท้องฟ้า !” จิตรู้ “**ไม่หลงไปกับหมุ่เมฆาที่ลอยตัวมาปิดบังท้องฟ้าว่างๆ**” รู้แล้วละๆ ปล่อย วาง...ว่างๆ ผ่าน ทิ้งรู้ เสียด้วยว่างๆ... ท่ามกลาง...ว่างๆ...(ลืมนิยามว่างๆ -กว้างๆ-ไกลๆ คลายจิตออกไป-ไร้ขอบไร้เขต!)

“จงเหลียวมองดูสรรพสิ่งสรรพธาตุ โลกธาตุ จักรวาลท้องฟ้ากว้าง ภูเขา ป่าไม้ สายน้ำ สายลม แสงแดด ที่เคลื่อนไหวไปมาอย่างอิสระเสรี (Freedom) ไม่ เกาะยึด พันพันนาการผ่านทั้งตัว พร้อมสลายคลายตัวของมันเองอยู่ตลอดเวลา

กายจิต-ความเป็นความอยู่สุข-ทุกข์ก็เผลอเช่นเดียวกัน พร้อมแตกสลาย ผ่านทั้งตัวของมันเองอย่างไม่มีเยื่อใย และก็ต้องคืนสู่ธาตุบริสุทธิ์ดุจเดียวกับธรรมชาติ”

อย่าค้นหาคำตอบคำถามใด ๆ เพราะสังขารเป็นคำตอบในตัวของมันเองอยู่แล้ว

อย่าขัดแย้งกับอนิจจัง ทุกสรรพสิ่งของชั่วคราว อย่าเกาะยึดในสิ่งที่ยึดเอาไว้ไม่ได้ มันอนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจ!

ว่างๆ ท่ามกลาง ของมันเองอยู่แล้ว อนัตตาอยู่แล้ว สัจจตามอยู่แล้ว!

“**ไม่ยึดติดในทุกสรรพสิ่ง และสรรพสิ่ง คน สัตว์ ตัวของมันเองก็ยึดกันไม่ได้ กาย-จิต สุข-ทุกข์ ก็ยึดไม่ได้ ทุกสรรพสิ่งอิงอาศัยชั่วคราวผ่านทั้ง ยึดเอาอะไรไว้ไม่ได้เลย!**”

เมื่อไม่ยึด ปล่อยออก คลายจิตออก ทุกสรรพสิ่งผ่านทั้ง กิณโรคนิพพานฉันทพลันทันที!

“ไม่มีทั้งผู้สร้าง-ผู้สลาย!” จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ

๓. โลภียะ

กับ

โลกุตตระ

โลภอยากได้ หวงแหน อารักขา
ยึดถือ ถือเอาไว้ จริงจัง-ตั้งใจ
สร้างกรรม-มีวิบาก

รู้จักพอ พอใจตามมียินดีตามที่ได้ สละ
ได้ จำยอมออก ปล่อยยอมออก-ปล่อยผ่าน
ผ่านทั้ง ละ วาง หยุตอยาก คือหยุต
เจตนา หยุตเจื่อนไขจริงจัง หยุตกรรม

โทษคนอื่น ไปแก้ไขคนอื่น นินทา
เบียดเบียน

ยอมรับ แก้ไขตัวเอง ไม่พูดความไม่ดี
คนอื่น เมตตาสุณฺญตาปรารภนาให้
สรรพสัตว์ทั้งปวงพ้นทุกข์

เลือกรับ เลือกรับรู้แสวงหา เฟ่ง
จ้อง แม้น้อมว่าจะเอา

ไม่เลือกรับ ไม่เลือกรับรู้ ไม่ตามดู-ไม่
ตามรู้ แต่วางก่อนรู้ทันที ไม่สร้างตัว
ปฏิบัติ ไม่สแกน ไม่โฟกัส

กำหนดบริกรรม มีเริ่ม-มีจบ
นับหนึ่งถึงสูญ มีเริ่มก็มีเกิด
บริกรรม-กำหนดเกณฑ์-ทรงช่วง

ไม่กำหนดไม่บริกรรม ไม่เริ่ม ไม่จบ
สูญอยู่แล้ว (สูญญตา) จบอยู่แล้วทุกกลม
หายใจเข้า-ออก ไม่เริ่มก็ไม่เกิด

อธิบาย วิจัย-วิจารณ์ บวก-ลบ
จดจ่ออยู่กับเฉพาะเพียงแค่รู้-
เห็น-แค่ได้ยิน ฯลฯ

ยุติ จบ จบกิจ จบไปแล้วโดยตัวของ
มันเอง (ตถตา) รู้เห็น-ได้ยิน ฯลฯ ก็
ปล่อยยอมออก คลายจิตออกโพล่งจำโปร่ง
โล่งไร้ขอบเขต

ยึดเยื่อเรื้อรังไม่รู้จบ แม้พบทาง
เดินถูก ก็ยังต้องเดินอีกไม่จบ

ไม่มีทางให้เดิน แม้ทางถูกก็ไม่มีให้ต้อง
เดินอีก และผู้เดินก็ไม่มี จบอยู่แล้วทุก
เส้นทาง ทุกโลกทั้งยมโลก-พรหมโลก-
เทวโลก-มนุษย์โลก

อาลัย (ร้อนร่นกระวนกระวาย) ออาลัย อนาลโย (ดับ-เย็น) วาง-ว่างๆ
มีวิธีการเป็นอันมาก โน่นนี้ ไร้เงื่อนไขกฎเกณฑ์ ไม่มากเรื่อง เรื่อง
ล้งเล่งสย ต้องอย่างนั้น อย่างนี้ ไม่มาก เรียบง่าย อิสระไม่ล้งเล่งสย
ยุ่งยาก วิบาก-ลำบาก รู้ก็ปล่อย ไม่รู้ก็ปล่อย หลงก็ปล่อย
สบายๆ (ลัปปายะ ๗) แต่ไม่ติดสบาย

สร้างเหตุทั้งกรรมดำ-กรรมขาว ดับเหตุ สร้างกรรมไม่ดำ-ไม่ขาว ไม่มี
ส่วยผลไปเกิดในภพภูมิต่างๆ ผลให้ต้องส่วยผล หมดภพชาติ-ภพ
ใน ๓๑ ภูมิ ภูมิ ไม่มีผู้สร้าง-ผู้ส่วย

ผูกพัน ผูกมัดรัดรีง หลงเพลิน อิสระ ผ่อนคลาย วาง ปล่อยวาง ว่างๆ
อารมณ์ ดุจเก็บชมดอกไม้ดอก “เห็นคน ภูเขา ต้นไม้ ให้เลยคน ภูเขา
โน้นดอกนี้อยู่ ต้นไม้ ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไร ไม่เลื้อก
อะไร สว่างไสว ไร้เขต ไร้ขอบ”

ดิ้นรนชวนชวายพยายามกระทำ ไม่เนื่องด้วยพยายามโดยตัวของมันเอง
ปฏิเสธโต้แย้ง ข้องคับคางใจ ไม่ เต็มใจยินดี เชื้อและยอมวางอุเบกขา
ยอมใช้หนี้กรรม ดุจดินหนี้-ดิน สัญญาตาสลายมานะ รับใช้หนี้กรรมเก่า
สู้ ไม่ยอมให้หมอแทงเข็มฉีดยา ที่เห็น ได้ยิน ฯลฯ ว่าเป็นกรรมเก่า แล้ว
แก้ไขแต่โดยดี กลัวเจ็บเกร็ง ปลง ปล่อยวางเอง “ยอมให้หมอฉีดยา
แก้ไขแต่โดยดี วางเฉยไม่ดินหนี้-ไม่ดิน
สู้”

ปฏิเสธโต้แย้งวิบากกรรม ไม่ทำ ไม่ปฏิเสธ-ไม่ปฏิเสธ-ไม่โต้แย้ง ยินดี
ข้อสอบ ไม่ผ่านการสอบ ทำข้อสอบ ผ่านการทดสอบวิบากเบาบาง
ลง ภพชาติสั้นลง ๆ

กดดันไว้ อยากเอาชนะ ดิ้นหนี-
ดิ้นสู้

อยากได้อย่างมาก ทำเอา...ๆ จริง
จัง ตั้งตอง เจตนาแรง ตั้งใจแรง
ตะลุมบอน ตั้งเข้าไป ทำทาน คีล
ภาวนา สมาธิ-สติ-ปัญญา ก็มุ่ง
หวังตั้งเอาด้วยต้นหาสมุทัย

ยึดตัวกำหนด มีตัวตนผู้แสวง
มีอัตตาผู้ทำ คิดมาก พุดมาก
กินมาก นอนมาก

ซ้อนความพยายามทุกครั้ง ที่ถูก
กระทบกับอารมณ์ รูป, เสียง
ฯลฯ

จ้องแต่จะกระทำด้วยอัตตาตัว
ตน แล้วเกิดพยายามซ้อนกรรม
ที่จะไปวางมัน เป็นกรรมใหม่อีก

ทำทั้งบุญและบาป ทำแล้วต้อง
ไปรับเสวยผลเป็นวิบาก

ยึดถือสักกายทิฐิมีมานะ ยึดตัว
ตน ยึดสติ-สมาธิ-ปัญญาญาณ
ธาตุขันธ์

ไม่สู้-ไม่หนี ปล่อย วาง วาง ไม่มีแพ้-
ชนะ ยอมรับวางเฉยอุเบกขาสุญญตา
เป็นการสลายมานะทิฐิ อัตตาตัวตน
ทำ แต่ไม่เอา ไม่อยากได้ แต่สละออก
แม้ทำเอาที่ไม่ต้องทำ วางๆ ไม่มีเราทำ
ทำโดยไม่มีเรา ทำเหมือนไม่ทำ ทำตาม
หน้าที่อุปโลกน์ใช้ธาตุขันธ์แต่พอดี ไม่
หลงทำ ทำแล้วก็วาง ไม่สร้าง-ไม่เสวย

คลายตัวกำหนด อนัตตา ไม่มีตัวตน
อัตตาไม่มีผู้ทำ คิดก็ช่าง พุดพอดี กิน
พอดี นอนพอดี ทำพอดี ขยันแต่พอดี

อายตนะ ตา หู ฯลฯ มี รับรู้สักมี รับรู้มี
แต่ไม่ซ้อนรู้-ไม่ซ้อนเห็น ปล่อยผ่าน
ทิ้งไป ทุกอารมณ์ ช่าง...ๆ ทุกอารมณ์

จบกิจ ยุติตัวกระทำ วางตัวตน วางเรา
ไม่ใช่ไปวางมัน ไม่ซ้อนกรรมเป็นกรรม
ใหม่ จบกรรม ยอมรับทุกอารมณ์ที่
กระทบ ว่าเป็นหนึ่งกรรมที่ต้องชดใช้

ไม่สร้าง-ไม่เสวยวิบาก มีแต่อริยผลที่
ไม่เป็นวิบาก เพราะคลายจิตออกกว้างๆ

ปล่อยวางละคลายตัวตน แม้จิต-สติ-
สมาธิ ปัญญา ก็ปล่อย ปลงปล่อยวางทุก
ขันธ์ เหนือหลุดจากขันธ์ เป็นชั้นธัมมิตี

มีตัว มีตน ถือตัว ถือตน

ไม่เห็นแก่ตัวแก่ตน-อนัตตา

ห่วงเจริญสร้างตัวรู้ เพื่อจะเอา
มรรคเอาผลด้วยอัตตา

รู้แล้วปลง ปล่อย วาง ละ-วาง วาง
วางตัวรู้ว่าไม่มีเรา ไม่มีอะไรให้ต้องเอา
ด้วยอนัตตา ไม่อยู่ในอำนาจใคร

มีทั้งผู้เจริญ-ผู้เสื่อม มีโลกธรรม
โลกธรรมแปด (เป็นอน)

ไม่มีตัวทั้งผู้เจริญ-ผู้เสื่อม ไม่มีทั้งโลก
ทั้งธรรม วางๆ อาศัยอารมณ์ว่าไม่มี ๆ
เหนือโลก-เหนือธรรม ยิ่งกว่าธรรมคือ
นิพพานว่างๆ อยู่แล้ว

ละชั่ว-ทำบุญกุศลความดี
เพื่อจะเอาดี

ละชั่ว-ละดี ไม่ยึดติดแม้บุญกุศล
ความดี ไม่ติดดี ไม่เอาดี

ศีล-สมาธิ-สมณะ สงบใจ
เจริญตัวรู้-หลงรู้

มีแต่วิปัสสนาปัญญาที่ตัดตัวรู้-ไม่ติดรู้
ละทุกครั้งทั้งรู้-วิมุตติหลุดออกจากทุกชั้น

ปฤชชนคนดี แต่ก็ยังมีทุกข์

อริยบุคคล โลกุตระ พ้นจากดีและชั่ว
พ้นจากสุข-ทุกข์เสียแล้ว

สมณะฆานฤทธิ-มีห่วง ยิ่งทำ-
ยิ่งมีผลให้ไปรับไปเสวยผลวิบาก

วิปัสสนาปัญญาหมดห่วง ไม่ทำ-ไม่มี
วิบาก-ไม่มีผล คือ ว่าง นิโรธนิพพาน

ไปเสวยวิบากเขตแดนพิเศษแห่ง
การใช้กรรม

สิ้นวิบากกรรม-สิ้นกรรม ไม่มีผู้สร้าง-
ผู้เสวย

ทาน-ศีล-สมาธิ-เจริญสติปัญญา
ญาณ

เหนือศีล-สมาธิ-ปัญญา เป็นปัญญา
วิมุตติ หลุดพ้นจากปัญญาวิมุตติญาณ
ทัสสนะหลุดพ้นเหนือปัญญาชั้น
หลุดพ้นแล้วจากชั้น เป็นชั้นวิมุตติ

เดินทางสุดโตะทั้งเพลิดเพลิน
ทางกาม และหรรมาทนให้
ลำบาก คับแคบ-ข้องคา

เคยได้ยีนคำว้ไตรลัษณ์ แต่
ไม่ลงเข้าไปถึงใจ ไม่รู้แจ้ง จิง
ทุกซ์

บารมี ทางโลก แปลว่า สร้าง
สมบุญ-กุศล คุณงามความดี
พยายามสร้างสมให้ครบสิบทัศ
หรือ สามสิบทัศด้วยตัณหา เพื่อ
จะได้ตรัสรู้ แต่แท้จริงแล้วยิง
สร้างบุญเท่าไรก็ต้องไปเสวยบุญ
ในวัฏฏะ ออกจากวัฏฏะ ๓๑ ภูมิ
ไม่ได้เลย อบายภูมิ มนุขย์ เทพ
พรหม ก็เป็นแดนถูกกักกันเท่า
เทียมกัน ยังอยู่ในโลกซึ่งมีอายุ
กรรมเป็นโลกียะเป็นวัฏฏะ

จบทางเดินทุกเส้นทาง แม้ผู้เดินก็ไม่มี
ท่ามกลาง ว่าง ๆ กว้างๆ ไม่ข้องคา
ก็ลุล่วงธรรม เรียกว่า “บรรลุธรรม”

เข้าใจและรู้แจ้งสภาวะธรรมของธรรมชาติ
อันเป็นธรรมดา ว่าเป็นธาตุอนิจจังผัน
แปรของชั่วคราว ผ่านมา-ผ่านออกไป
เป็นธรรมดาเป็นของมันเอง (ตถตา) รู้
แจ้งรู้เท่าทันแล้วปล่อยวาง ผ่านออกไป
ทุกอารมณ์ จิงไม่ทุกซ์กับมัน

บารมีทางโลกุตตรธรรม แปลว่า ชดเชย
ชดใช้กรรมเก่า เช่น สร้างวัด แปลว่า
อดีตชาติเคยรื้อเผาทำลายวัดวาศานามา
ก่อน หรือ ชอบสวดมนต์ แปลว่า อดีต
ชาติเคยอยู่ต่างศาสนา เคยพร้าบ่นกันด่า
พระอริยเจ้า อริยสงฆ์องค์คุณพุททะมา
ก่อน ชาตินี้จึงต้องมาสวดสรรเสริญ ใช้
หนี้กรรมเก่า ฯลฯ เป็นต้น เมื่อชดเชย
ชดใช้ด้วยการขอขมากรรมและตรงต่อ
พระสัจจธรรมจนอธิวาสนาบารมีเต็มที
วาระโอกาสมาถึง จนสว่างไสวด้วยคลาย
จิตออกตัดตัวรู้ออกมาแล้ว ไม่ติดในรู้-
วางรู้ ย่อมตรัสรู้ นี่เป็นอธิวาสนาบารมี
ที่ยิ่งกว่า วาสนาบารมีนี้เหนือ หลุดพ้น
ออกไปจากอารมณ์โลกเป็นโลกุตตระ เป็น
วิวัฏฏะ

๔. ธรรมะไม่ปฏิบัติ-ยุคกิเลสโลกกรรม

ของฝากจาก...สุวทุณโน ภิกขุ ๒๘ ก.ค. ๕๖

เธอตั้งกายอยู่อย่างไร ให้รู้อาการกายอย่างนั้น ๆ...เธอนั่งอยู่ ก็ให้รู้ว่า เตี้ยวนี้ยั่งกำลังนั่ง (ยืน, เดิน, นอน ฯ) นั้นอย่างไร?

“เธอฟัง “ปล่อย-วาง” คลายตัวรู้ เสียด้วย “ให้สักรู้ ! รู้ หรือ ไม่รู้ ก็ให้ปล่อย ให้วาง” ไม่หลงรู้ ให้วางขั้นธว่างรู้ สติ-ปัญญาขั้นธ เสียด้วยขั้นธ วิมุติ (พอใจ-ไม่พอใจ, ราคะตัณหา-พยาบาท ให้วางตัวรู้ หรือตัวคอยรู้ ให้ท่ามกลาง...ไม่ต้องพยายามทำกรรม (ฐาน) อะไร ๆ แบบไหนอีก มันวางของมันเอง) ปล่อยวาง คือไม่เจตนา ไม่กรรมก็สิ้นกรรม !

“อโหสิ....อโหสิ....กรรมทุกอย่างอโหสิ ! เจ้ากรรม-นายเวร เจ้าบุญ-นายคุณทั้งหลายขออโหสิ!” ใช้กล่าวขออโหสิกรรมทุกขณะอารมณ์ที่เครียด

ขอเพิ่มเติม ข้ออรรถข้อธรรมว่า ปล่อยวางในท่ามกลางไม่ตรงอะไร-ไม่เลือกอะไร “ยืน เดิน นั่ง นอน ระว่างท้องฟ้าผ่าหลังคาเพดานจะหล่นใส่หัว รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่าง ฯลฯ ไป ฯ” ให้คลายจิตออก...กว้าง ๆ-ไกล ๆ ไร้เขต-ไร้ขอบ ฯ

“ลืมหัด แต่อย่าลืมหัด...อย่าลืมหัด (รู้) แม้ว่าคนทั้งโลกจะลืมหัด” นั้นอย่างไร?

“เธอฟัง ปล่อยวาง “ตัว (รู้)” และ ปล่อยวางทั้งตัวรู้ และ “ตัวเรา” เสียด้วย รู้หรือไม่รู้ ก็ให้ปล่อย! (ไม่ต้องพยายามปล่อย เพราะมันปล่อยของมันเอง) ดับรู้-ดับขั้นธ-ว่างนิโรธนิพพาน!

ขอเพิ่มเติม ข้ออรรถข้อธรรมว่า “ลืมหัดจิตตื่น ท้องฟ้าโปร่งโล่ง คลายจิตออกไป สิบทิศกว้างไกล สว่างไสวไร้ขอบเขต”

คำว่า “ปล่อย-วาง” คือ ว่าง ๆ อยู่แล้ว คือ นิพพานอยู่แล้ว ที่นี้และ

เดี๋ยวนี้!

ไม่มีใครปล่อย-ไม่มีใครวาง แต่ธรรมชาติธาตุอนิจจังชั่วคราวแปรเปลี่ยน มันวางของมันเอง (ตถตา-เช่นนั้นเอง สุญญตา-ว่าง ๆ เองอยู่แล้ว)

นิพพานอยู่แล้ว เช่นนั่นเอง อนัตตา-ของมันเอง อนัตตาที่ไม่อยู่ในอำนาจใคร

นิพพาน คือ “ผลของการคลายตัวของจิต ยุติต้นเหตุสมุทัยกลไกกรรม เป็นความสิ้นกรรม วิมุติกรรม” เป็นยิ่งกว่าธรรม เป็นอมตะ ไม่เกิด-ไม่ตาย เป็นความว่าง ๆ ไม่ต้องปฏิบัติทำกรรมซ้อนที่มันอีก

นิพพานมีอยู่เองแล้ว ว่างอยู่เองแล้ว เป็นความว่างที่ไม่มีกรรมที่มันมี นิพพานไม่เป็นมโนกรรม-กุศล-อกุศลกรรม แต่เป็นวิมุติกรรม ไม่ต้องพยายามทำอะไรๆ แบบไหนอีก **หยุดแทรกซ้อน-แทรกแซงแก่งจืด** จิตที่ว่างๆ นิโรธนิพพานทันทีที่ว่างๆ ที่นี้ และ เดี่ยวนี้!

วันทั้งวัน อุปโลกน์ดำริใช้สติตัวรู้เพียงแฉ่ง-ห่มเสื้อผ้า หรือขณะกำลังเดินข้ามถนน หรือ เพียงแค่รู้ว่าท้องฟ้า-หลังคาผ้าเพดานจะหล่นลงมา ใส่หัวก็พอ รู้แล้วปล่อยไป กว้างๆ ไม่แค้ ไม่ทรง

ส่วนสติ สมาธิ ปัญญา ภาตฐาน์ เป็นแค่อุปโลกน์สมมุติดำริขึ้นมา อาศัยใช้ชั่วคราว ใช้แต่พอดีด้วยความไม่หลง **แล้วให้ปล่อยวางไป** ปล่อยผ่านไป ไม่ขัด-ไม่แย้ง ผ่านทิ้งไปทุก ๆ อารมณ์...อย่าเก็บเอาไว้ที่ใจ!

“ลืมตา-จิตตื่นโพล่ง-โปร่งโล่ง-ไม่ซึมแช่ทรง-คลายจิตออกไป-สืบทศกว้างขวาง-กว้างไกล-สว่างไสวไร้ขอบเขต พอใจ-ไม่พอใจ ก็ให้ว่าง” ดุจดวงตะวันไร้หมู่เมฆา!

โลกธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ เขามีเขาเกิดเอง-เป็นเองอยู่ก่อนแล้ว เป็นธาตุผันแปรธาตุอนิจจังชั่วคราว ไม่มีเกิด-ไม่มีดับ แต่ผันแปรเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของมันเอง วางตัวสลายคลายตัวของมันเอง!

แต่กายธาตุ-จิตธาตุเกิดขึ้นเพราะเจตนาพฤติกรรม มีเจตนาเป็น
ตัวกรรม แต่ถ้าไม่เจตนาพฤติกรรมก็ยุติกลไกกรรม !

หมายเหตุ สติปัฏฐาน แปลเสียใหม่ว่า “สติข้าง สติปล่อย สติตัด
ตัวรู้” ตัดค้นหา-อุปาทาน สติเพื่อการปลง-ปล่อย-วางในกาย-เวทนา-จิต-
ธรรม กายก็ข้าง...เวทนามากข้าง... ฯลฯ **ข้าง...ๆ ด้วยสติตัด!**

มิใช่เจริญสติ หรือ ทำเอาสติ ไม่ใช่ไปหลงรู้ ตามดู-ตามรู้อย่างที่
เข้าใจกันแต่ก่อน และ**วิปัสสนา แปลว่า ปลง** ไม่ใช่แปลว่า ติดตามรู้-ตาม
ติดรู้ นั้น ยังไม่ปลง-ปล่อยวางตัวรู้

การพิจารณาสติเป็นการพิจารณาขั้น ต้องทิ้งสติ ทิ้งขั้น จึงจะเป็น
ขั้นวิมุตติ และปัญญา-ญาณทัสสนะก็เป็นขั้น ต้องพ้นญาณทัสสนะจึงจะ
เป็น**วิมุตติญาณทัสสนะ**

นักปฏิบัติที่มีปัญญามากมีมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักปฏิบัติจะมี
ปัญหาอยู่ที่ละวางตัวรู้แสนยาก ดับตัวรู้ไม่เป็น มีความคิดความเห็นเป็น
โมหะในทิวจิตสูง คลายตัวรู้ไม่ได้เพราะเหตุที่เรียนรู้มามากหลายภพชาติตัว
ยึดเหนี่ยวแน่นมาก **คนยังมีปัญญามากฉลาดมากไอคิวสูงมากยิ่งหลงมาก**
ดับตัวรู้ยากมากกว่าคนที่ฉลาดน้อย หากตายขณะกำลังคิดมาก **จะไปเกิด**
เป็นค่างควายห้อยหัว เพราะคิดหนักหัวมาก คิดติดยึดตัวรู้มาก เป็นทุกข์
มาก!

ส่วนคนที่ไม่ปฏิบัติ มีปัญญาไม่ฉลาดมาก แต่มีไอคิว-ความฉลาด
ทางอารมณ์ดี จะปล่อยวางได้ง่าย

“คิดก็ข้าง...รู้ก็ข้าง-ไม่รู้ก็ข้าง หลงก็ให้ข้าง...เหมือนกัน ให้วาง
ออก-ปล่อยออก...คลายจิตออก”

จึงให้หมั่นขอขมากรรมและประกาศสละประกาศถอนความเป็น
ปราชญ์พหูสูตร ให้สักแต่ว่า...ๆ เหมือนพระพาหิยะฯ ที่ทรงตรัสสอนว่า
“เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ให้สักแต่ว่าๆ หรือให้ข้างๆ ฯลฯ” **ข้าง...ๆ ด้วยสติตัด!**

ดั่งรู้กัณฑ์ขันธ์-นิโรธนิพพานทันที!

คำสอนใด ถ้าไม่เป็นไปเพื่อการละ ปลง ปล่อยวาง จางคลายนั้น ไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า (โคตมีสูตร)

ให้ปลงปล่อยวาง ไม่ใช่ให้ปฏิบัติ ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ต้องปฏิบัติ ปฏิบัติเป็นกรรม มีวิบากต้องเสวย

ครั้งพุทธกาล ฟังธรรมบรรลุเฉพาะพระพักตร์ และไม่อยู่ในเงื่อนไขว่จะต้องนั่งหรือเดิน หรือยืนหรือนอน หรือต้องหลับตา พระอานนท์พุทธอนุชาพุทธอุปัฏฐากก็บรรลุธรรมมาแล้วขณะเอนลงนอนอย่างไม่มีท่า !

อนึ่ง ทรงตรัสไว้ในเวสาลีสูตร

“เมื่อปลงปล่อยวาง ไม่ถือ ไม่ยึด ไม่อุปาทาน ย่อมนุ่มนิพพานา”
ในมหาตติโกปมสูตร สูตรว่าด้วยปัจจุจสมุปบาท หรือ ปัจจยการ ๑๒ แสดงไว้ว่า

“อวิชชา คือ ความหลงเข้าใจไม่รู้ เป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร ฯลฯ”

สังขาร คือ เจตนาสังขาร ๒๙ คือ เจตนาในบุญ-บาป และในฆาน ฯลฯ เป็นปัจจัยให้เกิดตัณหา-อุปาทาน ตัณหาอุปาทานเสียได้ด้วย “ดับเจตนาสังขาร ๒๙” เจตนานี้เป็นตัวกรรม ตัณหา คือ ตัณกรรม สันกรรม และ กุกกกุโรวาทสูตร ตรัสว่า

“กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อสันกรรมนิโรธนิพพาน”

ธรรมะไม่ปฏิบัติ จึงให้ยุติกลไกกรรม สันกรรม-นิโรธนิพพาน
“ไม่มีทั้งผู้สร้าง-ผู้เสวยฯ” ด้วยหลวงพ่อช่าง...สติตัด!

(เจตนาสังขาร ๒๙ ได้แก่ ปุณณาสังขารกุศลจิต ๘ ดวง อปุณณาสังขารอกุศลจิต ๑๒ และฆานอเนยฆาสังขาร ๙-รูปฆาน ๕ อรูปฆาน ๔ ทั้งหมดเป็นตัวตัณหาอุปาทาน เป็นตัวกรรมมีวิบากกรรมนำไปเกิดในภพภูมิต่างๆ เพราะมีโมหะอวิชชาตัวหลง เป็นเหตุปัจจัย)

๕. อุปโลกน์กรรมเกื้อกูลเป็นกิริยาสิ้นกรรม

สุวทุพโน ภิกขุ

ดูเหมือนว่า ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตเป็นช่วงของการรับใช้พระศาสนา เป็นภาระหน้าที่เกื้อกูลอนุเคราะห์ อุปถัมภ์บำรุงพระศาสนา นำพาสรรพสัตว์ให้จบตามด้วยอุปโลกน์กรรมเกื้อกูลสิ้นกรรม จบความเป็นสัตว์แห่งสังสารวัฏนี้

ทุกสรรพชีวิต จิตวิญญาณ ทั้งชีวิตตลอดเวลา เป็น **อกาล** มีแต่เรื่องของกรรม และวิบากผลของกรรม มีแต่ผู้สร้าง-ผู้สลายเท่านั้น กล่าวคือเกิดมาด้วยอำนาจของ**กรรมเก่า** แล้วสร้าง**กรรมใหม่**เอาไปเกิดอีก เกิด-ตาย ใดๆ เป็นวัฏฏะอันยาวนาน

“มนุษย์และอมมนุษย์ทั้งหลายจะไม่ได้อะไรไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจากการหลงสร้างกรรมและต้องไปสลายวิบากผลของกรรมเท่านั้น”

ไม่มีสิ่งใดขัดขวางกั้นกฎแห่งกรรมนี้ได้เลย แม้แต่เจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองที่มีหน้าที่ในคดีความชบวนการศาล แม้สุจริตตงฉินกฎหมายอยู่ ก็ยังเป็นกรรมที่ไปแทรกซ้อนแทรกแซงก้าวก่ายผิดต่อกฎแห่งกรรมของสัตว์ เป็นกรรมเศร้าหมองของผู้ที่เข้าไปกระทำหน้าที่ จะต้องไปสลายวิบากเป็นเจ้าหน้าที่ในยมโลกเสียเอง เช่น ยมบาล นายนิรยบาล และเจ้าหน้าที่ในชั้นภูมิต่างๆ ดูแลรักษาฎะเบียบในภูมินั้นๆ ด้วยอาจินณกรรมไปตามที่ขอบๆ แต่ถ้าหากกระทำหน้าที่ทุจริตก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก สลายวิบากกรรมเสียเอง!

“เจตนาเป็นตัวกรรม ไม่มีเวลาไหนเลย ที่สัตว์ว่างจากการสลายวิบากกรรม”

กรรมเก่าต่อกับกรรมใหม่แล้วไปเกิดฯ

“กัมมฺหา วตฺติ โลโกฯ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมอยู่อย่างนี้”

มีกำเนิดในภพภูมิสูงบ้างต่ำบ้าง ประณีตบ้าง-หยาบบ้าง สุดแล้วแต่กรรมที่ทำ รองรับการเกิดใน ๓๑ ภูมิ

แต่ก็อาจจะมีเพียงบางจิตวิญญาณเท่านั้น ที่มีโอกาสได้ไปหยุดพัก จบชีวิต-ดับตาม-วางตาม-จบตาม ที่ความสิ้นกรรม!

ก่อนที่จะได้มีโอกาสไปวางตามจบตามที่ความสิ้นกรรม หรือสามารถยุติกรรม เพื่อสู่ความว่าง-ดับ-เย็นเป็นนิพพานได้นั้น ในช่วงชีวิตหนึ่งๆ ยังต้องเสวยผลของกรรมอีกหลายรูปแบบตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายไป เช่น ชนกรรมรณำเกิด อุปถัมภกกรรม อุปปีฬกกรรม อุปฆาตกรรม ภิภูจฺจัมมเวทนียกรรม อุปฺปชเวทนียกรรม อปฺราปรเวทนียกรรม และ **อโหสิกรรมฯ** เป็นต้น

มีอโหสิกรรมด้วย!

อโหสิกรรม คือ กรรมที่หยุดหรือเลิกให้ผล เป็นวิมุตติกรรม กล่าวคือ ยกเลิกไม่เอาเรื่องราวกันอีกต่อไป เปรียบคตฺติความทางศาลก็คือ คตฺติถึงที่สุด คตฺติเสร็จเด็ดขาด หรือคตฺติขาดอายุความทำนองนั้น ฟ้องร้องเอาเรื่องราวกันไม่ได้อีกต่อไป

“กรรมจะเป็นอโหสิกรรมได้ ด้วยการขอขมากรรม!” เป็นวิธีจบความสิ้นกรรมด้วยการ**ขออโหสิให้เป็นวิมุตติกรรม!**

พระเทวทัต ก่อนที่ศิรัษจะจมลงสู่ธรณีสูบ ได้กล่าวขอขมากรรม และขอถวายกระดุกางบูชา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอโหสิ พ้นจากอเวจีนรก พระเทวทัตจะได้มาอุบัติตรัสรู้พระปัจเจกพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งนามว่า **อจฺจุสฺสระ**

ส่วนวัสสการพราหมณ์ มีทิกฺขุจฺฉิมานะอัตตาทัวตนสูง ด้วยเป็น

เสนาบดีผู้ใหญ่แคว้นมคธ แม้พระพุทธรองค์จะทรงตรัสบอก ก็ไม่ยอมขอ
ขมาอดโทษต่อพระกัจจายณะอรหันตเถระ ที่เผลอไพล่ไปคิดด้วยจิตอกุศล
ว่าภิกษุรูปนี้เดินคล้ายลิง แม้พระพุทธรองค์จะได้ทรงตรัสเตือนว่า มิฉะนั้น
จะต้องไปเกิดเป็นลิงที่เวฬุวันก็ตาม

วัสสการพราหมณ์เชื่อ แต่ก็ยอมไปเกิดเป็นลิง ด้วยทิฏฐิมานะมาก
ไม่ยอมขอขมากรรม !

โสไรยมานพินเพศหญิง กล่าวขอขมากรรมขอโอฬัฏฐกรรมต่อ
พระกัจจายณะอรหันตเถระ กรรมก็หลุดกลายเป็นบุรุษดังเดิม (มนุษย์..
เล่ม ๑๕ เรื่องพระโสไรยเถระหน้า ๑๒๖)

สัตว์โลกย่อมไม่เป็นไปตามกรรมด้วยเหตุที่ได้ขอขมากรรมให้เป็น
โอฬัฏฐกรรมอย่างนี้ !

นรก-สวรรค์และมนุษย์โลก **วิบากกรรมทั้งมวลล้วนมีอายุกรรม**
มีจบกรรมทั้งสิ้น

วิบากเป็นผลอันเกิดจากการปฏิบัติ หรือเกิดจากเจตนาคือตัวกรรม

“การกระทำเป็นเหตุตัวเจตนาสร้างสรรค์สร้างจิต!”

จะจบกรรมต้องจบเหตุ จบตัวเจตนาสร้างสรรค์ต้นหาสมุทัย!

ที่นี่ เรามาเรียนรู้ทำความเข้าใจถึงสภาวะธรรมของโลกธาตุ หรือ
จักรวาลกันก่อน

มีกฎธรรมดาสัมมุของธรรมชาติประจำโลกธาตุอยู่อย่างหนึ่ง ที่
ทุกสรรพสิ่งทุกชีวิตจิตวิญญาณ ต้องตกอยู่ในอำนาจของกฎนี้อย่างหลัก
เลี่ยงไม่ได้เลยแม้สักสิ่งเดียว เพราะเป็นกฎแห่งสามัญลักษณะ

แปลว่า กฎแห่งความเป็นธรรมดาสอดเหมือนกันทุกรูปทุกนาม
ทุกสรรพสิ่ง ทั้งรูปธาตุและนามธาตุ เป็นอำนาจสูงสุดของโลกธาตุ หรือ
จักรวาลที่ไม่อาจมีอำนาจหรือความเป็นใหญ่สิ่งใดแทรกซ้อน แทรกแซง

บงการบันดาลบัญชาได้เลย เป็นสภาวะธรรมที่ต้องเป็นเช่นนั้นเองเสมอ
ตลอดไปประกาศตัวอยู่ตลอดกาลเวลาเป็นอกาล

กฎแห่งสามัญญลักษณะ มี ๓ ได้แก่ ความเปลี่ยนแปลงแปรผัน
ไม่หยุดอยู่คงที่ ที่เป็นธรรมชาติของมันเอง **ที่เกิดเองเป็นเอง** ไม่ใช่เกิด-ดับ
เรียกว่า “อนิจจัง ชาติพันธุ์แปรไม่ยั่งยืน๑” ความตั้งอยู่ หนอยู่ในสภาพเดิม
ได้ยาก เรียกว่า “ทุกขัง ความทุกข์๑” และ ความไม่อยู่ในอำนาจบงการ
บรรดาลของใคร ความไม่เป็นใหญ่ไม่เป็นอัคราตัวตน ไม่มีอำนาจจำเพาะ
ตน เรียกว่า “อนัตตา ไม่ใช่อัคราตัวตน๑”

รู้อนิจจังชัดเจนแล้วว่ามัน**ชั่วคราว** เปลี่ยนผันแปรเกิดเอง-เป็น
เองอยู่ตลอดเวลาเป็นอกาล ทุกสรรพสิ่งในโลกธาตุนี้เกาะยึดเอาอะไรไว้
ไม่ได้ พร้อมสลายคลายตัว-ไม่เกาะยึดกันอยู่ได้ และเมื่อรู้ได้อย่างนี้แล้ว ก็
ให้ช่าง-ให้ปลง-ให้ปล่อย-ให้วาง **ไม่ใช่ให้เอามาปฏิบัติ** (ปฏิบัติเป็นกรรม
เป็นเจตนาเป็นตัวกรรมในปัจจุสมุพบาท)

ถ้าปฏิบัติจะเป็นกรรมเข้าไปแทรกซ้อนเพื่อพยายามที่จะปล่อยวาง
ก็จะกลายเป็น**กรรมซ้อนลงมโน** กลายเป็น**มโนกรรม**มีผลเป็นวิบากต้องไป
สลายผลในชาติต่อ ๆ ไป

นั้งก็ปล่อย นอนก็ปล่อย **ท่ามกลาง** (ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกอะไร-
ไม่ขัด-ไม่แย้ง ไม่สแกนแสวงหา ไม่โฟกัสจดจ้องต้องตั้ง ไม่บวก-ไม่ลบ,
ไม่ซ้าย-ไม่ขวา ไม่หน้า-ไม่หลัง ฯลฯ) รู้ก็ช่าง ไม่รู้ก็ให้ช่าง คลายจิตออกไป...กว้างๆ ... ให้วิมุตติหลุดพ้นผ่านออกไปทั้งวัน ทุกๆ อารมณ

“เช่นนี้เป็น**รู้อนิจจัง** มันวางของมันเอง !”

หลงคิดไปหรือเผลอไป สบาย หรือไม่สบายก็ให้ช่าง **ไม่หลงซ้อน**
หลงเข้าไปอีก หลงก็ให้ปล่อย รู้ก็ให้ปล่อยไป ท่ามกลางไป ไม่ตื่นหนี-ตื่นสู้
ไม่ฝืน-ไม่ไหลตาม ฯลฯ ไม่ต้องไปค้นหาวิธีอะไรอย่างไบบแบบไหนอีก ไม่

ต้องอะไรกับอะไรกับมันอีก ปล่อย ๆ ทำกลางไป กว้างๆ..ไกลๆ ...ไร้เขต ไร้ขอบ ฯลฯ

ยอมรับวิบากไปทุกอารมณ์ มั่นวางตัวของมันเอง!

พระพุทธวณะ ทรงตรัสว่า

“ยังภิกขุ สมุทยะ ธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะ ธัมมันติฯ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งหมดทั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมดา”

ธรรมบทนี้ มนุษย์ทุกคนได้สดับบรรลุธรรมนับไม่ถ้วนในพุทธกาล เนื่องมาจากการคลายตัวของจิต...กว้างๆ ... ฯลฯ วางๆ

สภาพธรรมอันนี้ “เป็นสภาวะธรรมที่เกิดขึ้นเอง-เป็นไปเอง เป็นธรรมชาติของมันเอง ที่เกิดเองเป็นเองด้วยตัวสภาพของสรรพสิ่งเอง” เป็น **ธาตุอนิจจัง** ธาตุหมุนเวียนผันแปรชั่วคราวไม่ยั่งยืนวางตัวสลายคลายตัวของมันเอง

ถ้าสันทิฎฐิเข้าไปเห็นเอง ก็จะแจ้งเองจบเอง **ปัจจัยตั้งเอง**จำเพาะตัวเขามีของเขาเองเช่นนั้นเองอยู่ตลอดเวลาเป็น**อภิปะจายอยู่**คู่โลกธาตุ

“เยธัมมาฯ ธรรมใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคตเจ้าทรงตรัสเหตุและ ความดับเหตุ มีปรกติทรงตรัสสอนอย่างนี้”

ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้นแล้วก็ผันแปรไปเป็นธรรมดาปกติของสรรพสิ่งนั้นเอง “**นิโรธะธัมมันติฯ**” นิโรธะหรือนิโรธ แปลว่า ดับ คือ นิพพาน ดับ-เย็น-ว่าง

“ไม่มีเริ่ม-ไม่มีจบ มันจบในตัวของสรรพสิ่งเอง!”

ไม่มีเริ่ม ก็ไม่มีเกิด-ไม่มีจบ ก็ไม่มีดับ แต่มันจบมันวางตัวของสรรพสิ่งนั้นเอง ไม่เรียกว่าเกิด-ดับ แต่เรียกว่า “เกิดเอง-เป็นเอง” เป็นธาตุผันแปรธาตุอนิจจัง ชั่วคราว

ว่างอยู่เองอยู่แล้ว นี่แหละ**นิโร-นิพพาน!** ไม่มีผู้สร้าง-ผู้สลาย!

“หนัตถิ ชาตัสสะ อมรณังฯ ที่เกิดขึ้นแล้วไม่ตาย (ไม่ดับ) ไม่มี”

เมื่อเข้าใจสภาพธรรม ธรรมดาของโลกต้องเป็นอยู่อย่างนี้ รู้จัก-
รู้จริง-รู้แจ้ง เป็น กตญาณ-ตึรณญาณ-ปหานญาณ เป็น กตปริณญา-
ตึรณปริณญา-ปหานปริณญา ก็จะไม่ต้องไปทุกข์กับความได้-ความมี-ความ
เป็น-ความเสื่อม-ความพลัดพราก-ความประสพกับสิ่งที่รัก-ไม่รัก น่าพอใจ-
ไม่น่าพอใจทั้งหลายทั้งปวง ฯลฯ

เมื่อมีลาม-ก็มีเสื่อมลาม ยศ-เสื่อมยศ สรรเสริญ-นินทา สุข-
ทุกข์ เป็นโลกธรรมมี ๘ มิใช่มีแต่จำเพาะลาม ยศ สรรเสริญ สุข แต่เท่านั้น
เมื่อไร !

“มีใครผู้ใดยึดถืออะไรเอาไว้ได้บ้าง?” เกิด-ดับตลอดเวลาเป็นกาล
ยึดเอาไม่ได้เลย

“สุข-ทุกข์ มันก็ชั่วคราว ชีวิตก็ชั่วคราว ให้พอได้ใช้ได้อาศัย ควรที่
จะหยุดอยาก-หยุดเงื่อนไข-หยุดเจตนาจริงจังกับชีวิต จึงไม่ควรที่จะต้องไป
ทุกข์กับมัน”

“ชีวิตอนิจจัง อาศัยชั่วคราว!”

ที่พวกเราเป็นทุกข์กันมากปัจจุบันเดี๋ยวนี้นี้ ก็เพราะว่า ไม่อยากจะ
เข้าใจ หรือเข้าใจ แต่ก็ยังฝืนความเข้าใจจริงจังกับชีวิตดันเข้าไปกับชีวิต ไม่
ยอมรับมัน **“ยึดเอาในสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้”** ฝืนกฎธรรมดาธรรมชาติแห่ง
สภาวะธรรมนี้ ก็เพราะตัวตณฺหาอุปาทานนี่เองที่ทำให้มีความปรารถนาอยาก
ได้ใคร่ดีไปหมด ตั้งเป้าหมายตั้งโครงการแผนงาน จะต้องเป็นไปตามเป้า
ด้วยตณฺหา ได้ตามเป้าหมายแล้วก็ตั้งเป้าใหม่อีก ไม่รู้จักจบจักสิ้น แล้วก็
อ้อนวอนร้องขอ บนบานศาลกล่าว่า “ขอจงเป็นอย่างนี้ ๆ ขอจงอย่าให้เป็น
อย่างนี้ๆ”

ทั้งๆ ที่มันเป็นไปไม่ได้ แล้วก็เป็นอย่างนี้!

มันต้องเป็นของมันเองอย่างนี้ ตถตาเช่นนั้นของมันเองอยู่อย่างนี้
หัตถยอมให้เป็นเสียบ้าง ยอมเป็นก็ดับ-เย็นทุกที!

การพยายามฝืนกฎแห่งสภาวะธรรม ไม่อยากให้สิ่งที่มีที่ได้มันเสื่อม
ไม่อยากพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ไม่อยากประสบกับสิ่งที่ไม่รักไม่
พอใจ ปราธณาสังได้ไม่ได้สิ่งนั้นๆ นี่แหละตัวตณหาสมุทัยผลรับคือ ตัว
ทุกข์ ในอริยสัจ ๔ เพราะไม่ยอมรับมัน

ตัวทุกข์นี้แหละ เป็นผลที่เกิดขึ้นมาจาก ตัวตณหาสมุทัยเป็นเหตุ
เป็นอริยสัจความจริงอันประเสริฐเห็นได้ยาก ที่ทรงค้นหาจนพบและตรัสรู้
และทรงให้โรดดับตัวทุกข์เสียด้วยการดับที่ตัวเหตุตณหาสมุทัย

คำกล่าวที่ว่า “ทุกข์ ควรรู้-สมุทัย ควรละ...ฯ นั้น” ยังเย็นเยือก
เยือกไปไกล เพราะมันแต่เอาตัวรู้ไปรู้ทุกข์ และไปละสมุทัย **แต่ไม่วางตัวรู้**
ตัวละเสียเอง จึงหลงกลตณหาเข้าไปซ้อนรู้ซ้อนกรรมลงที่มัน ถ้าทุกข์
ก็ช่าง..สุขก็ให้ช่าง! ก็ดับตัวเหตุตณหาสมุทัยทันที ก็นิโรธนิพพานทันที

ตัวตณหานี้ทำให้พากันหลงสร้างหลงทำลายเป็นกรรมมีผลเป็น
วิบาก!

ทุกคนที่มีโมหะหลงไป จึงพยายามกอบโกย แสวงหา อารักขา
หวงแหนวิวาทแย่งชิงกันและกัน หลงสร้าง-หลงทำลาย และแล้วก็ไม่มีใคร
เอาอะไรไปได้เลยนอกจากวิบากกรรม

“โลกคือหมู่สัตว์พร่องเป็นนิจ ไม่อ้อมในกาม (รูปเสียงกลิ่นรส
สัมผัส) เป็นทาสแห่งตณหา”

“นัตถิ ตณหา สมนทียา แม่น้ำเสมอด้วยตณหาไม่มี”

แม่น้ำยังมีวันพร่องเต็มได้ แต่ตณหาไม่เคยมีพร่องมีเต็ม !

“ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องละทิ้งสิ่งทั้งปวงไป” พระองค์ทรง

ตรัสไว้

การพยายามฝึกฝนกุศลกรรมของโลกด้วยแรงแห่งตัณหา ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณในโลกนี้จึงได้พยายามทำ พยายามสร้างทั้งดี-ชั่ว กุศล-อกุศลกรรม เพราะหลงเหยื่อ-เชื่ออยาก จึงยากจิต!

นี่แหละเป็นกรรม!

จึงเกิดเป็นกรรมเป็นหนี้กรรม มีผลเป็นวิบากกรรม ต้องไปเกิด และเสวยชดใช้หนี้กรรมนั้นๆ

แม้กุศลกรรมฝ่ายบุญความดี ก็ยังต้องไปเกิดเพื่อรองรับผลเสวยผลวิบากกุศลกรรม ในบุญความดีนั้นอยู่!

ที่เรียกว่า “บุญบังนิพพาน” เพราะนิพพานว่างจากบุญและบาปว่างจากการเกิดตายเสียแล้ว !

เมื่อทำกรรมทั้งบุญและบาป จึงต้องไปเสวยผลวิบากบุญและบาปนั้น **ดังพระพุทธวาทะ** ที่ว่า

“กัมมุนา วัตติ โลโกฯ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมอยู่อย่างนี้”

แต่ถ้ามนุษย์หยุดสร้าง หยุดทำกรรม หยุดพฤติกรรม-หยุดความจริงจัง ไม่ดันเข้าใส่กับชีวิตจนเกินพอดีให้ไร้เงื่อนไขกับการเป็นการอยู่ปล่อยๆ วางๆ วางๆ ไม่เอาอะไรกับอะไร หยุดค้นหาสมุทัย หยุดตัวเหตุ หรืออุปโลกนกรรมเป็นกรรมที่ไม่ให้ผล (เป็นสักว่าเป็นกิริยาจิตด้วยอุปโลกนกรรม) ยินยอมออกจากวงจรชีวิตปฏิบัติสมุปบาทเสีย หยุดตัวเจตนาจริงจังเสีย ย่อมยุติกรรมจบกรรม และสัตว์โลกย่อมไม่เป็นไปตามกรรมอีกต่อไป **ดังที่ได้ทรงตรัสไว้ว่า**

“กรรมดำ-กรรมขาว มีวิบากดำ-วิบากขาว กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม”

ความสิ้นกรรม เป็นกรรมที่สิ้นวิบาก ไม่มีผล เนื่องจากได้หยุดเหตุตัวต้นเหตุเสียแล้ว ด้วยดำริสมมุติใช้ธาตุขันธ์พอเหมาะพอดี ในท่ามกลางแล้วปล่อยวางคลายจิตออกไปเป็นกิริยาจิต ไม่อุปาทาน ไม่เจตนา ไม่เป็นกรรม จึงไม่ต้องไปเกิดเพื่อรับผลวิบากกรรมได้อีก

การขอขมากรรม-อุทิศบุญให้เจ้ากรรมนายเวร **อโหสิกรรมให้ก็**
เป็นผลให้ล้นวิบากกรรมเก่าได้อีกทางหนึ่งด้วย ได้ชดใช้ด้วยบุญกุศลอย่าง
สมมาพาควร เมื่อวิบากเบาบางและมีวสานวาระโอกาสมาถึง สัตว์โลกก็จะ
ไม่เป็นไปตามกรรมอีกต่อไป

แต่ถ้าหากยังไม่ได้ขอขมากรรม ความล้นวิบากกรรมเก่าจะซ้ำ เป็น
ไปตามอายุกรรมของวิบากนั้นๆ ด้วยการเอากาย-ใจ เข้าไปชดใช้หนี้ให้
อย่างสมมาพาควรเหมือนกัน!

ค้นหาในความชั่วบาปพอเข้าใจและเห็นง่าย แต่ค้นหาเจตนา
จริงจังในบุญกุศลความดีในมรรคผลนิพพาน การบำเพ็ญบุญ ทาน คีล
ตบะ ฌาน ญาณ การเจริญสติ-ปัญญา นี่ก็ยังเป็นค้นหาที่มองเห็นยาก
แม้การบำเพ็ญภาวนาเพื่อมรรคผลนิพพาน ก็ยังเป็นค้นหาที่มอง
เห็นยากอยู่!

“จะเอาค้นหาไปแสวงหาในโรธนินพพานไม่ได้ ค้นหาสมุทัยแสงต่อ
ในโรธนินพพาน!”

จึงให้ดับตัณหายุติการเจริญธาตุขันธ์เจริญธรรมเจริญสติสมาธิ
ปัญญาเสีย อย่าไปแทรกแซงซ้อนกรรม มันเป็นอัตตาเจตนากรรมวิบากใน
วัฏฏะที่มีผลให้ต้องไปเกิด!

ดับตัณหาได้ ก็จะหยุดหลงสร้างหลงทำลายวิมุตติหลุดพ้นไปจาก
อัตตาตัวตน วิมุตติหลุดพ้นออกไปจากวัฏฏะทุกช่วงจรบัจจัยการชีวิตปฏิบัติจ
สมุปปาต

การเจริญสติปัญญา เจริญสติตามรู้กายในกาย เวทนาในเวทนา
จิตในจิต ธรรมในธรรม เจริญกายธาตุ-จิตธาตุ เจริญธาตุ เจริญขันธ์ เจริญ
ตัวรู้สติ-ปัญญา ล้วนเป็นการเอาอัตตาตัณหาไปซ้อนมโนกรรมเป็นเจตนา
สังขารในปฏิจจสมุปปาต เป็นกุศลวิบากที่ต้องเกิดไปรับเสวยกุศลวิบาก
ทั้งสิ้น!

เพราะเหตุที่เอาอัตตาตัวตนเข้าไปเจริญเป็นกรรมใหม่อีก แม้จะเป็นกุศลกรรมก็ตาม ก็ยังต้องมีการเกิดในวัฏฏะเป็นต่อไป

บุญจึงบังนิพพานเพราะเหตุนี้!

ตัวรู้สติ-ปัญญา เป็นขั้น (สติ-ปัญญา โสภณกุศลเจตสิก เกิดในจิตวิมุตตญาณขั้น) เป็นญาณทัสสณะขั้น จึงควรที่จะวิมุตติหลุดพ้นออกไปเสียจากขั้น ให้ทั้งขั้น ละขั้น วางขั้นเสีย ให้เป็นวิมุตติขั้น วิมุตติญาณทัสสณะ ขั้นวิมุตติ หลุดพ้นไปจากขั้นเสีย ให้พ้นไปจากบุญและบาป

นิพพานวิมุตติหลุดพ้นออกไปแล้วจากบุญและบาป นิพพานไม่ติด-ไม่ยึดแม้บุญกุศลความดี

สติปัญญาน ต้องเป็นสติตัด ตัดอัตตาตัวตน ตัดขั้น ละขั้น ทั้งขั้น วางขั้น!

ไม่เริ่ม-ไม่จบอะไร ตัดตนหาจับปล้น นิโรธนิพพานอยู่แล้วทันที ให้ปลง...ไม่ได้ให้ปฏิบัติ!

เจริญสติเอาเพียงแค่ว่ารู้ตัว ขณะกำลังเดินข้ามถนน หรือขณะนั่งห่มผ้า กินอาหาร ก็พอแล้ว รู้แล้วก็ละแล้วไปๆ ให้โพล่งจ้า-โปรงโง่งออกไป-ไร้ขอบเขตฯ

หรือ เพียงแค่ระวังก้อนเมฆท้องฟ้า ฟ้าเพดาน หลังคา จะหล่นลงใส่หัว นั่งก็ปล่อยาว นอนก็ปล่อยาว ท่ามกลางออกไป-กว้าง ๆ ฯลฯ วางอยู่แล้ว!

ว่างๆ...ว่างอยู่แล้ว ไม่ใช่มีความว่างเป็นเครื่องอยู่ แต่ว่างอยู่เองแล้ว!

“คิดเป็นหนู รู้เป็นแมว คิดออกมาแล้วถูกแมวกินหมด เมื่อคิดออกมาแล้ว ฆ่าได้ทั้งแมวและหนู!” นี่มันยึดเยื้อเย็นเยื้อ ยังไม่จับปล้น ยังมีอัตตาตัวตนทั้งแมวหนู ทั้งยังมีผู้ฆ่าแมวฆ่าหนูอีก!

ให้ออกมาอยู่นอกคิด ให้รู้คิด ให้เห็นคิด และให้ดับตัวรู้คิดเสีย ด้วยการคลายจิตออกไป ไม่ให้มีทั้งหนูและแมว และทั้งผู้ฆ่าหนูฆ่าแมว!

คิดก็ช่าง...ไม่คิดก็ช่าง...รู้ก็ช่าง...ไม่รู้ก็ให้ช่างฯ ด้วยหลวงพ่อช่าง
สถิติ!

คิดเป็นต้นหา รู้เป็นสถิติ-ปัญญาญาณเป็นขั้น รู้คิดแล้วให้พ้นไป
จากคิด แล้วให้พ้นไปเสียจากอัตตาตัวตนตัวรู้คิดเสียด้วยจึงพ้นขั้นนี้!

จิตใสๆ เป็นบุญ-จิตชุ่นๆ เป็นบาป” นี่ก็ยังไม่เย็นเยือกเย็น ยังมีผู้
ดู-และสิ่งที่ถูกดูอยู่ ยังอัตตาอยู่ ยังเพียงแค่ว่าเฉพาะจดจ่ออยู่ มันคับแคบให้
ปรับเปลี่ยนเสียใหม่เป็นกว้างๆ ท่ามกลางออกไป “จิตใส่ก็ช่าง-จิตชุ่นก็
ช่าง-รักก็ช่าง-ชังก็ช่าง-ทุกข์ก็ช่าง-สุขก็ให้ช่างอีกเหมือนกัน...” ใช้คาถา
หลวงพ่อช่าง สถิติ ตัด หมดัตตาตัวตนทันที วิมุตติหลุดพ้นทันที !

ดับรู้-ดับขั้น-นิโรธนิพพาน !

พ้น ก็มีไว้ว่า ต้องไปพยายามทำอะไรแบบไหนให้มันพ้นอีก เพราะ
ว่า สภาธรรมกถุแห่งสามัญญลักษณะของธาตุอนิจจังชั่วคราวเขาพ้นเขา
ปล่อยเขาว่างของเขาเองอยู่แล้ว ทั้งตัวของมันเองอยู่แล้ว

มันสละ-ละ-คลายของมันเองอยู่แล้ว เป็นตถตาเช่นนั้นของมัน
เอง ไม่มีใครพ้นไม่พ้น เป็นอนัตตาไม่มีใครปล่อย ไม่มีใครวาง ไม่มีใคร
ติด-ไม่มีใครหลุด...ถ้ายังมีก็เป็นอัตตา ไม่อนัตตา !

“พระศาสนาจะไม่บังเกิดประโยชน์อันใดเลย ถ้าไม่ปล่อยวางเป็น
อนุพุทธตรัสรู้ตาม !”

สรุปธรรมตามธรรม จึงให้...

๑. หยตวิบากกรรมเก่า ด้วยการขอขมากรรม-อุทิศบุญ ให้กลายเป็น
เป็นอโหสิกรรม จบกรรมด้วยอโหสิกรรม และแม้พระอรหันต์จบกิจแล้วก็
ยังคงต้องขอขมาล้างกรรมต่อไป เพราะวิบากกรรมอนุสัยตกค้างยังมีอยู่

๒ ตัดกรรมเก่า ไม่ต่อ-ไม่สร้างกรรมใหม่ ด้วยคิด-พูด-ทำ ที่
อุปโลกน์ใช้แต่พอดี ไม่จริงจัง เป็นกิริยาจิตที่ไม่หลง ไม่เกิดผลเป็นวิบากอีก

ต่อไป ไม่สร้างกรรม ก็คือ ปล่อย คือวาง คือช่าง ด้วยสักแต่ว่า...ๆ ช่าง...ๆ ช่าง...ๆ ไม่ต้อง...ๆ แล้วเลย ๑ จบแล้ว...ๆ (เกิดที่ตา - ดับแล้วที่ตา เกิดที่หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็เช่นเดียวกันไม่ต้องไปพยายามยุติอะไรแบบไหนอีก เพราะมันยุติไปด้วยอายุกรรมของมันเองอยู่แล้ว เป็นตถตาอยู่แล้ว รู้แล้ว ให้ละรู้เสีย !)

ความสิ้นกรรม มีสภาวะธรรมอยู่อย่างนี้ ใครอยากจะได้ถึงก็ไม่ใช่ ! เพราะยังมีตัวตนอยากก็ยังเป็นตัณหา เป็นกรรมซ้อนมน้อยอีก ไม่มีใครจะถึงอะไร เพราะว่างเขาเป็นของเขาเช่นนั้นเอง

แม้ผู้เข้าไปเห็นความว่างก็ไม่มี (ถ้ามีก็อึดตา) มีแต่ “ว่าง ๑” อยู่อย่างนี้ ว่าง-เกิดมีอยู่เองแล้ว!

นี่แหละ คือกิริยาสิ้นกรรม สิ้นกรรมก็นิโรธนิพพาน !

จึงขออุปโลกน์ธาตุขันธ์มาเพื่อแก้กฏล

“หากแม้ว่าพุทธานดรใดได้เคยทำร้าย-ทำลาย ตำรับตำราพระธรรมคัมภีร์ไบเบิล พระธรรมคำสอนเอาไว้ในยุคหนึ่งสมัยใดก็ตาม หรือเคยวิพากษ์วิจารณ์เปรียบเทียบกับเคียงอธิบายความเห็นความหมายไว้ไม่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสัจธรรมคำสอน หรือปฏิเสธปราชญ์ต่อองค์คุณพระรัตนตรัย ต่อพระสัจธรรมไว้ก็ตามฯลฯ...”

“ขอน้อมสำนึกด้วยใจและกราบขอขมากรรม ขอโทษกรรม ขอประกาศสละ-ประกาศถอนความมุ่งหวังตั้งเอาทั้งทางโลกและทางธรรม ขอตรงต่อเนื้อหาพระสัจธรรม ขอความว่างสว่างไสวไม่ติดขัดไม่ข้องคาและความแก้กฏลพระศาสนานำพาเหล่าสรรพสัตว์ให้จบตามดับตามวางตามองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และขอให้มีส่วนในอธิวาสนาบารมีแต่หนหลังจนถึงปัจจุบัน ขอเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงทุกชั้นภูมิ จงจบความเป็นสัตว์ด้วยการปลง-ปล่อย-วาง การตรงต่อพระสัจธรรมแห่งองค์พุทธะนี้ด้วยกันทุกท่านเทอญฯ”

๒. สติปัฏฐานที่ตรงต่อพระสังฆธรรม

สติปัฏฐาน ถ้าหากเอาอรรถาต์ตาตัวตนเข้าไปเจริญสติตามดูตามรู้ ก็จะเป็นกรรมมีอรรถาต์ตาตัวตนและโมหะทวิภูมิมานะเข้าไปแทรกซ้อนพยายามกระทำการกรรมในจิต เป็นกรรมในมนะ เป็นมโนกรรมใหม่เกิดขึ้นมาอีก มีผลเป็นวิบาก ไม่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมที่ว่า

“กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อสิ้นกรรม (สิ้นกรรมคือว่างนิพพาน)”

การเอาอรรถาต์ตาเข้าไปเจริญสติเจริญปัญญาญาณมีอรรถาต์ตาตัวรู้เป็นชั้นๆ มีผู้รู้ไปคอยรู้ด้วยอรรถาต์ตาตัวตนจึงไม่เป็นอนัตตา (อนัตตาแปลว่า ไม่มีอรรถาต์ตาตัวตนเข้าไปเจริญ หรือกระทำ) จึงไม่อาจนิพพาน (ว่าง-ว่าง) จับพลันต่อนิพพานในปัจจุบันทันที ถ้าไม่ว่างก็ไม่ว่าง ไม่ตรงต่อพระสังฆธรรม ต้องว่างอรรถาต์ตา!

สติปัฏฐาน ที่ตรงต่อพระสังฆธรรม หมายถึง สติตัดตัณหา **สติชนิด** **ตัดอย่างจับพลันทันที** ไม่ใช่สติติดตามรู้ หรือตามติดรู้ ไม่ใช่สติชนิดไปคอยรู้

จะรู้หรือไม่รู้ก็ปล่อย-วาง-ช่าง-ตัดจับพลันทันที กล่าวคือตัดผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน ฯลฯ ในปัจจัยการหรือปฏิจจสมุปบาทนั่นเอง

ตัดอย่างจับพลัน แล้วว่าง-นิโรธ-นิพพานทันที ดับรู้-ดับชั้น-นิโรธนิพพานจับพลันทันที!

ไม่เริ่ม-ไม่จบอะไร ตัดตัณหาจับพลัน จับพลันนิพพานทันที **จึงให้** **ปลงปล่อยวาง...ไม่ให้ปฏิบัติ!**

ตัดตัณหาดับจับพลันทันที ขณะกระทบผัสสะที่ทวาร ๖ ตา, หู ฯลฯ เมื่อเห็น , ได้ยิน ฯลฯ ได้รับรู้รับทราบทุกอารมณ์อย่าไปคอยรู้

ให้วาง... ให้ปล่อย... ให้ช่างทุกอารมณ์ แท้ที่จริงแล้วทันทีที่อารมณ์กระทบทวาร ให้ตัดให้ฉับพลันทันทีอย่าฝืน-อย่าไหลตาม อย่าห่วงหน็ดไหลไปถึงการรับรู้รับทราบ อย่าให้ลงถึงเวทนา-ตัณหา-อุปาทาน ฯลฯ อย่าไหล-อย่าฝืน อย่าให้ลงถึงเวทนาพอใจ-ไม่พอใจ ให้ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไร ไม่เลื้อยกอะไร ไม่ซ้าย-ขวา ไม่บวก-ลบ ท่ามกลางไม่ฝืน-ไม่ไหลตาม แล้วปล่อยวางทุกอารมณ์ (แต่ก็ห้ามมีผู้ปล่อยผู้วางแต่อย่างใด เพราะมันวางของมันเอง เป็นตถตา) ทุกสรรพสิ่งเกิดเอง สรรพสิ่งนั้นๆ ย่อมผันแปรเป็นไปเอง ปล่อยวางของมันเอง) ไม่ต้องไปแทรกซ้อนพยายามที่จะปล่อยจะวางแต่อย่างใด

นั่งก็ปล่อย -นอนก็ปล่อย ท่ามกลาง ๆ ฯลฯ อนิจจังชั่วคราวของมันเอง !

ตามที่เข้าใจกันมาแต่ก่อนว่า ให้พิจารณาเจริญสติตัวรู้ เจริญปัญญาญาณ เป็นการเจริญเอาสติเอาปัญญานั้น เป็นขั้นตอนที่ยืดยาวเมื่อเอาอตตะตาเข้าไปเจริญ ย่อมละอตตะตาตัวตนยาก จะไปตัดอตตะตาตัวรู้ในภายหลังยาก เหมือนกับการฝึกให้ติดยาจะไปเลิกภายหลังยาก สติตามดู-ตามรู้เป็นสติโลกียะ สอดเข้าไปรู้ไปเห็นไปรับทราบด้วยทวิขุสฺสามะอตตะตาตัวตนเป็นทุกข์ การสงสัยลังเล การวิเคราะห์ความคิดความเห็น หาเหตุหาผล วิจัยวิจารณ์นั้น **เป็นกรรม มีวิบากกรรมตักกลับเสมอ** (การเจริญตัวรู้เปรียบเหมือนขึ้นขี่หลังม้าควาไปแล้วลงจากหลังม้าไม่ได้) แต่ถ้าสติชนิดตัด ไม่ต้องพิจารณา ให้ปล่อยปล่อยวางทันทีไม่ต้องปฏิบัติให้ปล่อยให้ปล่อยวางก็ จะตรงต่อพระสัทธรรมแล้ววางทันที นิพพานฉับพลันทันที (ไม่ต้องเริ่มนับหนึ่งไปถึงสูญ แต่มันสูญอยู่แล้ว ไม่ต้องขึ้นหลังม้าควา แต่ถึงจุดหมายอยู่แล้ว ที่นี่..และเดี๋ยวนี้!)

จึงให้ปรับเปลี่ยนมาเป็นสติตัด ตัดแม้กระทั่งตัวอตตะตาผู้รู้ผู้เจริญ แม้ปัญญาญาณที่สสนะก็ให้วิมุตติหลุดรู้เห็นออกมาด้วยวิมุตติญาณที่สสนะ

เป็นอนัตตา ว้างจากอัตตาตัวตนหลุดพ้นจากขันธ กายขันธ-จิตขันธ เป็นขันธวิมุตติ (ไม่ต้องขึ้นขี่ความทุกข์ไปทีไหน เพราะว่างอยู่แล้วนิโรธนิพพานอยู่แล้ว จบฉับพลัน ทันที ด้วยไม่ต้องมีเริ่มมีจบ ไม่มีทั้งผู้เริ่ม-ผู้จบ แต่จบทันที)

อยู่บนพื้นฐานของการ**ไม่ติดยึด** ว่างๆของมันเป็นเองอยู่แล้ว!

ขอให้แจ้งใจในอริยสัจ ๔ ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสรู้ที่ตัวตนหาเป็นเหตุ คือ **สมุทัย**ให้เกิดทุกข์โทษในวัฏฏะจึงให้เอา**อริยมรรค**มีองค์ ๘ ดับต้นหาสมุทัย **ปล่อยวาง**สมุทัย **กัณิโรธนิพพาน**ฯ

มรรคมีองค์ ๘ ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา **ต้องเป็นไปเพื่อดับหรือยุติต้นหาเท่านั้น** ถ้าเจริญหรือเพิ่มพูนก็เจริญต้นหาสมุทัยอันแสดงต่อนิพพาน

ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ก็คือเหตุสมุทัยต้นหาตัวนี้นั่นเอง ให้ดับเหตุหรือยุติต้นหาเสีย!

ท่านรู้จักต้นหาตัวจริงหรือยัง? อย่ารู้แต่ชื่อ ให้รู้จักตัวจริง แล้วดับเสียก็จบกรรม ไม่ต้องเป็นไปตามกรรมอีกต่อไป

ขอเตือน นักปฏิบัติทั้งหลาย จงสติบให้ดี ๆ **รวมทั้งครูบาอาจารย์ที่สอนให้เจริญตัวรู้ว่า** “อะไรกำลังปรากฏ? เน้นไปที่มีผู้ดู-และสิ่งที่ถูกดู มีผู้รู้-และสิ่งที่ถูกรู้” เพราะถูกต้นหาหมั่นหลอก จึงเป็นความผิดพลาดอันยิ่งใหญ่มหันต์ ที่สอนให้เจริญตัวกรรมผัสสะอัตตาต้นหาอุปาทาน พึงรีบปรับเปลี่ยนโมหะทมิฬ และรีบขอมหากรรมเสียเถิด เพราะสอนให้เจริญธาตุเจริณขันธ วิญญานตัวรู้ เจริญอัตตาตัวตน ไม่อนัตตา ถ้าหากเจริญอย่างนี้แล้วตรัสรู้ ก็คงตรัสรู้กันไปหมดแล้ว ยิ่งเจริญยิ่งเกิดภพเกิดชาติ เพราะตัวเจริญเป็นเจตนาอัตตาตัวตน เป็นตัวกรรมตัวเกิด จึงให้จับตัวเจริญเสีย **ให้ปลงมิใช่ให้ปฏิบัติ!**

เรื่องการดูจิตก็อีกเหมือนกัน พระองค์ไม่เคยสอนแต่ทรงให้ปลง
ปล่อยวาง คลายจิตออกไป จิตดีก็ช่าง...จิตไม่ดีก็ให้ช่าง...ช่างแล้ววางไม่ติด
อยู่ที่ใจ!

ให้ปลง...ปล่อย...วาง ชาติขั้นนี้ตัดตาตัวตนเสีย คลายจิตตัวดูตัวรู้
ออก จึงจะว่างนิโรธนิพพาน โปรดปรับเปลี่ยนเป็นให้ปลง..ปล่อย..วาง ไม่ใช่
ให้ปฏิบัติ

**โปรดศึกษาปฏิจจนุปบาท ดีให้ถ่องถ่องให้แตกเคี้ยวให้แหลกเสีย
ก่อน แล้วค่อยกิน!**

ปฏิบัติเป็นกรรมมีผลเป็นวิบาก ไม่ว่าจะดูจิต ดูกาย หรือเวทนา
หรือดูอะไร ตัวดู-ตัวรู้เป็นกรรม เป็นมโนกรรม จะสิ้นกรรมสิ้นวิบากได้
อย่างไร? อย่าดันทุรังในทวิภูมิขณะตัดตาตัวตนอยู่เลย จะเสียชาติเกิดไป
อีกนาน (อโหสิ!)

“พระองค์ให้ปลง ไม่ได้ให้ปฏิบัติ!”

มรรคมงคล ๘ ในอริยสัจ ศีล-สมาธิ-ปัญญา เป็นขั้น เป็นอนิจจัง
ทุกขัง อนัตตาไม่ต้องไปเจริญหรือปฏิบัติแต่ให้ปลงปล่อยวาง

ในวิปัสสนาภูมิ ๖ อภิธรรมปิฎกเล่ม ๓๕ ว่าด้วยขั้นธายะ-
ธาตุ-อินทรีย์-อริยสัจ-ปฏิจจนุปบาท ทรงสอนให้ปลงปล่อยวางทั้งสิ้น
ไม่ใช่ให้ปฏิบัติ และทรงตรัสรับรองไว้ในโคตมสูตร คำสอนใดถ้าไม่เป็นไป
เพื่อการเบื่อหน่ายคลายออก ไม่ปลงปล่อยวาง นั่นไม่ใช่คำสอนของพระองค์

**สัตว์โลกวนอยู่ในวัฏฏะเพราะกิเลส-กรรม-วิบาก จึงให้นำสติปัญ
ฐานชนิดสติตตัมปัลลันทนี** เพื่อตัดวงจรของกรรมตรงนี้

โปรดทำความเข้าใจว่า นิพพาน แปลว่า ดับ-เย็น-ว่าง (ว่างอยู่แล้ว
แต่ไม่มีใครไปอยู่กับความว่าง) หลุดพ้นจากอัตตาตัวตนไม่เป็นสภาวะใด
ไม่มีตัวตนในความว่าง ไม่เป็นกาย-เวทนา-จิต-ธรรม

ให้นอกเหนือธาตุเหนือธรรมเหนือวิมุตติหลุดพ้นจากกาย-เวทนา-จิต-ธรรมไปเสีย ว่าง ๆ กายก็ว่าง-เวทนามีว่าง-จิตก็ว่าง-ธรรมก็ว่าง !

นิพพาน เป็นยิ่งกว่าธรรม นิพพานไม่มีความหมายของความเป็นอะไร ๆ ว่าง ๆ ว่างจากอัตตัตวตน **ว่างไม่เกี่ยวกับรู้-ดู หรือเห็น ไม่เกี่ยวกับตนเองในรู้-ตนเองในเห็น ฯลฯ**

นิพพาน ไม่ใช่สติ-ปัญญา หรือ ญาณทัสสนะใด ๆ พ้นจากสติดันท์-ปัญญาดันท์ เป็นขั้นวิมุตติ หลุดจากชั้นกายน-จิต คือ ความว่างที่มีอยู่เองแล้ว

หลุดพ้นจากญาณทัสสนะ เป็น**วิมุตติญาณทัสสนะ!**

ท่านใดที่ได้อ่าน จงให้ว่างให้ปลง ให้ปล่อยทันที แม้ความคิดนึก วิพากษ์-วิจย-วิจารณ์ข้อธรรมใด ๆ ให้วางทันที ให้ดับทันที เดียวนี้ ที่นี้... เดียวนี้ เข้าใจ-ไม่เข้าใจ ก็ให้วางตรงนี้ คลายตรงนี้ ดับตรงนี้ ที่นี้...เดียวนี้

“อย่าว่ากวน ขอย้ำว่า อย่าว่ากวน อย่าสำราญ มันสังสารวัฏ!”

จิตคิดก็ว่าง ๆ ๆ ทุก ๆ อารมณ์ที่ผ่านเข้ามา ไม่ต้องให้คาราคาเซ ความเห็นความหมาย เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ให้ยอมรับ ให้ปล่อยให้ว่าง ทุกทวารอารมณ์ ปล่อยผ่านทิ้งๆออกๆไป ทุกอารมณ์

ถ้าให้ค่าความหมายก็หลงกลตันทา อย่าหลงใช้ชีวิตจนเกินพอดี ไม่ต้องไปหลงพยายามค้นหาเหตุ หรือใช้ความเพียร นั้นมันตันทามันพร่อง เป็นนิจ มันไม่เคยอิมในกามโนรูป, เสียงฯ หรอก อย่าจริงจัง อย่าดันเข้าไปกับชีวิตมากนัก ปลงๆ ว่างๆ บ้างก็ได้ จะได้ไม่ทุกข์มากนัก ปลงปล่อยวาง มันดับ-เย็น-ว่าง

ทุกอารมณ์ให้ว่างให้ตัด ไม่ให้ค่า ไม่ให้ความหมาย ตัดแม้สติตัวรู้ แม้ปัญญาญาณทัสสนะก็ให้ปล่อย ให้วิมุตติญาณทัสสนะ ที่ว่าง ว่างๆ ว่าง ๆ ๆ ว่างแล้วไม่ติดใจ ไม่ติดใจก็หลุดออก เป็นวิมุตติหลุดออก!

สติปัญญาตัวรู้ ต้องรู้จักใช้เป็น ใช้แต่พอดี ใช้แล้วให้ปล่อยวาง **ไม่ยึดติด** ไม่ข้องไม่คา ไม่อุปาทานยึดเกาะติดในจิต **ให้รู้จักคลายจากจิตรู้จิตเห็น** การรู้การปรุงแต่ง ความจำความรู้สึก อาศัยใช้ชั่วคราว ไม่ใช่สิ่งยึดติดแล้วๆไป กับใจตนเอง สว่างเอง ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง มุ่งหวังภายนอก ให้นอกเหนือความเป็นตัวตน ไม่จำเป็นจะต้องเข้าใจ-ไม่เข้าใจ ถ้าใช้รู้ใช้เห็นตลอดจิตจะรวนจะอุปาทานในจิต มันเป็นกรรม

ตัณหาอุปาทานในรู้นี้เป็นกรรม **ไม่จำเป็นต้องรู้เห็นเสมอไป** ไม่เน้นใช้ตลอด ให้วางตัวเองให้เป็น รู้ก็ช่าง ไม่รู้ก็ช่าง...

ช่างครึ่งหนึ่ง ก็เป็นตถังคะนิพพานชั่วขณะครึ่งหนึ่งๆ แต่ถ้าคิดครึ่งหนึ่ง ก็เป็นกรรมครึ่งหนึ่งเหมือนกัน!

กายก็ช่าง-จิตก็ช่าง รู้ก็ช่าง-หลงก็ช่าง ไม่ต้องไปคอยรู้ ให้จบทันที จบเสียก่อนที่จะเข้าไปรู้ จบทันทีที่ทุกขณะอารมณ์ อย่างนี้ไม่เป็นกรรม

ไม่มีเริ่ม-ไม่มีจบ แต่มันจบของมันเอง!

อย่าไปเจริญตัวผู้รู้ และสิ่งที่ถูกรู้เด็ดขาด การเอาตัวเองไปเจริญเป็นอัตตาตัวตน ยิ่งเจริญยิ่งอัตตาตณฺหาสมุทัยยิ่งมาก ยิ่งห่างไกลนิพพาน จึงให้หมดตัวหมดตน ปลงตัวรู้ทันที ตัดฉับปล้นทันที **จบฉับปล้นทันที ให้เป็นสติตัดตัวรู้** ให้ปลงปล่อยวาง ไม่ให้ไปปฏิบัติ

ขอให้บำเพ็ญภาวนาธุระจิระยะอรหนต์เถระขิปปาภิญญาผู้ตรัสรู้เร็วมาเป็นธรรมานุสติ “เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ก็ลักแต่ว่า เห็น..ก็ช่าง, ได้ยิน..ก็ช่าง, ตัดโมหะอวิชชาตัวหลง...” แล้วบรรลอรหัตตฉับปล้นทันที บรรลุนั่น! (หาอ่านในหนังสือ มนุษย์ฯ เล่ม ๑๕)

นำมาเป็นธรรมานุสติเป็นอารมณ์บ่อยๆ เถียงๆ ว่า “จิตหรือวิญญูณเห็น, ได้ยิน ฯ แปลว่า ช่างหรือปล่อยคลายจิตออกหมดตัวตน” **ไม่ตนเองในเห็น, ไม่ตนเองในได้ยิน ฯ** ฯลฯ

ช่างทุกครั้ง กรรมหลุดวิมุตติทุกครั้ง!

“จิตเห็น, ได้ยิน ฯลฯ เห็นคนให้เลยคน, ได้ยิน, ได้กลิ่น, รู้รส, รู้สัมผัส อารมณ์คิดนึก ให้แล้วเลยไป ท่ามกลางไป ฯ ไม่ใช่เราเห็น, ได้ยิน ฯลฯ **อย่าให้แปลว่ารู้วาทราบอะไร ๆ** กายก็ช่าง-เวทนาก็ช่าง-จิตก็ช่างฯ”

ถ้าหลงเข้าไปรู้ไปทราบอะไร ๆ ก็วิชชา ก็เป็นกรรม

วิชชา แปลว่า โมหะหลงเข้าไปรู้ หลงเข้าไปรับรู้นี้เป็นอัตตา ดับตัวรู้-ดับขั้น-ดับวิชชา-นิโรธนิพพานทันที!

เนื้อหาแห่งพระศาสนา คือ อยู่บนพื้นฐานของการ**ไม่ยึดติดขั้น** อัตตาตัวตน คือ **อนัตตา**

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ การไม่ยึดติดธาตุขั้นไม่อุปาทานขั้น ย่อมอ่อนนิพพาน” นี่คือพระสังฆธรรมที่ทรงตรัสไว้

“สัสมิตาโพลงโปร่งโล่ง-สืบทศกว้างขวางกว้างไกล-ปล่อยวางคลาย จิตออกไป-ผ่อนคลายสดใส-ท้องฟ้ากว้างไกล สว่างใสไร้ขอบเขต”

หยุดอยากหยุดเจตนา คือ “อนุปาทาโน” หยุดอุปาทานหยุดตั้งหน้าหยุดเจตนากรรม!

ไม่อุปาทานขั้น คือ ปล่อยวาง คือไม่เจตนาไม่เป็นกรรมก็สิ้นกรรม หมตวิบากกรรมกันิโรธนิพพาน

สติปัญญาที่ตรงต่อพระสังฆธรรมคือ ปล่อยวางทุกขั้นว่างๆ ทั้ง ๔ ฐาน ด้วยหลวงพ่อช่าง...สติตัดตัวรู้ นั่นเอง!

๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๖

๗. มาปฏิบัติ “ไม่” กันเถิด

โดยนิโรธอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว เป็นเช่นนั้นของมันเอง โดยพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้ว

สุวทุฒโน ภิกขุ ๑๐ ก.ย. ๕๖

๑. **ไม่โมหะหลง** ไม่เข้าไปตรงกาย-ตรงจิต ไม่สแกน ไม่โฟกัส ไม่จดจ่อ ไม่เพ่งจ้องแม้แต่หม่อมจิต ไม่เดินรน ไม่ดูจิต ไม่เพ่งจิต ไม่ซ้อนจิต อย่าทำอะไรๆ กับจิต อย่ากรรม-วิบากกับจิต **แต่ให้ท่ามกลาง** ไม่เลือกอะไร ไม่ตรงอะไร ให้ปล่อยจิต-คลายจิต-ปลงจิต **ถ้าหลงก็ให้ปล่อย** รู้-ไม่รู้ ก็ให้ปล่อย...
๒. **ไม่ทำร้ายจิต** ไม่ทำกรรม (ฐาน) อะไรๆ แบบไหนอีกกับจิต ไม่แทรกแซง ข้ำเติมจิต **แต่ให้จิตคืนสู่ธาตุบริสุทธิ์ล้วนๆ** ธาตุโดยธาตุของมันเอง **ถ้าหลงทำอะไรๆ ก็ให้ปล่อย**
๓. **ไม่ตั้งหาไม่หลงผัสสะ** สัมผัสสัมพันธ์อารมณ์เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ไม่พัวพัน สภาวะ **แต่ให้คลายจิตออก ตื่นออก** อย่าให้ตั้งหาจัดสรรพฤติกรรม จิต **ถ้าหลงก็ให้ปล่อย**
๔. **ไม่หลงเข้าไปเจริญรูป-นาม หรือ กาย-จิต** ไม่เจริญสภาวะธรรม สติ สมาธิ ตบะฌานญาณใดๆ สงบ-ไม่สงบ ไม่ต้องเอาไม่ต้องบรกรรม ไม่เลือกสงบ-ไม่สงบก็ช่าง **ให้ตัดฉับปล้นไม่อยู่แล้ว** ไม่แช่ ไม่เริ่มอะไร ไม่จบอะไร เพราะมันจบของมันเองอยู่แล้ว **ไม่หลงตัววิญญานตัวรู้** ไม่ตอกย้ำ ไม่หลงก็ไม่เจริญอัตตาตัวตน ไม่นิยมชมชอบ ไม่ปฏิบัติ-ปฏิบัติ แต่ถ้าหลงไปก็ให้ปล่อย **หลงก็ปล่อย ไม่หลงก็ให้ปล่อย** (ถ้าหลงเข้าไปเจริญหรือปฏิบัติ ก็เป็นกรรมแทรกซ้อน เป็นโมหะตั้งหา

อุปาทาน เป็นกรรม เจริญอะไรก็ต้องไปใช้วิบากกรรมอันนั้น เจริญบุญก็ต้องไปใช้บุญ สวรรค์ก็ชั่วคราว จึงให้ปลง ไม่ให้ปฏิบัติ!)

๕. **ไม่เจริญมรรค** กรรมอนุสัย ไม่เจริญตัวคอยดู-คอยรู้ ไม่ต้องรู้-ไม่ต้องดู -ไม่ต้องสังเกตเสียก่อน **ถ้าเริ่มเจริญก็เริ่มมีอัตตาตัวตนเกิดเป็นกรรม** จบเจริญมรรค-จบกรรม-ก็จบอัตตา จบมรรคก็จบทางเดิน จบกิจก็ไม่มีใครเดิน ก็จบมรรค (คีล สมาธิ ภาวนา ปัญญา) “มรรค ๘ ไม่ใช่ไปเจริญเอา แต่ให้สละออก ตัดออก ไม่ใช่ทำเอา แต่ให้ทำละ ทำปล่อย ทำวาง แต่ก็ไม่มีการทำ” วางศีล สมาธิ ปัญญาทั้งหมด ให้จบมรรค-จบผล อริยผลเกิดจับพลัน โดยนิพพานอยู่แล้ว ว่าง ๆ ไม่ต้องเจริญอะไร-เสื่อมอะไร นิพพานอยู่แล้วของมันเอง (สูญญตา-ตถตา) ไม่มีผู้สร้าง-ผู้สลาย ไม่มีเริ่ม-ไม่มีจบ มันจบของมันเองอยู่แล้ว

๖. **ไม่มุ่ง-ไม่หวัง-ไม่ตั้ง-ไม่เอา** ไม่ปรารถนาเอา ไม่หลงในนิจจัง-สุขัง-อัตตา-ความสวยงาม ไม่ดันเข้าใส่กับชีวิตความเป็นความอยู่ ไม่ห่วงหาอาลัย (อะอาลัยคือ อนาคตนิโรธนิพพานทันที) ให้ขอขมากรรมประกาศสละประกาศถอนการตั้งเอา การมุ่งหวังตั้งเอาเป็นทิวฏฐิมานะอัตตาตัวตน “อย่าจริงจังกับชีวิต” (จริงจัง คือ เจตนาคือกรรม มีผลเป็นวิบาก) “แม้เป้าหมายชีวิตก็ไม่ต้องมุ่งหวังตั้งเป้า” นอกเหนือเงื่อนไขกับการเป็น การอยู่ นอกเหนือกาลเวลา (อกาล) นิ่งทึง นอนทึง ๆ ไม่อะไรกับอะไร **ปล่อยวางไปในแต่ละวัน “ไม่ต้องลงว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิต!”**

๗. **ไม่คอยจะ...ๆ** ไม่คอยติด-ไม่คอยหลุด ไม่คอยเริ่ม-ไม่คอยจบ ไม่ห่วงนึก-ไม่ห่วงคิด ไม่ต้องไปเพื่อคอยจะทำอะไรแบบไหนอีก ไม่เอาอัตตาเข้าไปคอยจะ หรือเข้าไปพยายามที่จะวาง นั้นมันดันหา และเป็นจิตตกิลมถานุโยค-ทำจิตให้ลำบาก ไม่ต้องพยายามที่จะวาง **แต่วิบากมันวางของมันเอง** (ตถตา) **นิพพานว่างๆมันวางของมันเอง** ไม่ต้องพยายามไม่เนื่องด้วยต้นหาความพยายามแต่อย่างใดทั้งสิ้น

๘. **ไม่ต้องวางจิต ไม่ต้องไปรักษาคจิต ไม่ต้องเฝ้ายามคจิต** เพราะจิตอนัตตา ไม่ต้องเลือกปฏิบัติอะไรแบบไปไหนกับจิต ไม่ต้องไปจับจิต แต่ให้ยุติตัวปฏิบัติ หรือตัวพยายามที่จะเข้าไปวางจิต หรือเข้าไปจับจิต หรือปฏิบัติจิต **แต่ให้คลายจิตออกกว้างๆ ความพยายามใช้กับนิพพานไม่ได้** (ถ้ายังพยายามอยู่ จะว่างได้อย่างไร?) แต่ให้เอาไว้ใช้กับงานทางโลก “ตัวพยายามปฏิบัตินี้เป็นต้นหาอุปาทานเป็นจิตตกิลมณานุโยคในจิต เป็นเจตนาอัตตา เป็นกรรม” ให้ปล่อยจิต ให้คลายจิตออก ตื่นออกคืนสู่ความว่าง ความบริสุทธิ์ธาตุโดยธาตุล้วนๆ อยู่แล้ว “จำ...กว้างๆ...ไกลๆ...ไร้ขอบเขต...”
๙. **ไม่ไหล-ไม่ฝืน** วิบากอารมณ์อนุสังกรรมเก่าหลีกเลี่ยงไม่ได้ **แต่ให้ยอมรับ** หนักรรมต้องได้รับการชดใช้ มันอนิจจังชั่วคราวมันจบเอง มันวางของมันเอง ไม่ไหลอนุโลมตามกิเลส-ไม่ฝืนไม่ขัดแย้งกับจิต ไม่จะเอาอย่างกับจิต ไม่ปฏิเสธวิบากอารมณ์ แต่ให้ปล่อยวางอารมณ์ ยอมอุเบกขาสัญญตาสลายมานะทิฏฐิอัตตาทัตตน มันเป็นธรรมชาติ ธาตุนิจจังปรับเปลี่ยนผ่านไปของมันเองตามอายุกรรม
๑๐. **ไม่คับแคบ-ไม่แะ-ไม่ทรง-ไม่ซึม** (ซึมเป็นอารมณ์ของอบายภูมิ) ไม่บวม-ไม่ลบ ไม่สูง-ไม่ต่ำ ไม่ซ้าย-ไม่ขวา ไม่หลับตาไม่สแกนหา ไม่โฟกัส จดจ่อ ไม่เฉพาะ ไม่ปรักปรำ ไม่ชนรู้ ไม่เน้นนิमितเครื่องหมายและรายละเอียด อนุพยัญชนะใด ไม่เพียงแคเฉพาะๆ **แต่ให้กว้างขวางท่ามกลางโปร่งโล่งกว้างๆ จำ** กว้างขวาง-กว้างไกล สว่างใส ไร้ขอบเขตเลยๆ ออกไปเห็นคนภูเขา ต้นไม้ฯ ให้เลยคน เลยภูเขา ต้นไม้ฯฯ ท่ามกลางไม่ตรงอะไร กว้างขวาง กว้างไกล ไร้ขอบเขต ไร้รู้หา-ไม่หารู้ ไม่ทรง-ไม่แะ แต่ให้คลายออก)
๑๑. **ไม่ทำกรรมกุศล-อกุศล** เพราะตัวทำนั้นมันเจตนาต้นหาอุปาทานอัตตา ทิฏฐิมานะ มีวิบากให้สลายไปเกิด ทำบุญกุศลความดีก็ได้ **แต่ให้ปล่อย**

วางสละออก ทำแล้วให้แล้วไป ไม่มุ่งหวังตั้งเอามา ทำดีไม่ติดในดี ทำเหมือนไม่ทำ ไม่เอากรรมอีกแม้กุศลกรรม ให้เป็นกรรมไม่ดำ-ไม่ขาว ก็สิ้นกรรมก็สิ้นวิบากกรรม ลั่นกิเลสตัดทอนทากิเลสวัฏ-กรรมวัฏ-วิบากวัฏ **จึงให้ปลงไม่ให้ไปปฏิบัติ!**

๑๒. **ไม่ต้องกรรมผัสสะอายตนะ** ไม่สนใจในรู้ **แต่ให้ตัดตัวรู้ หรือปล่อย** หรือวางอายตนะผัสสะทันที เห็นก็ช่าง, ได้ยินก็ช่าง ฯลฯ ไม่เหนียวแน่นในเห็น, ได้ยิน ฯลฯ ก็โดยนิโรธดับอยู่แล้ว นิพพานว่างอยู่แล้วจับปล้นทันที (**วิปัสสนา** แปลว่า ปลง-ปล่อย-วาง-ไม่ต้องกรรม หรือให้ตัดผัสสะ) อายตนะผัสสะเป็นบ่อเกิดเวทนาพอใจ-ไม่พอใจ ตัวตน ภพชาติ วัฏฏะก็เกิดตรงนี้ ถ้าหลงก็ให้ปล่อย ให้ช่าง เช่นนี้จะไม่เป็นเจตนา ไม่เป็นกรรม กิเลส นิโรธ นิพพาน ดับรู้-ดับขั้น-นิโรธนิพพานทันที !

๑๓. **ไม่ต้องสำรวมใดๆ** ไม่ต้องจัดแจงทำทางพิธีกรรมพิธีการ ไม่ต้องทำกาย-จิตให้ลำบาก ไม่ตั้งทำ ไม่กำหนด ไม่แช่ ไม่เฝ้าสำรวม คือทำใจเป็นมโนกรรม ไม่ปกติ เป็นกรรมอนุสัย เป็นห่วง เป็นกังวล ให้ยุติการสำรวม การพยายามกระทำ ระวางการตีกรอบพฤติกรรม เป็นกรรม (เจตนา เป็นกรรม) เป็นต้นเหตุ **แต่ให้คลายจิตออก ปล่อยออก ให้ว่างว่างๆ จากความเป็นสัตว์ และคอกขังสัตว์** ให้ยิ่งให้เหนือยิ่งกว่าอิสระขึ้นไป (Supreme freedom) ไม่รวมจิต แต่คลายจิตออก ปล่อยว่างว่างๆ (นิพพาน) สติเอาแค่ระวังห้องฟ้า หลังกาฝ้าเพดานจะหล่นใส่หัวก็พอ

๑๔. **ไม่หลง-ไม่ติดบุญ-ทาน-ศีล-สมาธิสมณะ-ตบะมาน-ญาณทัสสนะใดๆ** เพราะนั่นมีอยู่ก่อนแล้ว ก่อนที่จะทรงตรัสรู้ “แต่ให้**วิมุตติญาณทัสสนะ**เหนือสติ-เหนือปัญญาวิมุตติญาณขั้นนี้ให้หลุดพ้นออกมาจากทุกขั้น ให้เป็น**ขั้นวิมุตติ**”

๑๕. **ไม่คาดหวัง-ไม่ข้องคากับอนาคต-ไม่อยู่เพื่ออะไร หรือเพื่อผู้ใด แต่**

ให้อยู่ทั้ง นั่งทั้ง-นอนทั้ง ทุกวันทุกเวลาหน้าที่ “มีหน้าที่ที่กิจการงานอันใด ก็อุปโลกน์สมมุติแล้วทำไปแบบจบทุกครั้ง ไม่คาดหมายว่าจะต้องบรรลุเป้าหมาย” ให้ทำแบบไม่หลงและทำแต่พอดี ไม่มีอะไรเป็นของตน จำต้องละทิ้งผ่านทั้งสิ่งทั้งปวงไป **“สุขทุกข์ชั่วคราว ชีวิตก็ชั่วคราว”** สัตว์โลกพร่องเป็นนิจ ไม่อึดในกาม ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตน ให้ประกาศถอนความห่วงหาอาลัยในวงศ์าคณาญาติสมบัติพัสถาน บริวารมิตรสหายให้บ่อย ๆ จะจิตไปเอง

๑๖. **ไม่ผิด-ไม่ถูก ไม่หลงให้ความคิดความเห็น** จิตไม่ผิดไม่ถูก ไม่ใช่ว่าง-หรือไม่ว่าง แต่มันว่างอยู่แล้ว มันเป็นเช่นนั้นของมันเองจึงว่างแท้ **ว่างแท้ไม่มีผู้อยู่ในว่าง** นิพพานไม่นิพพานก็ไม่ต้องเอา นั่นมันอัตตาตณหา อุปาทาน ให้คลายจิตท่ามกลาง กว้างขวางกว้างไกล สว่างไสว ไร้ขอบเขตฯ ว่างๆ นิพพานอยู่เองแล้ว!

๑๗. **ไม่มีทางเดิน-ไม่มีผู้เดินทาง** ไม่มีแพ-ไม่มีผู้ต่อแพ ถ้าเริ่มเดินก็มีอัตตา ตัวตนเข้าไปเดิน แต่มันจบทุกเส้นทางจบกิจนั้นฉับพลันทันที ไม่ต้องเริ่มหนึ่งถึงสูญ แต่มันสูญอยู่แล้ว (สูญญตา-อนัตตา-ตถตา)

๑๘. **ไม่ลังเล-ไม่สงสัย** ไม่ก้าวกายเข้าไปในอจินไตย สิ่งที่ไม่ควรคิด ไม่วิพากษ์-วิจย-วิจารณ์ ให้ความเห็นความหมาย ไม่ให้ค่าความหมาย ไม่โมหะในทิวัจฉิ ไม่ห่วงนึกห่วงคิด ทุกสรรพสิ่ง รูปธาตุ-นามธาตุ สรรพสิ่งล้วนผันแปร แต่ว่างๆ ไม่เป็นสภาวะใดๆ ไม่มีเกิด-ไม่มีดับ คือนิพพาน ว่างอยู่แล้ว มันของมันเอง (สูญญตา-ตถตา)

๑๙. **ไม่คิด-ไม่หลงคิด** หลงคิดเป็นมโนกรรมไปแล้ว การวิพากษ์วิจย วิจารณ์นี้มันเป็นตณหาในจิต แต่ถ้าคิด ก็ให้ช่าง หลงก็ให้ช่าง รู้-ไม่รู้ให้ช่าง “ช่าง คือ ปล่อยาวง ตัดตณหาสมุทัย ก็นิโรธฉับพลันทันที” หลงก็ปล่อย-ไม่หลงก็ให้ปล่อย นิโรธนิพพานทันที เป็นอกาลิโกทันที ไม่มี

ปัจจุบัน ไม่มีอนาคต ไม่มีอดีต ด้วยหลวงพ่อช่าง..สติตัด!

๒๐. **ไม่เบียดเบียน-ไม่ละโมภ-ไม่หมกมุ่น-ไม่โมหะอวิชชาเข้าไปหลงรู้ ไม่หมกมุ่นจริงจังกับชีวิตทุกๆ กรณีแม้เล่นกีฬา** ถ้าไม่หมกมุ่น ก็จะไม่ตกลงไปในอบายภูมิ ๔ สัตว์นรก-เปรต-อสุรกาย-เดรัจฉาน

๒๑. **ไม่โมหะละโมภ “อยากได้ใคร่ดี”** เพราะนั้นมันดันหา เจตนาจริงจังให้ทำหน้าที่การทำงานด้วยความไม่ดันหา จะไม่ทุกข์ ไม่หลงอยากได้ในบุญกุศลความดี ไม่ติดดี ก็จบการเกิดในมนุษย์-สวรรค์-พรหมโลก เพราะ **“บุญมี แต่กรรมบัง”** (บุญบังนิพพาน)

๒๒. **ไม่ยึดไม่ติด** ไม่หาหลักเกาะ แต่ให้คลายจิตออกด้วยการจาละสละออกเสียสละด้วยการให้แบบไม่หวังตั้งเอา แต่เกื้อกูลทั้งภายใน-นอก จะปล่อยวางได้ง่าย จนไม่ยึดอะไรในโลก แม้อัตตาตัวตน (อนัตตา) ในโลกนี้ยึดเอาอะไรได้บ้าง? ชีวิตมันอนิจจังชั่วคราว ยึดไม่ได้เลยแม้แต่ร่างกาย และโลภกรรมทั้งแปด (สมบัติพลัดกันชม) **“ไม่ยึด คือปล่อยวาง คือ ไม่เจตนา ไม่เป็นกรรม ถึงความสิ้นกรรมนิโรธนิพพาน”**

๒๓. **ไม่อวิชชา** เทียวไปหลงรู้โน่นนี่ไปทั่ว เทียวรู้ไปทั่ว เป็นญาณทัสสนะหลงเข้าไปรู้เป็นอวิชชา รู้หรือไม่รู้ก็ช่าง เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ให้ช่าง ไม่อยู่กระจุ๊กๆ แดบๆ เพียงแค่เห็น-ได้ยินเฉพาะแคบๆ แต่ให้จำโพลงโล่งกว้างออกไปให้ไร้ขอบไร้เขต ช่างบ่อยๆ ก็ไม่อวิชชาทันที **“อย่าไปหลงรู้ นิพพาน เพราะความว่างรู้ไม่ได้ บังคับตั้ง เฉพาะตัวไม่ได้”** เพราะว่างๆ จึงให้นอกเหนือตัวรู้ ทั้งรู้ เมื่อไม่หลงรู้ก็นิโรธนิพพานฉับพลันทันที ถ้าหลงรู้ก็ให้ปล่อย-ไม่รู้ก็ให้ปล่อยดับรู้-ดับขันธ์-นิโรธนิพพานทันที!

๒๔. **เมื่อไม่ยึดมั่นถือมั่น** ในต้นหาอุปาทาน ก็หมดภพชาติขรามรณะฯ ก็อ่อนนิพพาน (เวสสิสูตร, โคตมสูตร, ปุณณาสกสูตร, ฤคฤทสูตสูตร, กัมมสูตร ฯลฯ) **ไม่ยึด คือปล่อย คือไม่เจตนา ไม่เป็นกรรมก็สิ้นกรรม**

๒๕. **สรุปธรรม** ไม่แทงหน่วยต่อการขอขมาล้างกรรมอนุสัยเก่าอย่างตรง

ประเพณีกรรมของตนๆ พร้อมทั้งยุติสมุทัยตนหาปัจจุบันไปเรื่อยๆ ด้วยช่างและท่ามกลาง-วาง-ปล่อยผ่านทิ้งไปทุกอารมณ์ เมื่อวิบากเบาบาง ย่อมมีอิริยาสนาบารมีลุล่วงธรรม (นิพพานมีอยู่เองแล้ว วางอยู่แล้ว แต่ไม่หะวชิชาตันทหาอุปาทานวิบากปิดบังเป็นพักๆ ชั่วขณะๆ ด้วยตหังคนิพพาน หลงไม่หะไปชั่วขณะตหังคะ จึงให้ปลงวางไป ไม่ต้องปฏิบัติอะไรแบบไหนอีก)

แท้จริงแล้ว แต่ละชีวิตเกิดมาเพื่อรับชดใช้วิบากอนุสัยกรรมเก่า และหลงสร้างกรรมใหม่ไปเกิดอีก

โดยสรุปการปฏิบัติก็คือ:

๑. **ไม่ต่อกรรมวิบากอนุสัย “ด้วยการปล่อยวาง”** หรือ “ปฏิบัติ ๒๕ ไม่” ดังกล่าวข้างต้น เป็นการไม่สร้างกรรมใหม่เพิ่มมาอีก (ถ้าไม่ปล่อยวาง ไม่ช่าง ก็จะเป็นกรรม) และ
๒. **ลดวิบากอนุสัยกรรมเก่า** ให้เบาบางลง **“ด้วยการขอขมากรรม”** และชดเชยชดใช้กรรมเก่าด้วยการเสียสละ ด้วยอิริยาสนาบารมีที่เคยบำเพ็ญมาแล้ว ให้เจ้ากรรมนายเวร และเจ้าบุญนายคุณกับประกาศสละ-ประกาศถอนความมุ่งหวังตั้งเอาด้วยตันทหา รวมทั้งโปรดสรรพสัตว์ในสังสารวัฏให้จบตาม ดับตาม วางตาม นิโรธนิพพานตามๆ

แท้จริงเรื่องของการปฏิบัติ “ไม่” ทั้งหมดข้างต้นนี้ ก็คือ การไม่ปฏิบัติ ไม่กระทำความ ไม่มีเกิด-ไม่มีตาย คือนิจิตให้หลุดพ้นนอกเหนือธาตุขันธ์ คือนิสรณะสู่ธาตุโดยธาตุอันบริสุทธิ์ เป็น “ว่าง” นิโรธนิพพาน **นี่แหละ!** คือการปฏิบัติ “ไม่” หรือ การไม่ปฏิบัติ การไม่กระทำความ ก็สิ้นกรรม นิโรธนิพพานฉับพลันทันที ไม่ต้องปฏิบัติอะไรแบบไหนอีก คลายจิตออกไป...ว่างๆ...กว้างๆ...ไกลๆ... ไร้เขตไร้ขอบๆ

จบกิจ-จบกกรรมสังสารวัฏ!

๘. เรื่องของจิตนิโรธนิพพาน

๑. **จิต** คือ ปล่อยออก แต่ไม่มีใครปล่อยมันปล่อยของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปทำอะไรกับมัน อย่าไปสู้กับจิต อย่ากดดันจิต อย่าพยายาม-อย่าเอากิยุติเหตุ ยุติสมุทัย ยุติตัณหากันี่ไรธเอง

(อย่ารวมจิต เอกัคคตา-จิตตกิลมถานุโยคทำจิตให้ลำบากไปเกิดในเขตแดนพิเศษแห่งการใช้กรรม จิตดี-จิตไม่ดี ก็ให้สละ กุศล-อกุศล ก็ให้สละ เพราะบุญบังนิพพาน)

๒. **จิต** คือ ไม่แทรกแซง ไม่ขัดแย้ง ไม่ฝืน-ไม่ไหลตามจิต ไม่ทรงจิต ไม่แซ่จิต แต่ให้คลายออก คือ ปล่อย มันวางตัวของมันเอง ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก มันผ่านไปของมันเอง ไม่ต้องของมันเอง **จบตัวไปคอยทำจิต** เรียกว่า จบกิจ จบโหมะเข้าไปทำจิต อย่าใช้อารมณ์-ความรู้สึกนึกคิด คติ-อคติ ซอบ-ซัง กับจิตวิญญานและสรรพสิ่งรอบข้าง เพราะมันเป็นวิบากกรรมตีกลับ!

(**ความคิด** ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ มันผ่านมาแล้วมันก็ผ่านไปของมันเอง เป็นมายา ไม่จริง มันอนิจจังชั่วคราว)

๓. **จิต** สำหรับใช้ชั่วขณะอาศัย กายก็ใช้ชั่วขณะที่อาศัยใช้แต่พอดี ชะนะหนึ่งๆ ก็นั่งทิ้ง-นอนทิ้ง วันหนึ่ง ๆ ก็นั่งทิ้ง-นอนทิ้ง ฯลฯ มันวางตัวของมันเอง (**ตรัสรู้เอง**) **จิตในชีวิตประจำวัน ให้อุปโลกน์สมมุติใช้ทำมาหากินเป็นอยู่แต่พอดีด้วยความไม่หลง ไม่จริงจังหมกมุ่นมัวเมาอยู่กับการเป็น การอยู่ ไม่ด้วยตัณหา ไม่มุ่งหวัง ไม่เจตนาจริงจังตั้งเอาจนเกินพอดี** **ลดตัวเจตนาจริงจังลง** ใช้สติปัญญาธาตุขันธ์แต่พอดีแล้วก็วางก็จะไม่ทุกข์ ไม่เจตนาที่ไม่เป็นกรรม ไม่ตัณหาแบบหลง

๔. **จิต** คือ ไม่แช่จิต (อย่ามุ่งข้างในจิต) แต่ให้ปล่อยออก เปิดออก คลายจิต จำออก **เปิดตาเปิดใจ เปิดอายตนะทุกส่วนเบิกโพลงตาม** ธรรมชาติธาตุบริสุทธิ์ ลิปทศโปรงโล่ง **กว้างขวางกว้างไกล สว่างใสไร้ขอบเขต (ลิมตาบรรลุลหรรณ)** ไม่แช่-ไม่ทรง แต่ก็ไม่ฝืน-ไม่ไหลตาม ไม่ขัดแย้งใด ๆ กับจิต ไม่ต้องเข้าไปทำอะไรแบบไหนกับจิต ยุติตัวคอยทำจิต-ยุติปฏิบัติจิต ก็จะปล่อยคลาย วางตัวของมันเอง นิโรธเอง วางเอง ดับเอง ก็จบตัวปฏิบัติ จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ สว่างใส ด้วยจบตัวปฏิบัติทั้งจิตทั้งกาย

๕. **จิต** ไม่เพื่ออะไร ไม่คับแคบ ไม่อยู่ตรงจิต ไม่ตอกย้ำผัสสะ ไม่เลือกนอก-ไม่เลือกใน (ไม่มุ่งหวัง ตั้งเอา ไม่ปรารถนาเอาทั้งทางโลก และทางธรรม) ไม่เพื่ออะไรแบบไหนอีก (ท่านที่ปรารถนาเพื่อจะเอา เป็นมลทิน ตัณหาจิตย่อมไม่บริสุทธิ์ เป็นกรรมในมโน) อย่าให้ตัณหาหลอกใช้เอา อย่าให้เพื่ออย่างนั้นอย่างนี้ ก็หมดตัวตัณหาสมุทัย ก็นิโรธทันที ไม่คอยอยู่ ตัณหาก็อ่หุ้มจิตไม่ได้ หลอกจิตไม่ได้ อุปาทานโมหะก็หลอกไม่ได้ หลงไม่ได้ ก็นิโรธทันที **ยุติตัวเพื่อ** ได้แล้วตัณหาก็อ่หลอกไม่ได้

ให้ระวัง ตัวโมหะตัณหาซ้อนเข้าไปให้หลงปฏิบัติจิต จะต้องเข้าไปรู้-สังเกต-ดูเสียก่อน คิดเสียก่อน อย่างนี้เป็นการเจริญสติ ถ้าสแกนหาไฟกัสดจัจจก็คับแคบไปแล้ว ให้ตัดโมหะตัวหลง จับปล้นทันที ด้วยหลวงพ่อช่าง.. สติตัดตัวรู้!

อย่าซ้อนกรรมที่มโน อย่าให้มีมโนกรรมตัวเกิด อย่าอนุโลมตัณหาในจิต อย่ายึดเยื้อ มันเป็นกรรม ให้ช่างทันทีก็จะเป็นกรรม!

อย่าไฟกัสดจัจจขึ้นสู่ผัสสะพหุจะจิต ให้พหุชาติเกิดอีก ให้กว้างขวางท่ามกลาง ไม่ตรงอะไรเข้าไว้ เห็นคนให้เลยคนไป!

(ตัณหาระคะ มันถูกอุปโลกนขึ้นมามีหลอกจิต มาปนวจิต ทำลายจิต อุปาทานก็ยึดจิต-ธาตุชั้นก็ยึดภพชาติวิภวัญญะ)

หมดภาระพันธะกับตัณหา ก็หมดคับแคบ ให้ท่ามกลางกว้างๆ ก็สว่างไสวไร้ขอบเขต หมดความเป็นปัจจุบัน ก็หมดอดีต หมดอนาคต

จบตัณหา ก็จบกิจ จบตัวปฏิบัติ จบปัจจุบัน

การเรียนรู้การศึกษาแม้กระทั่งทางธรรม กลับเป็นการสร้างสมุทัย ตัณหาเสียเอง เป็นการเอาสติปัญญาตัวรู้เห็นไปเจริญเอา ไปจำเอาปัญญาเอาไปปฏิบัติ อย่างนี้ไม่จบปฏิบัติ ไม่จบกิจพรหมจรรย์ เพราะยึดอัตตาตัวตนเป็นกรรม ตัวรู้สร้างกรรมมากมาย **สติปัญญาตัวรู้เป็นมโนกรรม เป็นตัวหลงวนไปเกิดในวัฏฏะ**

ต้องรู้จักตัวตัณหาตัวจริง อย่ารู้จักตัณหาสมุทัยแต่ในกระดาษ อย่ารู้จักแต่ตัวหนังสือ หรือคำพูด **ไม่ว่าฉลาดมีโอกาสโหมะหลงได้เท่ากัน อย่าเอาตัณหาศึกษาธรรม** มันก็จะหลงเป็นตัณหาโหมะ เป็นกรรม ไม่จบกรรม **ถ้าดับตัวรู้-ตัดตัวรู้-ไม่ติดในรู้ ก็ตรัสรู้** ดับขันธ-นิโรธนิพพานทันที!

จึงให้ล้างกรรมขอขมา-ประกาศสละ-ประกาศถอนการหลงตั้งเอาในสิ่งที่ววนนั้นบ่อย ๆ

๖. **จิต** เป็นทุกขเวทนา ก็ให้ปล่อย **แม้จะสุขเวทนาจึงให้ปล่อยเหมือนกัน** ปล่อยออก-ผ่านทิ้งๆ มันอนิจจังชั่วคราว มันเป็นของมันเอง อย่าพยายามพันทุกขเวทนา มันจะผ่านไปเร็วหรือช้า หรือไม่ผ่าน ก็ของมันเองมีอายูกรรมของมันเอง ไม่เกี่ยวกับตัวแทรกซ้อน ตัวซ้อนนั้นมันตัณหาเป็นกรรมใหม่ ให้วางตัวซ้อน ยุติตัวคอยเข้าไปทำจิต ยุติตัวคอยทำ รู้จักยอมให้เป็น กว้างทันที นิโรธทันที นิพพานฉับพลันทันทีของมันเอง

ทุกอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดให้ผ่านทิ้งออกไป มันของมันเอง ไม่ต้องแก้ไขอะไร มันเป็นผลวิบากของกรรมเก่า มีอายูกรรม-หมดอายูกรรมของมันเอง ให้ช่าง...ๆ เข้าไว้ ของมันเอง!

ถ้าเข้าไปทำให้มันหมด (ยิ่งจะหมดช้า) ก็เป็นตัณหาเข้าไปซ้อนแล้ว

ก็จะเป็นกรรมใหม่ ไม่จบกรรม ทุกอารมณ์ที่ผ่านมาก็ผ่านทั้งหมดไปของมันเอง จบกิจจบอายุกรรม จบกรรมของมันเอง

จึงให้ปลง ไม่ต้องปฏิบัติ!

๗. **จิต** สงสัยลังเลในความคิด ความเห็น ความหมาย เป็นธาตุโมหะในจิต จิตรู้-ไม่รู้ วิชา-อวิชา ไม่ต้องไปเจริญสั่งเลงสั่ง ผ่านเข้ามา ก็ให้ผ่านออกไป เหมือนธาตุภายนอก ดินน้ำลมไฟ ธาตุธรรมชาติ ผ่านไปทุกขณะอารมณ์ คิดไม่คิดก็ปล่อยมันไป ไม่ต้องทำอะไรมันซ้อนลงไปอีกแล้วไปฝ่ายเดียว ไม่มีคู่ต่อสู้ก็ยุติกรรม จบกรรม ไม่ซ้อนกรรมที่มัน ก็ไม่มีมโนกรรม สติตัวรู้ เป็นขั้น ไม่ต้องคิด-ไม่ต้องรู้ ไม่ซ้อนรู้-ไม่โมหะในรู้ ให้วางคิด-วางรู้ เรียกว่าวางขั้น ก็สมุจเฉตเด็ดขาดทันที

นามธาตุนามขั้นทั้งสี่ ไม่ต้องไปคอยเริ่ม-คอยจบ ไม่เกิด-ไม่ดับอะไร ปลงปล่อยวางทุกขั้น **จบตัวปฏิบัติโดยไม่เริ่ม-ไม่จบ จบทันที** นิโรธทันที (ไม่เริ่มหนึ่ง ถึงสูญ สูญทันที สูญุตาทันที)

ตัวหลงรู้ เป็นวิญญาณขั้น เป็นแดนเกิดกรรมโยนิ เป็นภาพเป็นชาติ ไม่ต้องไปหลงกันแข่งกำหนดเจริญสติ-ปัญญาญาณ “ตัวดู ตัวรู้ ตัณหา-อุปาทานในรู้ เป็นสมุทัยหลงในรู้-ในเห็น เป็นโมหะทวิภูติ อวิชชาหลงรู้ ในปัจจุอาการ ๑๒” จึงให้วางตัวหลงโมหะ ตัณหา อุปาทานในรู้ ทั้งวิชา-อวิชา ก็ไร้ขอบเขต พ้นเขตแดนพิเศษแห่งการใช้กรรม ก็สมุจเฉตเด็ดขาด ยุติเหตุตัวหลงรู้เสีย **สติ-ปัญญาเป็นอตตะ** ถ้าหลงเอาอตตะเข้าไปปฏิบัติก็ติดอตตะตัวตน วางขั้นไม่ได้!

๘. **จิต** แม้จิตกุศลในบุญความดี ทาน คีล สมาธิ ปัญญา ก็ให้ปล่อยให้ทิ้ง ไม่ติดบุญความดี ไม่เสวยวิบาก ไม่เกิดอีก เพราะ **บุญบังนิพพาน!** (อบายภูมิจึง หรือ เทวภูมิ หรือ พรหมภูมิ ต่างก็มีอายุกรรมเท่าเทียมกัน ต่างก็เสียดชาติเกิดทั้งนั้น สวรรค์นั้นไม่ต้องปรารถนาจะไป ถ้าใจไม่ปล่อยไม่วางสวรรค์ก็ทุกข์เหมือนกัน)

จิตยึดติดดี เพราะมีเจตนาในบุญกุศลความดี จึงให้ละเจตนากรรม ทำ คือ ไม่ทำ ทำแล้วแล้วเลยไม่ยึดติดบุญกุศลความดี

๙. **จิต** เห็น ได้ยิน ฯลฯ ก็ให้ช่าง ก็สักแต่ว่า เห็น ได้ยิน ฯลฯ เป็นวิบากกรรมเก่า ห้ามไม่ได้ อย่าไปขัดแย้งจิตเมื่อหมดอายุกรรมกัณฑ์ ให้ตัดกรรม ไม่ต่อกรรม

“ส่วนกรรมเก่าให้ล้างตัดกรรมด้วยการขอโหสิๆ กรรมทุกอย่าง
โหสิ ! ขอจงมีส่วนในบุญของข้าฯ”

ให้กล่าวบ่อยๆ ทุกขณะกระทบผัสสะ เครียดกับอารมณ์ทั้งหลาย จิตก็จะไม่ถูกกระทำ ไม่ขึ้นสู่วิถิ ไม่มีชวณะจิตเสพ ไม่มีกรรมไปเกิดใหม่

๑๐. **จิต** ช่าง คือ สติตัดโมหะตัวหลง ปล่อย-ผ่านทั้ง ๆ จิตแบบไหน ดี-ไม่ดี, บริสุทธิ์-ไม่บริสุทธิ์ นิพพาน-ไม่นิพพานก็ให้ช่าง ให้ปล่อยผ่านทั้ง ๆ ไม่ต้องเอาหรือให้ตั้งหาอุปาทานเอามาเป็นเครื่องอาศัย ก็คือ จิตเหนืออิสระ (supreme freedom) ปล่อยวาง คือ ไม่เจตนา ไม่เป็นกรรม ก็สิ้นกรรม ดับนิโรธ นิพพาน

ช่าง คือ สติตัดตัวผัสสะกระทบชนจับปล้น หักใจ ตัดใจ ปลงแล้วๆ ไป ท่ามกลางไม่ตรงอะไรทั้งสองฝั่งนอก-ใน ไม่ติดไม่หลุด ไม่ต้องไม่ตั้ง ยุติความเพียรความจริงจัง ช่างได้-พอได้ได้-ไม่กระโจนใส่, จบกิจ ไม่ทำอะไรแบบไหนอีก มันของมันเอง (ตถตา) มันวางอยู่แล้ว คือ นิพพานอยู่แล้ว ไม่มีผู้สร้าง-ผู้สวຍ ไม่มีผู้ปลง-ผู้ปล่อย-ผู้วาง หรือ ผู้ช่าง

แต่ช่างของมันเอง ช่างแล้วไม่ติดใจ กรรมวิมุตติหลุดจากใจ!

๑๑. **จิตปลุขณ** เป็นจิตตัวรู้ คือสังสารวัฏเป็นจิตรับสวຍวิบากกรรมเก่า แล้วก็หลงสร้างช้อนกรรมใหม่อีกเอาไปเกิดอีก เพราะเหตุที่ไม่ปล่อยไม่วางอึดตาตัวตน เมื่อยังมีเริ่มก็ยังไม่จบ

๑๒. **จิตพระอริยะ** ท่านหมดอึดตาตัวรู้-ตัวรู้เสียแล้ว ไม่หลงสร้างกรรมช้อนมโนขึ้นมาใหม่อีก ไม่เริ่ม-ไม่จบ จบอยู่แล้วของมันเอง ปล่อย

วางตัวคอยจะเข้าไปทำจิต เมื่อวิบากหนี้กรรมเก่าถูกล้างด้วยขอขมา เป็น
อโหสิกรรม จนเบาบางมากแล้ว และกรรมใหม่ไม่เพิ่ม อริยาสนาที่ยิ่งกว่า
วาสนาก็มาถึงเอง สว่างไสวเอง ไม่ติดขัดข้องคาเอง ลุล่วงในธรรมเอง

ปล่อย คือ ดูจกระทบของร้อนแล้วปล่อยทิ้ง-วางทิ้งลงจับปล้น
ทันทีโดยไม่รอคิดหาวิธีปล่อย อายุตนะเป็นของร้อน (อาทิตตปริยายสูตร)
เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ปล่อยทันทีโดยไม่ต้องรอคิดหาวิธีปล่อย ฟังตระหนกแก่
ใจว่า ตา, หู, รูป, เสียง เป็นของร้อน เห็น, ได้ยิน ฯลฯ รู้ไม่รู้ก็ปล่อยทันที
ดับทันที-เย็นทันที-นิพพานฉับพลันทันที (ได้กลิ่น, รู้รส, รู้สัมผัสกาย, ใจ
คิดนึก ก็ให้เหมือนกัน ให้ปล่อยฉับพลันทันที)

แท้จริงแล้ว “กาย-จิต ไม่ใช่อุปสรรคของนิพพาน แต่พฤติกรรม
เข้าไปยึดซ้อนกาย-ซ้อนจิต ไม่ปลงปล่อยวาง ทำให้ไม่ว่าง-ไม่นิพพาน !”

แก่นแท้แห่งพระศาสนา คือ อยู่บนพื้นฐานของความไม่ยึดติด
(ไม่อุปาทาน) ไม่มีพิธีกรรมพิธีการ ไร้เงื่อนไข ไม่มีรูปแบบ ไม่สังคมนิยมฯ
อะไร ไม่ยึดติดอะไร เกาะอะไรให้มลาย (สืลพรตปรามาส) ความไม่ยึดติด
คือเนื้อหาตรงต่ออริยะ เคารพกันธรรมดา ไม่ใช่อะไรเพื่ออะไร ปล่อย คลาย
วาง ว่าง ๆ

“ตื่นโพลงนอกเหนือความเป็นอิสระ โปร่งโง่งเช่นเดียวกันกับห้องฟ้า
ไม่เรียกมันว่า ดี หรือ ไม่ดี”

“เย็น, เดิน, นั่ง, นอน ระว่างห้องฟ้า หลังคาผ้าเพดานจะหล่นใส่หัว!”
แล้วปล่อยวางๆ ว่างๆ

ในชีวิตประจำวัน มีสติระลึกรู้ตัวพออุปโลกน์ใช้กิจการงานให้พอดี
เพียงเท่านั้น พอแล้วก็วาง หยุดอยาก หยุดเงื่อนไข หยุดเจตนาจริงจัง คลาย
จิตออก เหมือนดอกไม้บานยามเช้า คลายออก...ๆ ไม่ยึด...แต่คลายออก
ไม่ยึด ก็วาง...ว่าง...จิตก็นิโรธนิพพาน

ไม่มีทั้งผู้สร้าง-ผู้สวดย โลงๆ กว้างๆ ว่างๆ โกลๆ ..ไร้เขตขอบๆ!

๙. ความวิมุตติหลุดพ้น ๕ ทาง

ทรงตรัส ทางวิมุตติหลุดพ้น ๕ ทาง พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต ปัญจวิมุตตายนะ ๕ ความหลุดพ้น ๕ ทาง ด้วยเหตุปัจจัย ดังต่อไปนี้

๑) **ได้ระดับธรรม**จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรืออนุพุทธะผู้รู้ตาม (สุตมยะปัญญา ปัญญาเกิดจากการฟัง) ถึงความวิมุตติหลุดพ้นด้วยการฟังธรรม (ธัมมัสสวนามัมมังคล)

“กิจหัง ธัมมัสสวนังฯ การได้ฟังธรรมจากผู้ตรัสรู้เสนายก”

๒) **แสดงธรรม**ตามที่ได้ศึกษามาแก่ผู้อื่นโดยละเอียดและเข้าใจชัดและถูกต้องในเนื้อหาแก่นธรรมที่ตนแสดง จนถึงความหลุดพ้นขณะแสดงธรรมนั้นเอง (ธัมมเทศนามัมมังคล)

๓) **สาธยายธรรม**ตามที่ได้ศึกษามาโดยละเอียดและแยกคายในเนื้อหาแก่นธรรมจนถึงความสว่างไสววิมุตติหลุดพ้นด้วยตนเอง

๔) **ตรึกตรองด้วยใจถึงธรรม**ตามที่ได้ศึกษามา เป็นธรรมานุสติ จนถึงความสว่างไสววิมุตติหลุดพ้นด้วยตนเอง

๕) **เล่าเรียนศึกษามาด้วยสมาธิในอารมณ์ด้วยปัญญา เป็นเหตุปัจจัย**ให้ถึงความวิมุตติหลุดพ้น

ความวิมุตติหลุดพ้นอย่างไรในครั้งพุทธกาลของพุทธสาวกทั้งหลาย โปรดศึกษาได้จากหนังสือมนุษย..เล่ม ๑๗ ประวัติอัสติมหาสาวก ๘๐ พระองค์ และเล่ม ๑๕ อรรถกถาธรรมบทแปลจากพระบาลี

ประการหนึ่ง ที่ควรกล่าวถึงคือ มีความสัปปายะ สะดวกสบายอันสมควรแก่ธรรม (สัปปายะ ๗ ได้แก่ อาวาส อาชีวะ อาหาร อากาศ อาจารย์

อารมณ์ อากาโร ฟิงอุทิสฺสญฺญบ่อยให้ภาคทิพย์มากๆ) และมี**อริวาสนาบารมีวาระโอกาสมาถึง**เมื่อวิบากกรรมเบาบางจนวิมุตติหลุดพ้นด้วยเห็นแจ้งพระสัจธรรมด้วยสัปปายะเอื้ออำนวยผลให้ เรื่องสัปปายะ ๗ ได้เคยรวบรวมไว้แล้วในหนังสือมนุษย์เล่มก่อนๆ ในที่นี้ขอกล่าวถึงอริวาสนาบารมีวาระโอกาสมาถึงนั้นอย่างไร ?

อริวาสนาบารมีวาระโอกาสมาถึงเมื่อวิบากกรรมเบาบาง
ในสังสารวัฏนี้ มีแต่การหลงสร้างและเสวยวิบากผลกรรมเก่าเท่านั้น

หลงโมหะ อวิชชาตัณหาอุปาทาน ด้วย**เหตุสมุทัยเก่าในอดีต**เป็นวิบากอนุสัยนอนตามมา เป็น**เหตุสมุทัยใหม่**ชาติปัจจุบันมีสัปปายะสะดวกสบายแก่กรรมผ่านทางทวาร ๖ ด้วยอารมณ์ ๖ วิญญาณ ๖ **เพราะวิบากกรรมเก่า**

แต่เมื่อวิญญาณ ๖ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้กายสัมผัส-รู้เวทนาชอบ -ซังแล้ว คตินึกอย่างไรทางมนโหวาร **นี่เป็นกรรมใหม่**

มนโกรรม กายกรรม วจีกรรม นี่เป็นกรรมใหม่ เป็นชนกกรรมนำไปเกิดเป็นวิบากกรรมเก่าของชาติต่อไป อย่างนี้วิบากกรรมย่อมไม่เบาบางมีแต่จะเพิ่มวิบากกรรมมากขึ้น แต่ถ้าหากพบครูบาอาจารย์ที่สัปปายะต่อพระสัจธรรม วิบากกรรมเก่าเบาบางวาระโอกาสก็จะมาถึง

ฟิงถึงความหลุดพ้น ด้วยการหยุดกลไกแห่งกรรม หรือ**ยุติตัวหลงโมหะอวิชชา** ตัณหา อุปาทาน ตรงที่ **ขณะเมื่อได้รับผัสสะตัวกระทบ**รู้วิญญาณชั้นธทางทวารทั้งหก มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ขณะที่เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สีกสัมผัสกาย รับรู้รับทราบคตินึกรู้ความหมายทางใจ

ยุติด้วยการปล่อยการวางตัวโมหะหลงในตัณหาอุปาทานที่ยึดว่าเราเห็น, เราได้ยิน ฯลฯ เป็น**ไม่มีตนเองในเห็น, ในได้ยิน** ฯลฯ รู้กลิ่น รู้รส

รู้สัมผัสกาย ใจคิดนึกก็เช่นเดียวกัน **ไม่มีตนเองในนั้น**

ฟังปลง-ปล่อย-วาง-ท่ามกลางวางอุเบกขาสຸญญตา-**ไม่ต้องทำอะไร**
แบบไหนอีก-**ไม่ต้อง**ความปรารถนาเอามา-**ไม่มุ่งหวัง**ตั้งเอามา หรือขณะเห็น,
ได้ยิน ฯลฯ ก็ให้ช่าง...ๆ แล้วไปๆ ตัดตัวหลงรู้จับปล้น

ให้ปลง-ให้ปล่อย-ให้วาง ฯลฯ คือ ให้วางเรา **วางอัตตาตัวตนที่**
พยายามจะเข้าไปวางนั้น ไม่ต้องพยายามที่จะไปวางมัน **แต่มันปล่อยมัน**
วางของมันเอง วิบากมันวางของมันเอง ไม่มีใครไปปล่อยไปวาง แต่มันวาง
ของมันเอง (ตถตา)

อารมณ์คิดนึกหยุดหิตฟุ้งซ่านรู้สึกในกามราคะโทสะภริษะราคะ
ใจหลุดผ่านเข้ามานี้ เป็นกิเลสนิวรณ์ราคะโทสะโมหะ ตัวโมหะมันจะมาชวน
ให้หลงไปกับมัน ทำให้หลงไปกับมัน จึงให้ตื่นๆ โพล่งโลงง้างๆ เข้าไว้ อย่า
ตามใจมัน นี่เป็นวิบากที่เคยเสพคุ้นเอาไว้แต่อดีตชาติก่อนๆ สัญญาเก่าจึง
จรเข้ามาตามกำลังกรรม แล้วจะผ่านออกไปของมันเองตามอายุกรรม ให้
ยุติกรรมซ่อนมโน ไม่ต้องไปแทรกแซงแทรกซ้อนดันดันหนี-ดันสู้กับมัน แต่
ให้ท่ามกลางออกไป กว้างๆ อย่าเฝ้าตัวเอง ออกไป**เดินคลี่คลาย**(จงกรม-
เดินไป-เดินมา) ก็ได้ ให้หยาดน้ำขอลือลือค่อยๆ จะคลายออกไปเอง อย่าไป
ทำอะไรกับมัน แต่ให้จบมัน มันจะผ่านไปของมันเองตามอายุกรรม

โมหะอวิชชา ฯลฯ เวทนาเปรียบได้กับ**ฝ่ามือข้างหนึ่ง** ส่วนตัว
ทะยานอยากในตัณหาและตัวเข้าไปยึดติดเกาะติดในอุปาทานคือ**ฝ่ามือ**
อีกข้างหนึ่ง อย่าให้มันไปตบกัน “**ตบมือข้างเดียว** **ไม่ดังฉันใด** **เมื่อไม่เอา**
ตัณหาอุปาทานเข้าไปยึดถือในเวทนา **กรรมก็เกิดขึ้นไม่ได้ฉันนั้น”**

เมื่ออนุปาทาโน ไม่อนุปาทาน คือ ปล่อยวาง ไม่ติดยึดก็วิมุตติหลุดออก
ก็ไม่เกิดเป็นกรรม ตัณหาอุปาทานดับ ภพ-ชาติ-ขรามรณะก็ดับ อวิชชา-
สังขาร-วิญญาณ ฯลฯ ดับ ก็นิโรธนิพพานดับปล้นทันที (เวสาลีสูตร)

ไม่โมหะอวิชชาไม่ตัณหาไม่อุปาทาน ไม่ยึดติด ไม่ความหา ไม่จดจ่อ ไม่เพ่งจ้องแน่น้อม ไม่สแกน แสวงหา ไม่ไฟก๊สให้ชดเสียก่อน **ไม่ต้องสังเกตุเสียก่อน** ให้แล้วเลย...ๆ ให้ทิ้งไปๆ ทุกอารมณ์

แม้แต่ปล่อยไปหลงไป... ก็ให้ปล่อย **รู้จักปล่อยไม่รู้จักให้ปล่อยเหมือนกัน** อย่างนี้ไม่เป็นต้นหาอุปาทาน กรรมใหม่ไม่เกิด

ดังนี้ กรรมใหม่ก็ไม่เกิด เพราะไม่มีกรรมซ้อนลงที่มโน ไม่เป็นมโนกรรม วจกรรม กายกรรม จะเกิดมีแต่ที่ไหน?

เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ทางทวารทั้งหก นี่เป็นกรรมเก่า (อเหตุกจิตเป็นจิตที่เกิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยเหตุนี้ห้ามไม่ได้ เพราะเป็นวิบาก) กรรมเก่าเป็นวิบากจะห้ามไม่ให้เกิดห้ามไม่ได้ แต่วิบากมีอายุกรรมของเขา เมื่อหมดอายุกรรมเขาก็อนิจจังชั่วคราว วางตัวของเขาเอง ไม่ต้องหลงรู้เห็นเข้าไปซ้อนกรรมเข้าไปกระทำ (กรรม) อะไรแบบไหนอีก

ถ้าขึ้นตื้อตึงตื้อรันแข็งขึ้นดินหนึ่-ดินลู้ เข้าไปกระทำซ้อนกรรมอีกก็เท่ากับว่า **ไม่เชื่อไม่ยอมรับในการปรับเปลี่ยนผันแปรของธาตุอนิจจัง** ไม่ยอมชดใช้นี้กรรมเก่า ถ้าขึ้นเข้าไปซ้อนกรรมก็ลงมโน เป็นมโนกรรมอันใหม่ เกิดมีอิตตาตัวตนเป็นสังสารวัฏเป็นชนกกรรมนำเอาไปเกิดอีก เป็นวิบากในชาติต่อๆ ไปอีก เกิด-ตาย กันอยู่นี้แหละไม่รู้จบสิ้น น้ำตาที่หลังลงแล้วในวัฏฏะนี้น้ำมากกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้งสี่ (กัมมสูตร ๑๘๑/๑๔๙)

○ สิ่งเดียวที่ถูกลัว	ก็คือตัวของกูเอง
สิ่งเดียวที่ถูเกรง	ตัวกูเองไม่ใช่ใคร
วันใดที่ถูรู้	ว่าตัวกูเป็นอะไร
กูจะไปให้ไกลไกล	เพราะถูกลัวตัวกูเองฯ

- ปล่อยวางมันแล้ว **ให้วางมึง (ตัวกู)** เสียด้วย!

...ดั่งนาวาล่องลอย...ลอยอยู่กลางคลื่นลม...**มีสิทธิจมเพราะลม**

หรือตัวเรา?

สิ่งสำคัญที่สุด ก็คือตัวหลงเข้าไปรู้ด้วยอัตตาตัวกูของกูนี้แหละ เห็น, ได้ยิน, ฯลฯ ก็ตัวเองโนเห็น, ตัวเองโนได้ยิน ฯลฯ ตลอด!

“จะอนัตตาหรืออัตตาอยู่ที่ตรงนี้!”

จึงให้ปลง-ปล่อย-วาง-วางอุเบกขาสุญญตาท่ามกลาง-ข้าง...ๆ เห็นก็ข้าง...ได้ยินก็ข้าง ฯลฯ ยอมรับใช้หนี้กรรมเก่าเสีย

อย่าขึ้นตื้อตึงเอาอัตตาตัวตนเข้าไปพยายามที่จะวางหรือทำอะไรแบบไหนอีก ให้ตัดกรรม ไม่ต่อกรรมอีกด้วยการไม่โมหะหลงเข้าไปรู้เห็นในทุกๆ อารมณ์วิบาก

ไม่ต้องหลงเข้าไปรับรู้-รับทราบ

รู้ก็ข้าง...ไม่รู้ก็ให้ข้าง คลายจิตออกไป...กว้าง ๆ ...ไกล ๆ ...ไร้เขตไร้ขอบๆ

พึงวางแม้กระทั่งตัวสติระลึกรู้และปัญญาญาณด้วย เพราะนั่นเป็นวิญาณฐานันท์ เป็นอัตตา **วางขั้นนี้ได้จึงจะขั้นวิมุตติ** วางรู้วางสติปัญญาญาณได้จึงจะ **วิมุตติญาณทัสสนะ** นิโรธนิพพาน

ทุกขเวทนาจะหมดเร็วหรือช้า วิบากจะหมดเร็วหรือช้า ก็เป็นเรื่องของมันเอง อายุกรรมของมันเอง ถ้าเอาตัณหาอุปาทานหลงเข้าไปซ้อนวิบากก็ยิ่งเพิ่มอายุกรรมยาวออกไปอีก จึงให้ปล่อยวางสติปัญญาตัวรู้ (มหาหัตถิโทปมสูตร)

★ **มีคนถามว่า “ตัวรู้สติปัญญาไม่ใช่อะไร?”**

ตอบว่า ทางโลกนับว่าแสนดีแสนวิเศษ แต่ทางธรรม ตัวรู้คือวิญาณฐานันท์เป็นอัตตา เป็นตัวหลงเข้าไปรับรู้-รับทราบทุกเรื่อง เป็นมานะอัตตา ตัวตน เป็นกรรมเจตนา เป็นทุกข์ ยิ่งรู้มาก ยิ่งทวิภูมิมาก-คิดเห็นมาก-ทวิภูมิมาก-อัตตาตัวตนยิ่งมาก ยิ่งมีดมีด ยิ่งปิดบัง ไม่เห็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา

การศึกษาหาความรู้มากๆ ยิ่งแข่งขันแก่งแย่งหาวิธีทางให้ได้เปรียบ

ผู้อื่น ยิ่งเห็นแก่ตัวแก่ตน(อัตตา)มากยิ่งขึ้น ยิ่งเจริญพัฒนาสมุทัยมากยิ่งขึ้น ทุกข์มาก

พระพุทธองค์สำเร็จสิบแปดศาสตร์ ทรงตรัสว่า ไม่มีแม้ศาสตร์หนึ่งที่ช่วยให้พ้นทุกข์ได้!

สรุปว่า “ตัวรู้สติปัญญาเป็นขั้น” อันแสดงต่อนิโรธนิพพาน!”

ทรงตรัสรู้แจ้งว่าไม่ติดในรู้หรือติดตัวรู้ **ตัดแม้กระทั่งความรู้สึกนึกคิด**ความเห็นความหมายญาณทัสสนะ (ญาณทัสสนะ แปลว่า รู้เห็นไปทั่ว)ทั้งหลาย **ไม่หลงรู้ หรือรู้ก็สักแต่ว่ารู้** ให้เจตนาผัสสะอ่อนลง ทำเกล้งไม่รู้ได้นั้นแหละ (รู้หรือไม่รู้ ก็ให้ช่าง!) เป็นการยุติพัฒนา ยุติสมุทัย ยุติกลไกแห่งกรรม วิมุติญาณทัสสนะ**ต้องเหนือรู้หลุดพ้น**ไปจากอายตนะนอกในออกไปอีกขั้น

ปัญหาและความทุกข์ของมนุษย์ทั้งหลาย “อยู่ที่การเข้าไปหลงรู้นี้แหละ ยุติกันไม่ค่อยจะได้!”

อย่างไรก็ตาม การดำรงชีวิตจำเป็นต้องอาศัยตัวรู้ หายู่หากินก็ดำรงอุปโลกน์ใช้ทำไปให้ทำแต่พอดี อย่าให้เกินพอดี และ “ให้วางตัวรู้ให้เป็น ลดตัวจริงจางลง ไม่ดันเข้าใส่กับชีวิต ไม่จำเป็นต้องรู้ตลอดเวลาหรือทุกเรื่อง”

รู้ก็ช่าง ก็สักแต่ว่ารู้ รู้แล้วก็วางเสียให้ใช้แต่พอดี ให้โพล่งจ้ำจ้วงขวางเลยๆ ออกไป ปล่อยออกไปคล้ายรู้คล้ายเห็นออกไป **ดับตัวรู้-ดับตัววิญญานขั้น-นิโรธนิพพาน**ฉับพลันทันที!

ทรงตรัส ให้แยกคายในการปล่อยการวางรู้ ให้เหมือนประจุตั้งแผ่นดิน-ผืนน้ำ-ลม-และไฟ **ที่ไม่เลือกรับหรือปฏิเสธ** (อารมณ์) อะไร ๆ แบบไหนอีก ไม่ว่าจะเป็นของหอมหรือเหม็น ชอบหรือชัง (มหาราทูโรวาทสูตร)

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ เมื่อไม่อนุปาทานไม่ติดยึดในรู้ ก็นิมิตนิพพาน” (เวสาลีสูตร)

พระพุทธองค์ทรงตรัสตอบอุคคฤหบดีเมืองเวสาลีที่ภูฏาการศาลา ปามหาวันว่า

“คนบางคนในโลกนี้ **ไม่นิพพาน** เพราะมีอุปาทาน และคนบางคนในโลกนี้ **นิพพาน** เพราะอนุปาทาน **ไม่มีอุปาทาน**” (เวสาลีสูตรเล่ม ๑๘/๑๒๓ สังยุตตนิกายสฬายตนวรรค)

“ส่วนวิบากกรรมเก่าอีกมากมายนับแสนชาติ จะทำอย่างไร?”

วิบากกรรมเก่า ก็ให้ช่าง แต่จะเบาบางลง หรือหมดไปหรือสิ้นอายุกรรมไปได้เร็วด้วย “**อโหสิกรรม**” คือกรรมที่หยุดหรือเลิกให้ผล ด้วยการ “**ขอขมากรรม**” และชดใช้หนี้กรรมด้วย การอุทิศบุญญาบาปกรรมมีแต่หนหลังมาจนถึงปัจจุบัน กรวดน้ำอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร-เจ้าบุญนายคุณ บ่อย ๆ เนื่อง ๆ วิบากกรรมเก่าเบาบางลง เมื่อนั้นวาระโอกาสวิมุตติหลุดพ้น ย่อมมาถึง

อย่าลืมว่า หนี้กรรมเก่า ต้องได้รับการชดใช้-ชดเชยอย่างสมมาพาควร การขอขมากรรมให้เป็นอโหสิกรรม เป็นการชดใช้ได้เร็วด้วยบุญของทิพย์แทนการชดใช้ด้วยร่างกาย-จิตใจ

คำขอขมากรรม

ให้น้อมองค์คุณพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธานตั้งนะโม ๓ จบ และไตรสรณาคมน์

“กรรมอันใด ที่ได้เคยล่วงเกิน ๑) **ต่อพระรัตนตรัย** พระอริยบุคคล ต่อหมู่สงฆ์ นักพรต นักบวชทั้งหลาย ต่อพระศาสนา หนี้สงฆ์ฯลฯ ๒) **ผิดต่อพุทธโอวาท** พระธรรมวินัย ๓) **ผิดต่อองค์คุณบุพการี**บิดามารดา ครู อาจารย์ ๔) **ผิดต่อพระราชา**มหากษัตริย์ พระโพธิสัตว์ท่อนอเนื้อพุทธางกูรทั้งหลาย ต่อแผ่นดินราชอาณาจักรเมือง หนี้ส่วนรวมสาธารณะ หนี้สังคม หนี้ภาษีอากร ๕) **ผิดต่อสามีภรรยา**บุตรธิดา ข้าทาสบริวาร หนี้แรงงาน ลูกจ้าง

นางงาน ๖) **ผิดศีลผิดธรรมต่อทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณ** เจ้ากรรมนายเวร
เจ้าบุญนายคุณทั้งหลาย (ขอประกาศถอนความมุ่งหวังตั้งเอาทั้งทางโลก-ทางธรรมเสียด้วย)

ทุกๆ กรณีกรรม ขอน้อมกราบขอขมากรรมด้วยใจ โปรดยกโทษ
ให้เป็นอโหสิกรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป**และขอขอชดเชยใช้หนี้กรรม**ทั้งหลาย
ด้วยอริยาสนาบารมีแต่หนหลังจนถึงปัจจุบัน ขอให้มีส่วนในการบวชการ
บรรพชาของข้าพเจ้า ขอให้มีส่วนในการตรงต่อพระสังฆธรรม นำพาสรรพ
สัตว์ให้ดับตามจบตาม สว่างไสว ตามองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงทั่วกัน
ตลอดไปเทอญฯ”

(โลโรรายมาณพ ขอขมากรรมต่อพระกัจจายณะอรหันตเถระเจ้า
กรรมก็หลุด ต่อมาได้ออกบวชบรรลुธรรม)

**“ท่านเคยมีความทุกข์ไหม? หรือว่าไม่เคยทุกข์ และทุกข์เกิดขึ้น
มาได้อย่างไร?”**

“ทุกข์เกิดจากการเข้าไปยึดเอาสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้” เพราะท่านปฏิเสธ
มัน ไม่ยอมรับมัน ถ้ายอมรับได้ก็จะไม่ทุกข์ ด้วยอมคือ เย็น-ว่าง เป็นการ
สลายมานะอัตตาตัวตน ยอมเป็นอนัตตา ว่าง !

{จงดูใจท่าน (จิตตานุปัสสนา) ให้ทันนะ ดูเวทนาด้วย (เวทธานุปัส
สนา) สุข-ทุกข์ ดูให้ทันมัน !} มันผ่านทั้งออกไปของมันเอง กายก็ข้าง-จิต
ก็ข้าง-เวทนาจึงข้าง...ธรรมก็ข้าง...!

อย่าข้างแต่ทุกข์เท่านั้น **สุขก็ให้ข้างด้วย!** ข้างทุกครั้งวิบากวิมุตติหลุด
เป็นสมุจเฉตเด็ดขาดทุกครั้ง ดับนิโรธนิพพานทุกครั้ง !

ทรงตรัส “ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ”

**“สิ่งใดหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งหมดทั้งมวลล้วนดับ
ไปเป็นธรรมดา”** (มันดับของมันเอง!)

“พึงเห็นสุขโดยความเป็นทุกข์ พึงเห็นทุกข์โดยความเป็นลูกศร

เสียบแทง ฟังเห็นความไม่สุขไม่ทุกข์ โดยความเป็นของชั่วคราว”

“ทุกข์เท่านั้นเกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นตั้งอยู่ ทุกข์เท่านั้นดับไป” (มันดับของมันเอง!)

สุขไม่มี มีแต่ทุกข์น้อยไปหน่อย มีแต่ทุกข์ สุขังไม่มี!

ทุกข์เกิดแต่เหตุสมุทัย คือ โมหะตัณหาอุปาทาน ฯลฯ อุปาทานเกิดมาแต่ตัณหา-เวทนา-ผัสสะ-อายตนะ-นามรูป-วิญญาณ-สังขาร-อวิชชา ฯลฯ

ตัณหาอุปาทานเกิดแต่เหตุที่โหมะอวิชชาหลงเข้าไปทำ สังขาร
เจตนา ๓ ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร อนัญญาภิสังขาร (ฉาน)

กล่าวคือ หลงทำบุญ-ทำบาป-ทำฉาน คือ หลงทำเอาปรารถนาเอามุ่งหวังตั้งเจตนาจะเอาด้วยตัณหาอุปาทาน นี่เป็นกรรมเอาไปเกิด !

เจตนาสังขาร ๓ หรือเจตนา ๒๙ เป็นบาป ๑๒ บุญ ๘ ฉานมีรูป ๕ อรูปฉาน ๔ เป็นเหตุให้เกิดกรรม กุศลกรรมบ้าง อกุศลกรรมบ้าง เกิดเป็นวิญญะ ๓ คือ ตัณหาภิเลสวัฏ-กรรมวัฏ-วิปากวัฏ เกิดเป็นวิญญสงสาร ๓๑ ภูมิ ไปเกิดภูมิสูงบ้างต่ำบ้าง เกิด-ตาย ๆ อยู่อย่างนี้ เพราะมี**เจตนาเป็นตัว**
สรสร้างภพชาติ!

ถ้าไม่เกิด-ไม่ตาย ต้องไม่เจตนา ไม่เจตนาคือไม่กรรม ไม่กรรมก็ไม่วิบาก ก็วิมุตติหลุดพ้น!

ยุติเจตนาสังขาร ๓ หรือ เจตนา ๒๙ ก็ยุติกรรม ก็จบกรรม-จบสังสารวัฏถึงความวิมุตติหลุดพ้น

“ฟังตัดห่วงโซ่ปัจจัยการแห่งวิญญะนี้เสียได้ด้วยยุติกลไกแห่งกรรมดังที่กล่าวมาแล้วเสียเถิด !”

“เมื่อไม่มีผู้สร้าง (กรรม) ก็ไม่มีผู้สวดย (วิปากกรรม) ก็ถึงความวิมุตติหลุดพ้นจากทุกข์ชั้นธัมมพินฐานของนิพพานอยู่แล้ว !”

๑๐. หยุดวิปากต้องหยุดกรรม หยุดเจตนา

สุวทุฒโน ภิกขุ ม.ค. ๕๗

วิปาก คืออะไร ?

วิปาก คือ สภาพอันเป็นผลที่เกิดแต่เหตุ เป็นสภาพที่ไม่รู้จบหรือเป็นสภาพแห่งเครื่องจองจำติดตตามไปทุกภพชาติในสังสารวัฏ จนกว่าจะเลิกให้ผลด้วยอโหสิกรรม หรือชาตุนันธิพพาน

(“ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ตถาคตเจ้าทรงตรัสเหตุ และความดับเหตุ มีปกติทรงตรัสสอนอย่างนี้”-วินัย ๔/๖๙)

วิปากเป็นวัฏฏะคือวนเป็น “วิปากะวัฏ” เป็นผลของ “กัมมะวัฏ” และกัมมะวัฏ เป็นผลของ “สมุทัยตันหาภิเลสวัฏ”

วนเป็น “วัฏฏะสาม” จนไม่รู้ว่่าที่ใดเป็นเงื่อนต้น - เงื่อนปลาย เกิดภพภูมิในสังสารวัฏ ๓๑ ภูมิ ในจักรวาลโลกธาตุด้วยกำลังแรงเหวี่ยงแห่งวิปากกรรม

วิปาก เป็นคำกลาง ๆ หมายถึง ผลของกรรม มีทั้งกุศลและอกุศล วิปาก มีทั้งสุขและทุกข์ อันเป็นผลของบุญและบาป (วิปากใช้กับจิตเป็นวิปากจิตมี ๓๖ ได้แก่ อกุศลวิปากจิต ๗ กุศลวิปาก ๘ กามาวจรวิปากจิต ๘ รูปาวจรวิปากจิต ๕ อรูปาวจรวิปากจิต ๔ โลกุตรวิปากจิต ๔)

เฉพาะอกุศลวิปากจิตกับกุศลวิปากจิตนี้เป็นเหตุกจิต เป็นวิปากกรรมเก่าที่กำลังกล่าวถึงซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่อาศัยเหตุจะห้ามไม่ให้วิปากจิต

เกิดนี้ห้ามไม่ได้ เพราะเป็นกรรมเก่าวิบากจิตก็คือ จิตวิญญาณเห็น, ได้ยิน ฯลฯ นั่นเอง)

“ผู้ใดทำกรรมอันใดไว้ จักต้องได้รับผลของกรรมนั้น”

(แม้ว่าจะบรรลุลุทธิขั้นอรหัตตผลแล้วก็ตาม และแม้จะเป็นกรรมเล็กน้อยก็ตาม กรรมที่จะไม่ให้ผลเป็นไม่มี ดังเช่น พระมหาโมคคัลลาน อรหันตเถระ เป็นต้น อ่านรายละเอียดในมนุษย์เล่ม ๑๗)

โดยสรุป เข้าใจง่ายๆ “วิบากคือหนี้กรรม ที่จะต้องได้รับการชดใช้!”

พระศาสนา จึงมีนัยแห่งความหมายว่าเป็น “กรรมวาที” เป็นศาสนา ที่กล่าวถึงเฉพาะเรื่องของกรรม

“สังสารวัฏนี้” มนุษย์ทั้งหลาย จะไม่ได้ประโยชน์อันใดไปจากสังสารวัฏนี้เลย นอกจาก**ความหลงสร้างและต้องไปแสวงวิบากผลของกรรม**เท่านั้น”

ไม่ว่าจะเป็น อเวจีนรก มนุษย์ สวรรค์หรือพรหมก็ตาม ทุกชั้นภูมิ ต่างมีสภาพของวิบากเป็นเครื่องจองจำเหมือนกันทั้งสิ้นหรือเรียกว่าสัตว์โลกเปลี่ยนภูมิไปรับวิบากชดใช้หนี้กรรม ต่างกันอยู่ที่ความหยาบ-ประณีตของชั้นภูมิและอายุของกรรมที่ไปแสวงเท่านั้น

“มนุษย์ต่างหลงสร้างกรรม และต้องไปชดใช้หนี้กรรม”

ไม่จบกรรม ไม่สิ้นกรรม ก็ไม่รู้จักจบจักสิ้น วนเป็นวัฏฏะ ๓ อยู่อย่างนี้ **จึงทรงตรัสว่า**

“กัมมุนา วัตตตี โลโกฯ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

วิบาก มีวงจร ซึ่งเป็นปัจจัยอาศัยกันเกิดขึ้น เป็น “ปัจจัยการ” แห่ง “อิทัปปัจจยตา” เป็นภาวะที่สิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมีเป็นปัจจัยแก่กัน หรือที่เรียกว่า “หลักปฏิจจสมุปบาทธรรม” การเกิดขึ้นพร้อมแห่งธรรมทั้งหลายที่อาศัยกัน รวม ๑๒ ประการ (ขยายผลออกมาจากวัฏฏะ ๓ เป็น ๑๒ ประการ)

๑. อวิชชา → ๒. สังขาร (เจตนา) → ๓. วิญญาณ → ๔. นามรูป
๕.อายตนะ → ๖. ผัสสะ → ๗. เวทนา → ๘. ตัณหา → ๙. อุปาทาน
๑๐.ภพ → ๑๑.ชาติ → ๑๒. ชรามรณะ

ทรงตรัส

“เรากล่าวว่า **เจตนาเป็นตัวกรรม**”

“กรรมดำ-กรรมขาว มีวิบากดำ-วิบากขาว ไม่จบกรรม ไม่สิ้นกรรม
กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อความจบกรรม สิ้น
กรรม”

สิ้นกรรม คือ จบกรรม จบกิจ-จบกรรม-จบต้นทาก็นิโรธนิพพาน

เจตนา หรือ สังขารเจตนา **เป็นตัวกรรม** ก่อเกิดการสร้างกรรม
เป็นมโนกรรม-กายกรรม-วจีกรรม ทางใจ-กาย-วาจา ด้วยการคิด-ทำ-
พูด เหล่านี้เป็นกรรม

เนื้อหาข้ออรรถข้อธรรมปัจจัยการ ๑๒

ตัวแรก คือ อวิชชา หรือ โมหะอวิชชา หรือโมหะในทวิภูติ แปลว่า
“ตัวหลงรู้” เป็นปัจจัยให้แก่ สังขารเจตนา

สังขารเจตนา มี ๓ ได้แก่ ปุณณณาสังขาร-ทำบุญ๑ อปุณณณาสัง
ขาร-ทำบาป๑ และ อเนญชาภิสังขาร-ทำมาน๑

สังขารเจตนาทั้ง ๓ นี้ สัตว์โลกทำด้วยโมหะอวิชชา ความหลงรู้ มี
ผลเป็นวิบากต้องไปเกิดเสวยผลวิบากชาติต่อ ๆ ไปในวัฏฏะสงสารทั้ง ๓๑
ภูมิ เพราะเหตุที่หลงทำด้วยมีเจตนามุ่งหวังตั้งเอามา ด้วยมีตัณหาสมุทัยใน
อริยสัจ ๔ เป็นเหตุสมุทัย ผลคือทุกข์ ต้องไปเกิดในอบายภูมิ ๔ มนุษย์ ๑
สวรรค์ ๖ พรหมโลก ๒๐ ตามเหตุปัจจัย นี่เป็นวิบากในวัฏฏะ

เจตนา เป็นตัวสรรสร้างจิตให้ติดยึดภพชาติ !

ถ้ายังไม่ได้ขอขมากรรมให้เป็นอโหสิกรรม และหนี้กรรมยังไม่ได้

รับการชดใช้หนี้ ยังไม่ประกาศสละ-ประกาศถอนตัวเจตนามุ่งหวังตั้งเอามา ด้วยตัณหา ก็จะต้องออกจากวงจรวัฏฏะนี้ไม่ได้เลย เพราะเหตุที่มีตัวเจตนาเป็นตัวกรรม มีตัวเจตนาเป็นต้นหาสมุทัย เป็นต้นเหตุแห่งการหลงสร้างกรรม-เสวยวิบากกรรม

สังขารเจตนา เป็นปัจจัยแก่ → **วิญญาณ** (ตัวรับรู้) → **นามรูป** (อัสสาทตัวตน) → **อายตนะ** → **ผัสสะ** → **เวทนา** → **ตัณหา** อุปาทานฯ → ฯลฯ

ตัวเจตนา-ตัววิญญาณรับรู้-ตัวนามรูป-อายตนะ-ตัวผัสสะกระทบ-ตัวเวทนายารู้สึกชอบ-ชัง-ตัวตัณหาทะยานอยาก-ตัวอุปาทานยึดติดฯ เหล่านี้มีความหมายนัยเดียวกัน

เจตนาเป็นกรรม ฯลฯ **ตัณหา-อุปาทาน ก็เป็นกรรมเหมือนกัน** เป็นปัจจัยให้เกิด ภพ-ชาติ-ชรามรณะฯ

เจตนาวิสังขารสร้างจิต เพราะติดยึด ไม่คลายตัวของจิต!

ปัจจัย ๑๒ ตัวนี้ เป็นดุจห่วงโซ่แห่งกรรม ที่เกี่ยวคล้องกันอยู่อย่างมั่นคงตามกฎหมายของกรรม หากยุติหรือตัดห่วงโซ่ข้อใดข้อหนึ่งได้ห่วงโซ่ข้ออื่นๆ ก็ถูกตัดด้วย หรือดับปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งได้ ปัจจัยอื่น ๆ ก็ดับด้วย

ดับวิชชา ตัวหลงรู้ดับ สังขารเจตนา ก็ดับ หรือ

ดับสังขารเจตนา ตัวกรรมดับ วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ ฯลฯ ก็ดับเหมือนกัน

ดับหรือตัดผัสสะ ตัวกระทบตัวชนดับ เวทนา-ตัณหา-อุปาทานฯ ก็ดับ

“พึงเข้าใจต่อไปด้วยว่า ถ้าปัจจัยตัวใดตัวหนึ่งเกิดขึ้น ปัจจัยตัวอื่นอีก ๑๑ ตัว ได้เกิดตามมาแล้ว!”

ให้เข้าใจตรงนี้แล้ว ก็จะได้ไม่ต้องไปแทรกซ้อนแทรกแซงกับมัน

ไม่ต้องทำกรรมอะไรซ้อนมโนลงไปอีก มโนต้องไม่มีกรรม ไม่ต้องทำกรรม (ฐาน) อะไรแบบไหนอีก!

ไม่ต้องทำอะไรด้วยโมหะความหลงอีก! (ถ้าหลงไปทำอีกก็เป็น กรรมใหม่อีก ด้วยเหมือนกัน)

ดับตัณหาหรือยุติตัวตัณหาดับ อุปาทาน-ภพ-ชาติ-ชรามรณะฯ ก็ดับด้วยเหมือนกัน

ดังมีพระคาถารับรอง ว่า

“ดับตัณหาความอยากได้ ก็นิพพาน”

ขอให้มาพิจารณาที่ “อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา ฯลฯ”

อายตนะ-ผัสสะ ฯลฯนี้ **ทรงตรัสว่า** นี่เป็นกรรมเก่า!

กล่าวคือ **อายตนะหก** คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และ **วิญญาณหก** คือ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสกาย รับรู้รับทราบ รู้อารมณ์ทางใจ **นี่เป็นกรรมเก่า!**

กรรมเก่านี้ คือ **วิบากจิต** เป็นอกุศลวิบาก ๗ กุศลวิบาก ๘ ซึ่งไม่ประกอบด้วยเหตุทั้ง ๖ โลภะ โทสะ โมหะ อโลภะ อโทสะ อโมหะ (และยังมี วิบากที่เป็นเหตุกิริยาจิตอีก ๓ รวมเป็นวิบากจิต ๑๘) เป็นผลของวิบาก กุศลและอกุศล ต้องเห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้นนี้เป็นกรรมเก่าไม่ต้องอาศัย เหตุ เรียกว่าเหตุกจิตหลักเลี้ยงบ้ายเบี่ยงไม่ยอมรับผลวิบากไม่ได้มันเกิด **เองเป็นเอง และมันก็วางของมันเองตามอายุกรรมของมันเอง!**

ให้เข้าใจบทบาทตรงนี้ และยอมรับไม่ดั้นหนึ่-ดั้นสู้กับวิบาก!

ครั้นเมื่อ เห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้นแล้ว ใจรู้สึกคิดนึกอย่างไร พอใจ-ไม่พอใจนี้เวทนาได้เกิดขึ้นแล้วนี้เป็นมโนกรรมแล้ว **นี่เป็นกรรมใหม่!**

ขั้นที่ ๕ อายตนะ ๑๒ คือ รูปกับนาม กายกับจิตและเวทนา ฯลฯ ถ้าเอาไปเจริญ ภพชาติก็เกิด สังสารวัฏก็เกิด จึงให้จับตัวเจริญ!

ให้มีชีวิตอยู่ด้วยการวางขันธ์ ถึงคราวใช้ก็ให้ดำรงอุปโลกน์สมมุติใช้ชั่วคราวแต่พอดี ไม่ตันทาไม่เวทนาไม่ยึดติดข้องคา แล้วให้วาง อย่างนี้ไม่เป็นกรรม ถ้าไม่ปล่อยไม่วางก็เป็นกรรม จึงให้คลายจิตออกไป..กว้างๆ...ไกล ๆ ...

“ทุกครั้งที่เราคิด **คิดเป็นมโนกรรม** และเป็นปัจจัยให้เกิดกายกรรม-วจีกรรม ตามมาเป็นกรรมใหม่ทุกครั้งที่เราคิด!”

มโนกรรม-กายกรรม-วจีกรรม เป็นวิบากกรรมที่ต้องไปรับไปเสวยในภพชาติข้างหน้าต่อไปอีก จนกระทั่งถึงชาติสุดท้ายชั้นนิพพาน พระอรหันต์ที่ยังไม่ชั้นนิพพานก็ยังคงต้องรับวิบากกรรมเก่าอยู่จนกว่าขันธจะนิพพาน

“จิตตั้ง ปัสสสร้าง อาคันตุเกสเสถิ อุปปทิลเสถิฯ จิตเดิมประภัสสร ผ่องใส แต่เศร้าหมองเพราะอุปปทิลที่จรมมา”

“ท่านเคยต้อนรับแขกอาคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญบ้างไหม?” และ
“ท่านต้อนรับอาคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญนั้นอย่างไร?”

แขกอาคันตุกะผ่านเข้ามาเยี่ยมท่าน มีทั้งแขกบุญ-และบาป ท่านเลือกต้อนรับแขกเฉพาะแขกบุญไม่ได้ จะไล่แขกบาปไปก็ไม่ได้แขกเหล่านี้จะต้องผ่านมาเยี่ยมแล้วก็ผ่านไปผ่านมาชั่วคราว นานบ้าง-ไม่นานบ้าง จะตั้งรังเอาไว้แขกก็ไม่อยู่ แต่ถ้าเป็นแขกบาป ถ้าปฏิเสธ-ปฏิเสธก็อาจจะอยู่นานขึ้นไปอีกหน่อย แต่ก็จะต้องจากไปเหมือนกันตามอายุกรรม

จิตเดิมผ่องใสอยู่คือ เจ้าของบ้าน วิบากคือ แขกที่ผ่านมาเยี่ยม จะห้ามจะไล่แขกมาเยี่ยมไม่ได้ หรือจะขี้ยุตเอาไว้ก็ไม่ได้เพราะเป็นหนี้กรรมจะต้องได้รับชดใช้หนี้ทั้งบุญและบาป

ผ่านมาแล้วก็ผ่านออกไปเป็นอนิจจังชั่วคราวไม่อยู่ได้นาน ท่านต้องปล่อยวางท่ามกลางไม่ชอบ-ไม่ชังแขก จะชอบจะหน่ายรังเอาเฉพาะแขกบุญไว้นานๆ ก็ไม่ได้ และจะขับไล่แขกบาปให้ออกไปเร็วๆ ก็ไม่ได้อีก

เหมือนกัน ฉันได้วิบากกรรมแก่ก็ฉันนั้น ท่านไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก จึงให้ท่ามกลางไม่เลือกอะไร ไม่ตรงอะไร แหกบุญก็ปล่อย แหกบาปก็ปล่อย ให้ปลง...ปล่อย...วาง...ว่าง ๆ... ท่ามกลางไป ฯลฯ

อย่าทำกรรมใหม่ซ้อนขึ้นมาอีกเด็ดขาด มิฉะนั้นแขกจะมาเยี่ยม ท่านไม่หยุด ท่านจะเหนื่อยจะทุกข์ไม่รู้จบ!

แม้บรรลุลุทธิธรรมอรหัตต์แล้วก็ต้องต้อนรับแขกที่ไม่ได้รับเชิญนี้ ด้วยเช่นเดียวกัน ท่านก็ต้องปล่อยเหมือนกัน!

ปล่อย...เป็นกิจวิจิตของพระอรหัตต์ เป็นจิตนิโรธนิพพาน!

ตัวผัสสะ-เวทนา นี้ เกิดกับจิตวิญญาณชั้นพร้อมกันด้วยทุกครั้ง ที่มีการกระทบรับรู้รับทราบ และที่สำคัญยังมี**ตัวเจตนา-สัญญา-ตัวมนสิการ** และ**เอกัคคตา** ความจงใจจำได้หมายรู้ใส่ใจในอารมณ์เดียวด้วยเจตนาเกิดขึ้นมาพร้อมกันอีกด้วยทุกครั้ง พร้อมทั้งจะเป็นปัจจัยให้เกิดกรรมเจตนาใหม่ได้ทุกขณะจิต

เหล่านี้จะห้ามไม่ให้เกิด ไม่ให้เห็น, ไม่ให้ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น เหล่านี้ห้ามไม่ได้ เพราะนี่เป็นกรรมเก่า (กัมมสูตร ๑๘/๑๔๙) เกิดขึ้นโดยไม่ต้องอาศัยเหตุปัจจัย

ตรงที่ ผัสสะ-เวทนา นี้ เป็นวงจรย่อยต่อระหว่างกรรมเก่ากับกรรมใหม่ ตัวเจตนา-สัญญา-มนสิการฯ ก็พร้อมที่จะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดกรรมใหม่ได้ทุกเมื่อและทุกครั้งที่มีผัสสะกระทบรู้ เมื่อกระทบรู้แล้วก็ต้องเกิดตัวหลงให้เกิดรู้สึกเวทนา ชอบ-ชัง ทุกครั้งด้วยเหมือนกัน

ตัวเวทนา-ตัณหา-อุปาทาน ฯลฯ นี้เล่าก็เป็นผลของผัสสะตัวกระทบให้หลงรู้ ตัวเวทนา-ตัณหา-อุปาทาน ฯลฯ

ถ้าหลงรู้ก็มีเกิด-ดับ เป็นกรรมเป็นภพชาติแล้ว!

“จะเกิดดับหรือไม่? จะผ่านจะวางไปเองของมันเองหรือไม่? อยู่ที่ตรงนี้!”

ถ้า “ตัวเวทนา-ตัณหา-อุปาทาน” เกิด-ดับ ภพ-ชาติ-ชรา-มรณะ ย่อมเกิดขึ้นแน่นอนเพราะวางตัวเวทนาไม่ได้ คือไม่ยอมให้เวทนามันผ่านไปของมันเอง ตรงนี้ความเกิด-ดับได้เกิดขึ้นแล้ว ภพชาติได้เกิดขึ้นแล้ว “ดับเวทนาไม่ได้ ความเกิดใหม่ย่อมมี”

แต่ถ้า “ตัวเวทนา” มันผ่านไปของมันเอง มันวางตัวของมันเอง ปล่อยให้ของมันเอง (เวทนาจบตัวของมันเองด้วยวิบากเหตุกัจจิกุศล-อกุศลวางตัวของมันเอง ไม่เรียกว่าเกิด-ดับ กลายเป็นธาตุอนิจจังที่บริสุทธิ์ เหลือเพียงจิตที่เป็นเพียงกิริยาจิตยึดด้วยโสมนัสเวทนาของ พระอรหันต์) กิณโรธนินพพานฉัปปลันทันทิเหมือนกัน!

“ปล่อยวางเวทนาได้ ความเกิดใหม่ไม่มี” (ในหนังสือเล่มก่อนๆ หลายแห่งได้ใช้คำว่า “ดับเวทนาได้” นั้น ควรใช้คำใหม่ว่า “ปล่อยวางเวทนาได้ ความเกิดใหม่ย่อมไม่มี เพราะว่าถ้าปล่อยวางได้ ไม่เรียกว่าเกิดดับ เวทนาเกิดกับจิตทุกดวงพร้อมกับผัสสะเสมอ เวทนาเจตสิกจึงไม่มีดับ ที่ถูกต้องคือ ต้องใช้คำว่า “ปล่อยวางเวทนาได้” ตรงนี้ยังไม่มีเกิด-ดับ ต่อเมื่อวิบากจิตไม่ผ่านไปของมันไปเอง เวทนาไม่วางตัวของมันเอง นั่นแหละ **ความเกิด-ดับภพชาติ ได้เกิดขึ้นแล้ว อย่างไรก็ตามในมหาหัตถิโกปมสูตร** ว่าด้วยปฏิจจสมุปบาทธรรมพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใหม่ๆ สัปดาห์ที่ ๗ ทรงพิจารณาอนุโลม-ปฏิโลมอยู่ถึง ๗ วัน ก็ใช้คำว่า “**เวทนาดับ**” จะอย่างไรก็ขอให้ช่างๆ ไป อย่าอุปาทานดีกว่า! -ผู้รวบรวม)

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ เมื่อไม่อุปาทาน ปล่อยได้วางได้ ย่อมนิมิตนิพพาน” (เวสาลีสูตร ๑๘/๑๒๓-อุคคกถุหบดี ชาวเมือง เวสาลี ทูลถามพระพุทธองค์ว่า “เพราะเหตุใดบางคนนิพพาน บางคนไม่นิพพาน?” ทรงตรัสตอบพราหมณ์นั้นด้วยพระคาถานี้)

คำว่า “ไม่อุปาทาน” ก็คือ ไม่อวิชชา-เจตนา-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา
นั่นเอง

ผัสสะ-เวทนา ห้ามไม่ได้ เพราะเกิดทุกครั้งกับจิตรู้ แต่ให้ยุติตัว
 ตัณหาสมุทัย เหตุแห่งทุกข์ในอริยสัจ ๔ เหตุแห่งทุกข์ดับก็นิโรธนิพพาน
 ปล่อย-วาง ให้มันวางของมันเองก็นิโรธนิพพาน ให้ปลงปล่อยวาง
 ไม่ได้ให้ปฏิบัติ !

ฟังพิจารณาให้แยบคาย ว่า

วิบากกรรมเก่า เป็นทุกข์ธรรมชาติ **เกิดขึ้นเอง-เป็นเอง ผ่านมา-
 ผ่านไปเอง** ของมันเองตามอายุกรรมแห่งวิบาก เป็นธาตุธรรมชาติที่
 บริสุทธิ์หมดจด **เป็นอารมณ์ทั้งหก**ที่จรผ่านเข้ามาแล้วผ่านออกไปของมัน
 เอง ทาง**ทวารทั้งหก**คือ อายตนะ มีตา, หู ฯลฯ เป็นต้น **เกิดวิญญูณหก** มี
 เห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น

วิบากกรรมเก่าเหล่านี้ เป็นธาตุอนิจจังชั่วคราวไม่ยั่งยืน เป็นทุกข์
 ก็ชั่วคราว เป็นอนัตตาไม่ใช่ตัวตนของใครเพราะบังคับบัญชาไม่ได้ ไม่อยู่ใน
 อำนาจใคร เพราะเป็นกรรมเก่าที่ผู้ทำจะต้องได้รับเสวยวิบากเสมอไป **เว้น
 เสียแต่วิบากนั้น จะเป็นอโหสิกรรม!**

ร่างกาย-จิตใจ กายธาตุ-จิตธาตุ หรือรูปธาตุ-นามธาตุนี้ยังคงเป็น
 ธาตุบริสุทธิ์หมดจดอยู่ เมื่อปล่อยให้มันวางของมันเอง ไม่มีติด-ไม่มีหลุด
 ไม่ข้อง-ไม่คา ปล่อยให้เป็นไปตามอายุกรรมแห่งวิบากที่จรผ่านเข้ามาและ
 ผ่านออกไปของมันเองไม่เป็นกรรมสังสารวัฏ

“ยังกิญจิ สมุทยะ อัมมัง สัพพันตัง นิโรธะ อัมมันติฯ
 สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งหมดทั้งมวลล้วนดับไป
 เป็นธรรมดา” (อัมมจักกปปวัตตนสูตร)

อารมณ์ที่จรผ่านเข้ามา จะเป็นอารมณ์อันน่าพอใจหรือไม่น่าพอใจ
 ก็ตาม สุข-ทุกข์เวทณาก็ตาม **นี้เป็นวิบากหนี่กรรมที่ต้องได้เสวยได้ชดใช้**
 จะผ่านไปเร็วหรือช้า จะหมดเร็วหรือช้า ย่อมขึ้นอยู่กับอายุกรรมของวิบาก

ที่ได้เคยสร้างมาในอดีต **หนี้กรรมต้องได้รับการชดใช้** มันจะผ่านไปของมันเองตามอายุกรรมของมันเอง มันวางของมันเอง (ตถตา-เช่นนั้นเอง) ทั้งหมดทั้งมวลล้วนดับไปเป็นธรรมดาของมันเอง!

อารมณ์ ดี-ไม่ดี น่าพอใจ-ไม่น่าพอใจ ชอบ-ชัง ก็ให้ปล่อย ไม่ขัด-ไม่แย้ง ผ่านทิ้งๆ ไป อย่างเดียวตลอด **อย่าเก็บเอามาไว้ที่ใจ!**

(**การขอมขมากรรม**ให้เป็นอโหสิกรรม น้อมขอมขมาสำนึกด้วยใจ จะบรรเทาวิบากอกุศลกรรมที่จรผ่านเข้ามาให้เบาบาง บางลงและผ่านไปเร็วขึ้น จนกระทั่งหมดไป นี่เป็นการ**ปลงอับติวิบากกรรม**ย้อนหลังให้ตรงประเด็นกรรมของใครของมัน **เป็นวิมุตติกรรม**)

ไม่ต้องเข้าไปทำอะไรกับมัน ปล่อยอย่างเดียว มันวางของมันเอง ปล่อย-วางเฉยอุเบกขาสัญญตา-ว่างท่ามกลางไปๆ เท่านั้น มันวางของมันเอง **ไม่มีใครปล่อย-ไม่มีใครวาง** มันวางของมันเอง!

นี่เป็นธาตุบริสุทธิ์ หยุดเจตนากรรม หยุดตัณหา ดับตัณหา ตัณหา ดับนิโรธนิพพานทันที !

ไม่ต้องเจตนาทำกรรมอะไรแบบไหนอีก ยอมชดใช้หนี้กรรมเสีย!

หยุดวิบาก-ต้องหยุดกรรม-หยุดกรรม-ต้องหยุดเจตนาไม่เข้าไปซ้อนกรรม !

ให้ปลงปล่อยวาง **ไม่ให้ปฏิบัติ!**

ประการสำคัญ คือ ตัวเจ้าของ (คือตัวลูกกรรมยังมีอัตตา ไม่ยอมอนัตตา) ไม่ยอมให้มันวางของมันเอง กล่าวคือ ไม่ยอมชดใช้หนี้กรรม ยังอาลัยอารมณ์อารมณ์นิเวรณที่ผ่านเข้ามา (อาลัยมีความหมายตรงข้ามกับคำว่าไม่อาลัย คือ อนาโลโย คือ นิพพาน อาลัยแสดงต่อนิพพาน) เพราะความคิดชอบ-ชัง พอใจ-ไม่พอใจ มันหลอกเอา หลอกให้หลงวอกวนอยู่ในวัฏฏะ ให้จมแช่จมอยู่กับอารมณ์ที่ได้รับ แล้วเกาะยึดติดตอกย้ำในอารมณ์

คับแคบ จดจ่อเผื่ออยู่กับตัวเอง (อัตตา) ตัวเองในคิด-ตัวเองในเห็น ฯลฯ เป็นการไร้ธาตุขันธ์ตลอดเวลาเป็นตัวติดยึดไม่ยอมปล่อยออก กว้างออก คลายออก ฯลฯ เป็นกรรมเป็นทุกข์เป็นวิภวัญ

ถ้าปล่อยออก คลายจิตออกให้จ้อออกกว้าง ๆ -ท่ามกลางออกไป กว้างขวาง-กว้างไกลออกไปไร้ขอบไร้เขตฯ

ให้ละเสียก่อนที่จะเข้าไปรู้ ก่อนรู้ก็ไม่ได้รู้ เห็นคนให้เลยคนไป ฯลฯ **ไม่มีตัวเอง**ในคิด-ในเห็น ฯลฯ จะทำให้ผัสสะตัวกระทบตัวชนอ่อนตัว อัตตาตัวตนสลายตัวลงจนหมดอัตตา

เมื่อหมดอัตตาก็อนัตตา ตทั้งควมิตี-ตทั้งคณิโรธ-ตทั้งคณิพพาน จน สมุจเฉทวิมุตตินิโรธนิพพาน

ถ้ายังเช้ออารมณ์อยู่ ก็ให้คลายออกมามากๆ...กว้างๆ ไม่ตอกย้ำ ไม่ปรักปรำอารมณ์ อย่าให้ตัณหาหมั่นฟุ้งจิต อย่าให้มันเหลือเชื่อ...จ้อออก... กว้าง ๆ...ฯ

บางครั้งบางอารมณ์ ก็เอาตัวเองพยายามคอยจะเข้าไปเกี่ยวไป ข้องกับมัน พยายามคอยจะเข้าไปวางมัน-ไปดับมัน ไปโต้แย้ง ไปสู้-ไปหนี พยายามจะเอาแพ้-เอาชนะกับมัน ไปฝืนมัน-ไปไหลตามมัน ฯลฯ จึงกลายเป็นกรรมใหม่

บางทีก็บ้ายเบี่ยงปฏิเสธไม่ยอมชดใช้นี้กรรม ไม่ยอมสลายมานะ อัตตาตัวตน นี่แหละ จึงกลายเป็นกรรมเสียเอง

จึงกลายเป็นการซ่อนรู้ เป็นโมหะในรู้ คือหลงเข้าไปรู้ กลายเป็น เจตนากรรมซ่อนเข้าไปที่มโน กลายเป็นมโนกรรม **เป็นกรรมใหม่เอาไป เกิดอีก** (มโนกรรมมีผลมาก-มีอำนาจสูงมาก ดังเช่น โสไวยยามาณพและ วัสสการพราหมณ์ เป็นต้น)

จึงกลายเป็นทุกข์ซ้อนทุกข์ขึ้นมาใหม่อีก ไม่หมดตัวตน ไม่อนัตตา
เกิดเป็นภพ-ชาติฯ ไม่ยอมดับนิโรธิพพาน **ตัวไม่ยอมคือตัวกรรม-ตัวเกิด**
หากยอมเป็น ก็ไม่กรรม-ไม่เกิด!

“จึงไม่ต้องทำกรรมอะไรแบบไหนอีก!”

“คิดแต่ว่า ตนเองเป็นผู้ถูกกระทำ แต่แท้จริงแล้วตนเองก็ได้เคย
กระทำเขาไว้มาก่อนแล้ว !”

ถ้าทำก็เป็นกรรมอีก อย่าไปสู้กับจิต อย่าไปทำร้ายจิต
อย่าเอาแพะ-ชนะกับจิต ยอมรับและชดใช้หนี้กรรมเก่า การยอม คือ
ว่าง-เย็น

การยอมนี้แหละ! เป็นอุเบกขาสุญญตา สลายมานะทิฏฐิอัตตาตัว
ตน เป็นอนัตตา

ไม่ต้องโมหะในรู้ ไม่ต้องโมหะในวิญญูณชั้น และไม่ต้องโมหะ
ในทุกๆ ชั้น ไม่ว่าเวทนา-สัญญา-สังขารชั้น หรือแม้แต่รูปชั้น กายธาตุ-
จิตธาตุ

ให้คลายรู้-คลายเห็น ให้เลยรู้-เลยเห็น เห็นส่วนหนึ่ง-รู้ส่วนหนึ่ง
ให้เลยๆ ออกไปส่วนหนึ่ง จำออกไป ไม่คับแคบ ให้เหนือรู้-เหนือเห็นให้พ้น
เหนือไป **เป็นวิมุตติญาณทัสสนะ**ออกไป

“เห็นคนให้เลยคน เห็นธรรมชาติภูเขาดันไม้ฯ ให้เลยๆ ไป ไม่ต้อง
สแกนค้นหา-ไม่ต้องโฟกัสจดจ้อง ให้ปล่อยออกผ่านทั้ง...ผ่านทั้งไปไม่ลังเล
สงสัย ไม่ต้องรู้เสียก่อน-ไม่ต้องดูเสียก่อน-ไม่ต้องสังเกตเสียก่อน!”

ไม่ต้อง ไปเจริญสติ-ปัญญาหรือธาตุชั้นใดๆ ไม่ต้องเจริญตัวรู้
ไม่ต้องพอกพูนเจริญธาตุชั้นไหนๆ ขึ้นมาอีก ให้จบตัวเจริญ **ให้พ้นออกมา**
จากชั้น ให้เหนือชั้น ให้ชั้นวิมุตติหลุดพ้นจากชั้นทุกชั้น

★ **มีคำถามว่า “ไม่ทำ ไม่เจริญแล้วจะถึงนิพพานได้อย่างไร?”**

ตัวเจริญหรือตัวรู้ คือตัวอัตตาเจตนากรรม เป็นตัณหาทณฺฐิมานะ
 อัตตาตัวตน **ตัวเจริญเป็นตัวตณฺหาสมุทัยเจริญสติ** สมาธิ ฅบะ ฅมาน
 ญาณ ล้วนเป็นตัณหา-อุปาทานทั้งสิ้น เป็นกรรมทั้งสิ้นเพราะมีตัวเจตนา
 ตัวจริงจ้งอยู่ **เจริญอะไรก็ไปเสวยวิบากอันนั้น**

การศึกษาหาความรู้ ไม่ว่าจะเป็นทางโลกหรือแม้ทางธรรมก็ตาม
 มีตัวโมหะอวิชชา **ตัวหลงรู้เป็นหัวขบวน**แห่งปฏิจจสมุปบาทให้เกิดครบ
 ๑๒ ตัวตามมา เช่น เจตนากรรม-อัตตา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพชาติ ฯลฯ
 สังสารวัฏ

“เจริญสติปัฏฐาน ก็เป็นอัตตาเจตนากรรมตัณหาอุปาทานอยู่
 เพราะยังไม่หมดอัตตาตัวตนในสติตัวรู้ **ยังมีตัวเองในรู้** เมื่อเอาตัณหา
 สมุทัยไปเจริญสติก็ตกอยู่ในอริยสัจ ๔ ผลก็คือทุกข์แสดงต่อนิโรธนิพพาน
 จึงให้จบตัวเจริญเจตนา และเมื่อใดกล่าวถึงเจตนา ให้หมายความว่า ได้
 เข้าไปสู่จรรอุปัติของปฏิจจสมุปบาท ๑๒ ตัวทั้งหมดด้วยแล้ว”

สติปัฏฐานเนื้อหาแห่งพระสัจจธรรม คือ **สติชนิดตัด** ชนิด
 ปล่อย-วาง กายก็ช่าง...จิตก็ช่าง...เวทนาก็ช่าง...ธรรมานุปัสสนาก็ให้ช่าง...
 ให้ปล่อย...ให้วาง...**ให้ตัดตัวโมหะอวิชชาตัวหลงเจตนา**เข้าไปรู้มีตัวเองใน
 เห็น, ได้ยิน ฯลฯ นั่นแหละจึงจะหมดอัตตา **เป็นอนัตตา**

“ไม่ใช่รู้แล้วไปละ แต่ให้ละก่อนที่จะเข้าไปรู้!” ก่อนรู้ก็ไม่ได้รู้...
ให้ละก่อนรู้

“ให้ตัดชะตัวรู้-ไม่ติดในรู้-ความไม่หลงรู้-พ้นจากความหลงรู้-จบรู้
จบเห็น-เหนือรู้-เหนือเห็น-เหนือญาณทัสสนะ เป็นวิมุตติญาณทัสสนะ” วาง
 นิโรธนิพพาน!

กรรมฐานไม่ให้เจริญ **ให้ปลงทุกกรรมและทุกฐาน** นิพพานทันที!
 จึงให้ตรงต่อเนื้อหา อย่าเอาตัณหาเข้าไปเจริญกาย-เจริญจิต อย่า
 ให้เป็นตัณหาคอยปฏิบัติบำเพ็ญ ให้ยุติตัณหา-วางตัณหา

“การกระทำกรรมใด ๆ ที่ทำลงไป ย่อมมีผลเป็นวิบากทั้งสิ้น”

นิพพาน คือ ความว่าง ไม่เป็นกรรม ไม่เป็นวิบาก นิพพานไม่มีอะไรจะให้เอาให้เป็น เพราะว่างๆ ไม่มีสภาวะลักษณะอาการใดๆ-ไม่มีสถานที่ที่จะให้ไปถึง แต่นิพพานคือ ความว่าง ว่าง ๆ อยู่แล้ว ว่างๆอยู่เองแล้วว่างๆ และไม่มีใครอยู่ในว่าง เพราะอนัตตาจึงว่าง **ความว่างปรารถนาเอาไม่ได้** ไม่มีอะไรจะให้อธิฐานขอหรือปรารถนาเอา

“การทำเอานิพพาน จึงเป็นต้นหาของแสลงสำหรับนิพพาน” การทำเอานิพพานเป็นต้นหาเป็นกรรม ไม่จบต้นหา-ไม่จบกรรม

“จึงให้ปลงปล่อยวาง ไม่ให้ไปปฏิบัติ!”

สุภาสิตที่ว่า “ลืมนิดา แต่อย่าลืมนตัว...อย่าลืมนตัว (รู้) แม้ว่าคนทั้งโลกจะลืมนเรา” นั้น

ยังมี “ตัวรู้” และยังมี “เรา” ยังมี “ผู้รู้และสิ่งที่ถูกรู้” ยังเจริญต้นหาสมุทัยอยู่ ทำให้ติดตัวรู้ ครั้นมาละตัวรู้ภายหลังก็ยากแล้ว “จึงให้รู้ก็ช่าง...ไม่รู้จักช่าง..หลงก็ช่าง...! คลายจิตออกไป...กว้าง ๆ”

ให้ เลยตัวรู้ไป ทิ้งตัวรู้ ปล่อยวางตัวรู้ ให้ “ตัดชะตัวรู้” หรือ “ไม่ติดในรู้” รู้ก็ช่าง...ไม่รู้จักช่าง !

นี่แหละ! คือ “ว่าง” คือ นิโรธนิพพาน

ให้ยุติตัวหลงรู้-ต้นหา-อุปาทาน ให้จบกิจ จบตัวเจริญ-ตัวเสื่อม จบพฤติกรรมกรรมการกระทำกรรมของมนุษย์ จบคิด-พูด-ทำ คือ จบเจตนา-จบกรรม

จบตัวปฏิบัติ ยุติตัวปฏิบัติ คือ จบกิจ-จบกรรม !

ให้ปลง-ช่าง-ปล่อย-วางอุเบกขา-ท่ามกลาง-วางเฉย ฯลฯ คลายจิตออกไป...กว้างๆ ...ไกลๆ ...

ให้เหนือรู้-ให้เหนือเห็น-เหนือรู้ให้เป็น **นิ่งให้เป็น** นิ่งกับรูป, เสียง,

กลิ่น, รส, สัมผัสและอารมณ์คิดนึก **ให้หนึ่ง-ให้หยุดให้เป็น**ฯ ดับชะตัวรู้!

“อย่าให้เข้ามาชักใยอยู่เบื้องหลัง!”

มันก็จะวางของมันเอง มันทิ้งตัวของมันเอง!

ตัณหา-อุปาทานดับ นิโรธนิพพานฉับพลันทันที!

แต่ถ้าหากว่า ยังมีอนุสัยกิเลสนิวรณ์กามราคะ โทสะ ปฏิฆะ
ขัดเคืองขุ่นใจเข้ามา-กวนมาก ฟุ้งซ่านมาก หรือขณะเจ็บป่วยมีเวทนาถ้ำ
ผ่านเข้ามา ให้อดทนต่ออนุสัยกิเลสเก่าๆ สัญญาเก่าๆ ที่มากวน เพราะ
ได้เคยเสพคุ้นอนุสัยกิเลสอย่างนี้มาก่อนในอดีตนั้นมามาก วิชาจึงมาก...
ให้นึกถึงหลวงพ่อบ้างเข้าไว้... บ้างแล้วไม่ค้างคาใจ-ไม่ยึดติดที่ใจ-ก็เบาใจ ทุกข์
ก็ช่าง... **สุขก็ช่าง** ทำมกลางเวทนามางเคยออกไป ไม่ตรงอะไร ไม่เผ้าตัวเอง
คลายออก ปล่อยออกไปฯ และให้กล่าวคำขอขมาเถิดๆ บ่อย ๆ ลากยาว ๆ
เล็ก ๆ **เข้าไปที่กลางทรงอก** ว่า

“อโหสิ...อโหสิ...กรรมทุกอย่างขอโหสิ!” ไม่เก็บเอาไว้ที่ใจ **และ**
อีกบทให้กล่าวว่า...

“ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณ เจ้ากรรมนายเวร-เจ้าบุญนายคุณทั้ง
หลาย ขอให้มีส่วนแห่งบุญข้า จงทั่วกันตลอดไป!”

ถ้าหากยังไม่หาย ให้กล่าวซ้ำอีกบ่อย ๆ หากมีน้ำให้หยาดน้ำลงไปที่
พื้นด้วย ภูมิต่ำ ๆ จะได้รับด้วยและทั่วถึงทุกภูมิ

“อย่าลอยคอ อยู่ในทะเลทุกข์ อย่าจมอยู่กับอารมณ์ อย่าแช่ขี้ม เฝ้า
ตัวเองให้ทำมกลางออกไป โพลงโปร่งโล่งออกไป กว้างขวางกว้างไกลให้
สว่างไสวไร้ขอบไร้เขตฯ”

“ให้จำออกไป ไร้ทิศทาง-ไร้ขอบเขตฯ”

“ให้ปล่อยออก คลายจิตออก กว้างๆ ไกลๆ ให้จำออกดุจอาทิตย์
อุทัยฉายแสงทรงกลม ไร้ทิศทาง ไร้ขอบเขตฯ” ให้กล่าวซ้ำอีกบ่อยๆ!

ให้คลายออกอย่างนี้ จะทำให้สลายโมหะในอัตตา ผัสสะที่กำลังกระทบชนอารมณ์อยู่จะอ่อนตัวลง จนหมดอัตตาตัวตน

“อดีตก็ผ่านไปแล้วของตนเอง แม้อนาคตที่ยังมาไม่ถึง ก็จะต้องผ่านไปของตนเองอีกเหมือนกัน

จะมีประโยชน์อันใดเล่า จากความมุ่งหวังตั้งเอาปรารถนาเอากับอนาคต ไม่ว่าในทางโลกหรือแม้ในทางธรรม

ส่วนปัจจุบันนี้เล่า จะมีความหมายอันใดอีก เมื่อมันยึดเอาอะไรไม่ได้ เพราะมันเป็นของชั่วคราว ไม่ยั่งยืน ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นใหญ่จำเพาะตน จำต้องทิ้งสิ่งทั้งปวงไป ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่ ยึดไม่อยู่-เกาะไม่ติด!

○ วันพรุ่งนี้ก็อีกไกลยังไม่เกิด อย่าเตลิดไปเอาอันมากก่อนใช้

อีกวันวานก็ผันผ่านเลยลับไป อย่าเอาใจไปติดข้องทั้งสองวัน

○ ทำวันนี้ให้สุดขั้นระริ่นจิต อย่าไปคิดเอาหน้าหลังมาคลั่งฝัน
สิ่งที่แล้วแล้วไปให้แล้วกัน สิ่งที่ยังยังไม่มาอย่าอวารถ

ท่านพอจะสว่างไสวในสังขารจากคำกลอนบทนี้ขึ้นมาบ้างหรือไม่
ว่า “มีถ้อยคำที่มีความหมายถึงนิพพาน คือ ว่าง อยู่ก็แห่ง?” อย่าเพิ่งรีบไปเปิดดูคำเฉลย ถ้าตอบถูกครบ ท่านก็มีเนื้อหาบนพื้นฐานแห่งนิพพานรองรับแล้ว ลองทดสอบภูมิวิปัสสนาดูก่อน **ถ้าตอบถูกบ้างหรือไม่ถูกเลยก็... ให้ช่าง...ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก!**

เข้าใจก็ช่าง-ไม่เข้าใจก็ช่าง...ไม่ต้องคิด...ไม่ต้องให้ความเห็นความหมายอะไรอีก มันจบไปแล้วขึ้นวิพากษ์วิจารณ์ก็จะเป็นกรรมอีก!

มันจบแล้วว- ไม่ติด-ไม่ขัด-ไม่ข้อง-ไม่คา-ไม่อะไรกับอะไร... ว่างๆ... กว้างๆ... ไม่หลงคิดอะไรแบบไหนอีก **(คำเฉลยอยู่ท้ายบท)**

อย่างไรก็ตาม แม้จะตอบถูกทั้งหมด ถึงแม้จะรู้ว่าง ก็ยังไม่ว่างอยู่นะ เพราะยังไม่ว่างจาก **“รู้”** จึงให้ว่างรู้เสียด้วยอย่าให้ติดยึดในรู้!

รู้หรือไม่รู้ก็ให้ปล่อย...นั่นแหละจึง “ว่างแท้!”

ในโลกนี้ ยึดเอาอะไรไปได้บ้าง? มันผ่านเข้ามาแล้วและก็ต้องผ่านออกไป มันของมันเอง อนาคตอีกร้อยปี มันก็ต้องผ่านออกไปอีกเหมือนกัน!

จึงให้นอกสุข-เหนือทุกข์ ให้นอกเหนือการใช้ชีวิต นอกเหนือวิบากกรรมออกไป ปล่อยวาง...ท่ามกลางสรรพสิ่งไป...” (แม้กระทั่งตัวรู้ก็ให้ปล่อย...ให้ไม่รู้-เหนือรู้!)

“อย่าไปตั้ง-ไปต้อง **อย่าไปดันเข้าไป อย่าจริงจังกับชีวิต** มันเป็นเรื่องชั่วคราว มันหนีจิ้ง ไม่ยั่งยืน” ยอมๆ ให้เป็น ร่มเย็นทุกที!

นี่แหละ! การใช้ชีวิตก็จะเป็นไปอย่างพอดี (เศรษฐกิจพอเพียง คือ สันโดษ-พอใจตามมี ยินดีตามได้) พอเหมาะของมันเอง ไม่หลงใช้ธาตุขันธ์ ไม่หลงใช้ชีวิต เมื่อจำเป็นถึงคราวจะใช้ก็ให้ดำริใช้ให้พอเหมาะพอควรด้วยความไม่หลงมุ่งหวังตั้งเอามา ใช้แล้วก็ให้วาง...**ลดตัวจริงจัง** (เจตนากรรม) **ลงเสียบ้าง!**

จึงให้จบอดีต-จบอนาคต แม้กระทั่งปัจจุบัน ก็อย่าให้มันมี ให้เป็นอกาล (อกาลิโก-ว่างๆ!)

ไม่เริ่ม-ไม่จบ ไม่ต้องทำกิจการกรรมอะไรให้จบ แต่มันจบอยู่แล้ว!

ไม่ต้องเริ่มหนึ่งก่อนถึงสูญ มันสูญอยู่แล้ว สูญอยู่ตลอดเวลา!

ไม่ต้องทำให้จบ มันจบของมันอยู่แล้ว!

ยุติเจตนา-ยุติกรรม-ยุติตัณหาสมุทัย ทุกข์ดับ นิโรธนิพพานฉับพลันทันที!

นิพพาน เป็นผลของการคลายตัวของจิต ยุติเหตุตัณหาสมุทัย ยุติกลไกแห่งกรรม ยุติพฤติกรรม (คิด-พูด-ทำ) ของมนุษย์ ยุติตัณหาสมุทัย คือ ว่าง

ว่าง ไม่มีอะไร ไม่เป็นอะไร ไม่มีสภาวะ ไม่มีเกิด-ไม่มีดับ ไม่ใช่

กรรม ไม่ใช่กรรม-ไม่ใช่ชาติ-ไม่ใช่ชนชั้น จิตเจตสิก รูป และไม้อาจรู้นิพพาน
ความว่างได้ ถ้าเข้าไปรู้ ก็ไม่ว่างจากรู้!

วางตัวรู้ วางญาณ ให้นอกเหนือรู้ เหนือญาณ เป็นวิมุตติญาณทัสสนะ...จึงว่าง!

นิพพาน ว่าง ๆ มีอยู่เองแล้วของมันเอง ว่าง-สูญญตา

ธาตุอนิจจัง ไม่ใช่निพพาน อนิจจังไม่ว่างแต่มันว่างของมันเอง เป็น
ธาตุธรรมชาติที่เกิดขึ้นเองเป็นเองว่างเอง เป็นธาตุสภาวะแปรเปลี่ยน ปรับ
เปลี่ยนหมุนเวียนผันแปรไม่คงที่ ไม่ยั่งยืน เป็นของชั่วคราวและหมดจด
บริสุทธิ์ **ไม่เกิด-ไม่ดับ ไม่เป็นภาพไม่เป็นชาติ** เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ ฯลฯ

และกายธาตุ-จิตธาตุ ร่างกายและจิตใจแต่เดิม ก็บริสุทธิ์หมดจด
มาก่อน ปราศจากจิตตินิสัย เช่นเดียวกันกับ ดิน น้ำ ลม ไฟ เหมือนกัน เป็น
ธาตุอนิจจังชั่วคราว บริสุทธิ์ไม่ติดยึด พร้อมสลายตัวของมันเองตลอดเวลา
เช่นเดียวกัน

แต่พฤติกรรมของมนุษย์ มีโมหะอวิชชาความหลง **โมหะในทวิฏฐิ**
ความคิดเห็น มีเจตนาคือตัวกรรมที่คอยจะยึดเอาไว้ พยายามเข้าไป
แทรกซ้อนกรรมลงที่มันโน้ จึงกลายเป็นมโนกรรม ทำให้จิตเดิมที่หมดจด
บริสุทธิ์อยู่ต้องแปดเปื้อนด้วยผลของกรรม จึงได้เกิดเป็นวิบาก **เป็นภาพ**
เป็นชาติฯ มีเกิด-มีดับ ไม่รู้จบสิ้น

จึงให้ปล่อยวาง **ไม่ต้องไปปฏิบัติ ไม่พฤติกรรมซ้อนวิบาก**
ด้วยการปล่อยคลายจิตออกไป...กว้างๆ!

พระพรองค์ ทรงตรัสรู้ที่ตรงนี้ คือ อริยสัจทั้ง ๔ ผ่านวิบากได้
ด้วยไม่ยึด ไม่ติดชั้น หลุดออกมาจากชั้นทุกชั้น ดับเหตุต้นหาสมุทัยได้
ทุกข์ก็ดับ ผลก็คือ ว่างนิโรธนิพพานทันที

นิพพาน จึงเป็นผลของการยุติเหตุต้นหาสมุทัย!

ถ้าผ่านวิบากไม่ได้ ออกจากวัฏฏะสงสารไม่ได้ ก็ต้องไปเกิดอีกทุกข์
อีก ทุกข์ในวัฏฏะสงสาร ๓๑ ภูมิ

ดับทุกข์ดับมหาสมุทร นิโรธนิพพาน จัปพลันทันที!
ไม่ต้องเจตนาทำกรรมอะไรแบบไหนอีก มั่นวางของมันเอง!
เมื่อไม่เจตนาทำกรรม ก็พ้นวิบากกรรม สัตว์โลกก็จะต้องเป็นไป
ตามกรรมอีกต่อไป

จะพ้นวิบากกรรมได้ ด้วย**ดับดับมหาสมุทร**
จะดับดับมหาสมุทรได้ ด้วย**ไม่ต้องเจตนาทำกรรมอะไรแบบไหนอีก**
ลดตัวเจตนาจริงจึงลงผ่อนคลายผัสสะลง!

มันของมันเอง ของมันเอง...มันวางของมันเอง !
“โย ปฏิจจสมุปาทัง ปัสสติ โส ธัมมัง ปัสสติฯ ผู้ใดเห็นปฏิจจสมุ
ปปาท ผู้นั้นบรรลุล่วงธรรม”

พึงบรรลุล่วงธรรมวิมุตติอายตนะด้วยการตรีกธรรมให้แบบคายเถิด
จะได้พ้นวิบากกรรมเกิด-ตาย

“จบกิจ-จบกรรม-จบสังสารวัฏ”

“**อานุภาพใด** ที่บังเกิดมี ขอจงเป็นไปเพื่อการโปรดสรรพสัตว์ทั้งหลายในสังสารวัฏ ให้จบตามดับตามสว่างไสวตามองค์พระสัมมาสัมพุทธะขอความไม่ติด-ไม่ขัด-ไม่ข้อง-ไม่คาในพระสัจธรรมคำสอน จงบังเกิดมีแก่สรรพสัตว์ และสิ่งใดที่ยังเป็นความลุ่มหลงมืดมิดมัวเมาในอาสวะ หรือได้เคยใช้โมหะทวิภูฏวิพากษ์วิจยวิจารณ์ให้ความเห็นความหมายข้อธรรมคำสอน หรือวิธีการโปรดสรรพสัตว์ขององค์พุทธะไว้ในพุทธันดรใดก็ตาม และวิบากกรรมใดหากยังคงมีตกค้างข้องคาอยู่อีกในสังสารวัฏนี้ ขอน้อมกราบขอโหสิกรรมและทุกกรณีที่เป็นหนี้กรรม ขอจงอย่าได้สำเร็จด้วยเทอญฯ”

***คำเฉลย :** คำกลอนมีสองบท บทหนึ่งมีสี่บาท คำตอบมีสี่แห่ง อยู่ที่บทที่หนึ่งบาทที่สี่ อยู่ที่บทที่สองบาทที่สอง-สามและสี่

ว่าง: คือ ๑.อย่าเอาใจไปติดข้องฯ ๒.อย่าไปคิดหน้าหลังฯ ๓.สิ่งที่แล้วแล้วไปให้แล้วกันฯ ๔.อย่าอวารถน์ (อาลัยอวารถ์แด่ลงต่อนิพพาน)

๑๑. ภูมิของวิปัสสนาเนื้อหาพระสังฆธรรม

สรรพสิ่งในโลกธาตุ(จักรวาล) มี ๒ ได้แก่

๑. ธาตุบริสุทธิ์ เกิดเองเป็นเองตามธรรมชาติของมันเองไม่เกิด-ไม่ดับเป็นสภาพที่ผ่านทั้งไม่เกาะยึดโดยตัวของมันเอง มันวางตัวของมันเอง ธาตุโดยธาตุของมันเองบริสุทธิ์อยู่ ได้แก่ มหาภูตรูป ทั้งสี่ ดิน, น้ำ, ลม และ ไฟเป็นธาตุอนิจจังปรับเปลี่ยนหมุนเวียนผันแปรชั่วคราว ไม่ยั่งยืนไม่เกาะไม่ติดยึด (ไม่อุปาทาน) พร้อมสลายตัวของมันเองตลอดเวลา

กายธาตุ-จิตธาตุ หรือ รูปธาตุ-นามธาตุ อายุขณะตาหูฯ วิญญาณ ธาตุก็เป็นธาตุบริสุทธิ์ ยังไม่มีจิตนิสัยตามธรรมชาติของมันเองมาแล้วแต่เดิมด้วยเหมือนกัน (ปกัสสร้าง จิตตังฯ)

๒. กายธาตุ-จิตธาตุ ที่มีพฤติกรรม หรือกรรมหรือการกระทำของ มนุษย์ สัตว์เข้าไปติดยึดซ้อนวิบาก ทำให้ธาตุที่บริสุทธิ์อยู่แต่เดิมมีมลทิน แปรเปลี่ยนเกิด-ดับขึ้นมาเป็นภพชาติเป็นวัฏฏะใน ๓๑ ภพภูมิ

สรรพสิ่งทั้ง ๒ นี้ ตกอยู่ภายใต้กฎธรรมดาธรรมชาติ สามัญ ลักษณะ ๓ เสมอเหมือนกันทุกสรรพสิ่งทุกรูปนาม คือ **อนิจจัง** ความเป็น ธาตุผันแปรเปลี่ยนไป ไม่คงที่ ไม่ยั่งยืน ความเป็นของชั่วคราว **ทุกขัง** ความ ทนอยู่ได้ยาก และ **อนัตตา** ความไม่ใช่ตัวตนของเราที่บังคับบัญชาไม่ได้ ไม่ อยู่ใ้อำนาจใคร ไม่มีใครเป็นใหญ่

“สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งหมดทั้งมวลล้วนดับไป เป็นธรรมดา ยังกิญจิ สมุทฺยขมมังฯ” ซึ่งพระโกณฑัญญะ เห็นแล้วและ บรรลุล่วงธรรมนี้เป็นอนุพุทธองค์ต่อมา (ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร)

“ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุ ปกติทรงตรัส สอนอย่างนี้ “เย ธมมา เหตุปฺปภาวฯ” วินัยปิฎกเล่ม ๔ พระอัสสชิ อรหันต

บรรลุล่วงธรรม คือ จิตคลายออก ไม่ติด-ไม่ขัด ไม่ข้อง-ไม่คา
อะไรไว้ที่ใจ สว่างไสวตื่นโพลงโล่งจ้าออกฉับพลันทันที !

แต่ครั้งเมื่ออาพฤติกรรมเข้าไปซ้อนเจตนาซ้อนรู้-ซ้อนเห็นขึ้นมา แล้วเข้าไปยึดในสิ่งที่ยึดมั่นไม่ได้ จึงเกิดเป็นอตัราวิญญานตัวหลงเจริญรู้ เกิดรู้เห็น รู้สึกพอใจ-ไม่พอใจเวทนาขึ้นมา เกิดสมุทัยตัณหาต้นเหตุให้มี เกิด-ดับขึ้น ทำให้เกิดภพชาติขึ้นมาคือ เห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น ก็เกิด เวทนาชอบ-ชังเป็นราคะ-โทสะ-โมหะ-เจตนา เป็นกรรมใหม่ขึ้นมาอีก นี่มัน ปลายเหตุแล้ว **ต้นเหตุคือ ตัวหลงเข้าไปรู้ มีตนเองในเห็น, มีตนเองใน ได้ยิน ฯลฯ** เป็นโมหะทมิฬจิตความเห็นความหมายในมโนกลายเป็นมโนกรรม- กายกรรม- วชิกรรม

นี่เป็นธาตุบริสุทธิ์ตามสรรพสิ่งในโลกธาตุข้อ ๑ เป็นธาตุบริสุทธิ์

เป็นธาตุอนิจจังธาตุแปรเปลี่ยนหมุนเวียน เป็นอนัตตาไม่ใช่ตัวใคร เป็นตถตาเช่นนั่นเอง

หากมีวิบากหนักๆ ทางอารมณ์เข้ามามาก ทุกขเวทนามาก วิบากอารมณ์เหล่านั้นจะชวนให้หลงเข้าไปซ้อนกรรมลงที่มโน จึงให้กล่าว คำว่า “**อโหสิๆ กรรมทุกอย่างอโหสิ**” แล้วน้อมองค์คุณพระรัตนตรัย ขอขมา กรรมและขอชดเชยชดใช้บ่อยๆ วิบากจะผ่านไปเร็ว เพราะหนี้กรรมได้รับชดใช้ด้วยทิพย์

แต่พฤติกรรมของมนุษย์และสัตว์ตามข้อ ๒ มนุษย์ สัตว์มีพฤติกรรม หรือทำกรรม หรือมีการกระทำผิดกฎธรรมชาติเข้าไปแทรกซ้อนด้วยเจตนากรรมจริงจึงดันเข้าไปกับชีวิต ต้องอย่างนั้น-ต้องอย่างนี้ ไม่ยอมรับ ดิ้นหนี-ดิ้นสู้ ไม่ให้มันเกิดเอง-เป็นเอง-ผ่านไปเอง จึงเจตนาทำกรรมซ้อนวิบากกรรมเกาลงไปที่มโน กลายเป็นมโนกรรมใหม่ มโนกรรมมีผลยิ่งใหญ่ที่สุด แล้วเกิดวชิกรรม และ กายกรรมตามมาเป็นกรรมใหม่ ไปเสวยผลวิบากชาติใหม่อีก

เหตุที่คนเราเป็นทุกข์ ก็เพราะ**ไม่ยอมรับวิบาก และเข้าไปยึดเอาสิ่งที่ยึดมันไม่ได้นั่นเอง**

จึงให้ยอมรับวิบาก ยอมรับคืออนัตตา จึงให้ยอม ยอมทุกอารมณ์ที่ผ่านเข้ามาให้ผ่านไปของนั่นเอง

ในสังสารวัฏนี้ มนุษย์จะไม่ได้อะไรไปจากสังสารวัฏเลย นอกจากการหลงสร้างกรรมและต้องไปเสวยผลวิบากกรรมเท่านั้น!

แท้จริง ก็ไม่ควรจะได้อะไร-เสียอะไรในสังสารวัฏนี้ เพราะไม่มีอะไร มีแต่ “ว่าง” จึงให้วางอุเบกขาสุญญตาท่ามกลางไม่บวก-ไม่ลบไม่ตรงอะไร ไม่ซ้าย-ไม่ขวาอะไร ไม่เอาอะไรเพราะมันเอาอะไรไปไม่ได้ มันไม่มีอะไรจะให้เอาได้ มันคือความว่าง สังสารวัฏนี้คือว่าง (แต่ก็ไม่ใช่ว่างหรือไม่ว่าง) จึงไม่ควรมีสร้างหรือทำลาย อย่าให้มีกรรมและต้องไปรับผลของกรรม

รู้จักจบ รู้จักยุติเหตุ รู้จักปล่อยวาง ยุติกลไกกรรม ไม่ซ้อนกรรมที่มันโน ไม่มโนกรรมอีก

มโนกรรม วชิกรรม กายกรรม เป็นเจตนาที่ซ้อนหลงรู้ลงมโนเหล่านี้ เป็นกรรมใหม่ กลายเป็นชนกรรมนำเอาไปเกิดอีก กลายเป็นวิบากของอนาคตชาติใหม่ต่อไป จึงเกิด-ตาย ๆ เป็นวัฏฏะ ๓ ในวัฏฏสงสาร ๓๑ ภพ ภูมิไม่จบไม่สิ้น

“สัตว์โลกจึงยอมเป็นไปตามกรรมเพราะเหตุนี้”

ถ้าสรรพสิ่งในโลกธาตุมีเพียงธาตุธรรมชาติดิสุทธิ์ในข้อ ๑ เป็นเพียงธาตุเกิดเอง เป็นเอง ปล่อยวางของมันเอง ไม่แทรกแซง แทรกซ้อน กรรมลงที่มันโน ก็จะไม่เจตนาเกิดกรรมใหม่ ไม่มีวิบาก ก็จะเป็นธาตุบริสุทธิ์

จึงให้ปล่อย ให้วางปล่อยผ่านทิ้งไปให้นอกเหนือ รัก-ชังไม่จริงจัง กับชีวิต ไร้เงื่อนไข-ไร้เป้าหมายค้นหา อุเบกขาท่ามกลางไป ทุกอารมณ์

“กรรมดำ-กรรมขาว มีวิบากดำ-ขาว ต้องไปเสวยกรรมนั้น แต่กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อสิ้นกรรม นิโรธ นิพพาน” (กุกกุโรวาทสูตร)

การนั่งหลับตาภาวนาหันทับหญ้าไม่ฆ่ากิเลสก็ยิ่งดีกว่าไปทำบาปข้างนอก การเจริญสติลิ้มตามานาก็ดีขึ้นมามากที่รู้เท่าทันกิเลส แต่ยังละวางตัวรู้สติธาตุชั้นนี้ไม่ได้

ทั้งสองอย่าง ต่างก็ยังเป็นกรรมขาวๆ มีวิบากขาวต้องไปเกิดให้เสวยและต่างก็มีอายุกรรมของวิบากเหมือนกัน

ส่วนการปล่อยวางธาตุชั้นตัดตัวรู้ตัดกรรมเป็นกรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมสิ้นกรรมไม่เกิดอีก!

“ถ้ายังเจริญยังเริ่มก็ไม่จบ ถ้าจบก็ต้องไม่เริ่ม!”

ผลของการยุติเหตุต้นหาสมุทัยนี้เรียกว่า “นิโรธ นิพพาน” ใน

อริยสัจสี่ผลของการยุติเหตุสมุทัยคือ ดับทุกข์ คือนิโรธ คือ ความว่าง
ความว่าง คือ นิโรธนิพพาน

นิพพาน อยู่แล้ว ไม่ต้องช้อนกรรมลงมโน ไม่ต้องทำกรรม (ฐาน)
อะไรๆ แบบไหนอีก

ยุติตัวช้อน หรือตัวเจตนาพยายามเข้าไปกระทำ ด้วยการยุติตัว
หลงเข้าไปรู้ (โมหะอวิชชา) รับรู้รับทราบอารมณ์ทั้งหก รูป, เสียง ฯลฯ ทาง
ทวารทั้งหก ตา, หู ฯลฯ จึงให้ยุติวิญญานหก เห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น ก็
ให้ปล่อย...ๆ ช่าง...ๆ ท่ามกลางไป...ๆ ช่างกล้า กรรมไม่ติดตาใจ!

ละวางเสียก่อนที่จะเข้าไปรู้ ไปเห็น ให้คลายจิตออก ปล่อยวาง
ออกให้นอกเหนือรู้ (ดับรู้-ดับเห็น-นิโรธนิพพานนับพลันทันที!

ให้นอกเหนือรัก-ชัง ให้วางอุเบกขาสุญญตาท่ามกลางไป **อย่าเฝ้า**
ยาม ซ้ำเติมตัวเองไม่ดันเข้าไป วางตัวที่เข้าไปคอยทำร้ายจิต อย่าขัดแย้งกับ
จิต อย่าช้อนกรรมในจิต

ไม่มีตนเองในเห็น ไม่มีตัวเองในได้ยิน ฯลฯ ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัส
กาย รู้สัมผัสที่ใจด้วยธรรมอารมณ์ คตินึก **ก็ให้หมดตัวหมดตน ไม่มี**
ตนเองในนั้น ยอมๆ ไปเสียให้ทุกอารมณ์ ยอมคือการยุติตัวเจตนาสลาย
อัสตตา

เมื่อไม่เจตนากรรมก็ไม่อัสตตา ก็อนัตตาจบกรรมจบกิจ (ไม่ใช่
ทำกิจให้จบ ทำกิจให้จบเป็นกรรมเพราะเจตนาเป็นตัวกรรม เป็นกาย-จิต
กิลมณานุโยค ทำตนให้ลำบากดังธรรมจักรกัปวัตตสูตรแสดงไว้) จึงให้จบ
กรรม-จบกิจเป็นอนัตตา ไม่มีอัสตตาตัวตนในนั้น คือ ว่าง ว่างคือนิโรธ
นิพพาน

“สัตว์โลกก็จะเป็นไปตามกรรม (ไม่เกิด-ไม่ตาย) จบกิจจบกรรม
ด้วยเหตุนี้”

ส่งคืนตัวรู้ ไม่มีทั้งสิ่งที่ถูกรู้และตัวรู้ ตามที่เคยเข้าใจว่าให้ตามดูตามรู้นั้นไม่ใช่ และก็ไม่ใช่รู้หรือไม่รู้ คินสู่ธาตุปกติ ให้คลายจิตออก-ปล่อยวาง ช่างๆ ท่ามกลาง รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่าง ช่าง...ตัดโมหะอวิชชา-ตัดตัวหลงปัจจุบัน ช่างทุกครั้งกรรมหลุดทุกครั้ง!

ไม่ต้องมารู้เสียก่อน สังเกตดูเสียก่อน ให้ช่าง ๆ ไป ธาตุโดยธาตุปกติของมันเอง

กายธาตุ-จิตธาตุ รูปธาตุ-นามธาตุ ไม่จัดเป็นภพชาติ ไม่เป็นอุปสรรคต่อนิพพาน เป็นธาตุผันแปร ไม่ยั่งยืน เป็นธาตุอนิจจังผันแปรมันชั่วคราว ไม่ต้องซ้ำเติมจิต ทำร้ายจิต มันวางตัวของมันเอง อย่าเอาพฤติกรรมไปซ้อนมโน อย่าให้มโนมีกรรม ปล่อยให้มันบริสุทธิ์ของมันเอง

จะจัดว่าเป็นภพชาติต่อเมื่อเริ่มพฤติกรรม เริ่มมีเจตนากรรมกรร-กำหนดตัวรู้ ซ้อนเข้าไป หลงรู้ ตอกย้ำตัวรู้ด้วยการย้ำแม้กระทั่งการกำหนดบริการรก็ตาม

ตัวรู้คือ วิญญาณฐานันท์นี้เป็นเจตนาเป็นกรรมคือตัวเกิด เป็นโยนโยนคือแดนเกิด รู้แต่ละครั้งไม่พ้น-ไม่นอกเหนือฐานันท์ ไม่ชั้นทวีมุตติ ไม่นอกเหนือปัญญญาณ ไม่วิมุตติญาณทัสสนะ (สติสูตร)

ตัวหลงรู้ เกิดจากตัวมโนการสัญญาเจตนากรรมผัสสะเอกัคคตา อารมณ์เดียว ตัวผัสสะกระทบทางอายตนะทวารทั้งหก เป็นปัจจัยให้เกิดเวทนา คติชอบ-อคติชัง เกิดความพอใจ-ไม่พอใจ เกิดเป็น**โมหะทัญญูในตัณหา** อุปาทานยึดภพยึดชาติ เป็นกรรมใหม่ไปเกิดใหม่

ตัวหลงรู้ เกิดจาก**อวิชชา** หลงเข้าไปรู้ไปทั่ว (ญาณทัสสนะรู้ไปทั่วคือตัววิญญาณฐานันท์) เป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร คือ ตัวเจตนาสังขาร ๓ ทำบุญกุศลบุญญาภิสังขาร ทำบาปบุญญาภิสังขาร ทำมานอนเณยชาภิสังขาร เอาไปเกิดใน ๓๑ ภูมิไปนิพพานไม่ได้ นิพพานว่างนอกเหนือจากบุญและบาปแล้ว

เพราะตัววิญญาณชั้นนี้ ตัวรู้หรือตัวหลงรู้^๑นี้แหละทำให้เกิด นาม-รูป
อายตนะ ผัสสะ กระทบอารมณ์ตลอดเวลาตลอดชีวิต เป็นปัจจัยอาศัยกัน
เกิดดังกล่าว (อิทัปปัจจยา-ปฏิจจสมุปบาท) แล้วเกิดภพเกิดชาติไม่จบสิ้น
ยิ่งรู้มาก-ยิ่งหลงมาก-ยิ่งทุกข์มาก!

ปัจจัยการทั้ง ๑๒ ตัวปัจจัยนี้ ตั้งแต่ อวิชชาไปจนเจตนาตัณหา
อุปาทาน ฯลฯ มีความหมายแทนกัน นัยเดียวกันเหมือนกันทุกตัวปัจจัย
กล่าวคือ **ตัวหลงรู้**โมหะอวิชชา ตัณหา อุปาทาน นั้นตัวเดียวกัน
(มหาหัตถิโหมปมสูตร)

รู้ก็ ให้ลักแต่ว่า (ให้ลดตัวเจตนาให้อ่อนผ่อนผัสสะลง เหมือนไม่รู้
ไม่เห็นฯ)...รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ให้ช่าง **ช่างแล้วไม่ติดข้องค้างคาอยู่ที่ใจมิติดหลุด
ออกจากใจก็เบาใจ** จึงให้ช่าง ให้ปลง ปล่อย วาง ให้ยอมรับชดใช้หนี้กรรม
เก่าไปเสีย จบไปแล้ว ยุติไปแล้ว สติในสติปัญญา^๒นี้มีใช่เจริญสมุทัยอริยสัจ
ไม่ใช่สติเจริญเอาแต่ให้เป็นสติตัดเจตนาผัสสะเวทนา ตัณหาอุปาทาน
สมุทัยให้ฉับพลัน

ตัวยอมรับชดใช้หนี้วิบาก หรือยอมทุกครั้งทีที่กระทบอารมณ์
เป็นการสลายอัตตาคือว่างนิโรธนิพพาน!

รู้ก็ช่าง ไม่รู้ก็ช่าง หลงไปก็ให้ช่าง ก็นิโรธนิพพานทันที (มหาสติปัฏ
ฐานสูตร) มั่นวางตัวของมันเอง พระทวารจิริยะ ก็ลุล่วงธรรมฉับพลัน
เอตทัคคะฉับพลันทันที ด้วยเหตุนี้

ไม่ต้องฝ้ายามตัวเอง ให้ปล่อยออก คลายจิตออก...กว้างๆ...
ไกล ๆ...ไร้เขตไร้ขอบฯ ปล่อยวางไป...

“ถ้าปล่อยวาง ไม่อุปาทาน ไม่ยึดติดก็น้อมนิพพานฯ”

อุคคคฤหบดี ชาวเมืองเวสาลีทูลถามพระพุทธองค์ว่า “เพราะเหตุ
ใดบางคนบรรลุนิพพาน บางคนไม่บรรลุนิพพาน?” **ทรงตอบคำถามตาม**
ข้อความข้างต้นแก่เศรษฐีนั้น มีมาในเวสาลีสูตร ๑๘/๑๓๓

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ ไม่อนุปาทาน ปล่อยาวงก็น้อมนิพพาน”
ให้จำออก คลายออกกว้างขวาง กว้างไกล สว่างไสวไร้ขอบเขต ให้ท่ามกลาง
สิบทิศ กว้างขวางกว้างไกล สว่างไสวไร้ขอบเขตออกไป เห็นคนเห็น
ธรรมชาติ ให้เลยคนเลยธรรมชาติไป **นิพพานอยู่แล้ว!**

วิปัสสนาภูมิ ภูมิของนักวิปัสสนามี ๖ ภูมิ ได้แก่ ชั้นธ ๕ อายุตนะ ๑๒
ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ และปฏิจลสมุปบาท ๑๒ มีภูมิไหนบ้างที่ให้
ปฏิบัติบริการมพราภาวณา สวตมมัตตขอพร คือ ทำกรรมสำนึกแต่ทางปาก
(วจีกรรม) หรือนั่งหลับตาหรือปิดวาจาตาหูปิดปาก (ทรงดำหนิมุควัตรปิดวาจา
ของเตียรยีนอกศาสนา รูปใดสมาทานต้องอาบัติ แต่ทรงให้ตเดรัจฉานกถา ๓๒
ประการ และให้พูดแต่กถาวัตร ๑๐ ทาอ่านในมนุษย์...เล่ม ๑๔)

ครั้งพุทธกาล ทรงตรัสสอนให้ปลงปล่อยาวงแล้วบรรลุเฉพาะต่อ
หน้าพระพักตร์ (อภิธรรมปิฎกเล่ม ๓๕)

จึงให้ปลง ไม่ใช่ให้ปฏิบัติ!

ไม่ต้องเริ่มอะไร ไม่ต้องพยายามเข้าไปเจริญไปเริ่มไปจบอะไร **ไม่
โมหะซ่อนรู้อะไร** ยุติต้นเหตุสมุทัย ก็จบกรรมนิโรธนิพพานทันที สมุจเฉท
ทันที

ไม่ต้องหนึ่งถึงสูญ แต่มันสูญอยู่แล้ว (สูญญตาอยู่แล้ว) **นิพพาน
อยู่แล้ว!**

จึงให้ปลงปล่อยาวง ไม่ต้องไปปฏิบัติ!

ทั้งหมดนี้ คือ เนื้อหาแห่งพระสัจธรรม ส่วนชั้นธ-อายุตนะ-ธาตุ-
ปัจจัยการ-อริยสัจวิปัสสนาภูมิ เป็นภูมิของวิปัสสนา ฟังสดับให้จงดี อาจ
ลุล่วงสว่างไสวไร้ขอบไร้เขตฯ ได้บ้าง

เมื่อยุติต้นหาอนุปาทาน นิโรธนิพพานฉับพลันทันที!

๑๒. โปรดเข้าใจนิพพานเสียใหม่

สุวฑฒโน ภิกขุ - มกราคม ๒๕๕๗

หัวข้อ “โปรดเข้าใจนิพพานเสียใหม่” คำนี้ เข้าใจก็ไม่ใช่-ไม่เข้าใจ ก็ไม่ใช่ เพราะมันเป็นทิวภูมิมานะอัตตาตัวตน เข้าใจ-ไม่เข้าใจ ก็ให้ปล่อย... ให้อว่าง...ว่าง ๆ!

“อย่าเพิ่งวิพากษ์วิจารย์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นความหมาย ในข้อเรื่องที่ตั้ง แม้คิดก็ไม่ต้อง!”

คิดเป็นมโนกรรมเป็นทิวภูมิมานะอัตตาเป็นกรรม มีผลหนักและแรง กรรมจะตีกลับแรง จึงขอให้ค่อย ๆ พิจารณาอ่านไป ทำความเข้าใจไปก่อน อย่าเพิ่งหลงนึกหลงคิดทิวภูมิมานะอัตตาอะไรลงไป ให้ปล่อย...ปล่อยวาง... ทิ้งรู้วางรู้ไปก่อน ขออุปโลกน์สมมุติใช้ข้อเรื่องไปก่อน...”

“ว่าง ๆ...ว่าง ๆ...!”

นักปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็้นักบวชหรือคฤหัสถ์ชาวบ้านชาวพุทธทั้งหลาย ต่างมุ่งแสวงหาทางพ้นทุกข์ ต่างศรัทธาเชื่อมั่นในแนวทางของตน ตามที่ได้ศึกษามาตั้งแต่เช่น ทางเจ็ดสาย ฯลฯ เป็นต้น (โปรดสังเกตว่าเริ่มมีทาง และผู้เดินทางเข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว)

ครั้นเมื่อปฏิบัติไปแล้ว ใช้เวลามากบ้างน้อยบ้างตามอธิวาสนาบาร์มี (กรรมเก่า) ของแต่ละคนๆ บางคนถึงกับตลอดชีวิต ตลอดชาติหรือหลาย ๆ ชาติ แม้กระนั้นก็ยังวนเวียนเกิด-ตาย อยู่ในวัฏฏสงสารยาวนาน ด้วยหลงสร้างหลงไปเสวยวิบากกรรม เกิดมาเป็นมนุษย์อีกก็มาหลงปฏิบัติ บำเพ็ญต่อเอาอีก ชาติแล้วชาติเล่าก็ยังไม่ประสบมรรคผลนิพพาน ตามที่มุ่งมาตปรารถนาเอาไว้ได้เลย

ปฤชณะจะหลงอยู่กับความเป็นความอยู่หาอยู่หากินกับโลกโลภียะ

โลกธรรม แต่นักปฏิบัตินักบวชทั้งหลายกลับไปหลงอยู่กับทั้งทางโลกลาภ
สักการะตาลปัตรพยัคฆ์และทางธรรมเสียเอง (ขอโหลี่ !)

ดังนั้น จึงขอทำความเข้าใจ (อุปโลกน์อีกที) แก่ท่านทั้งหลายเสีย
ก่อนว่า

“ท่านเข้าใจในสิ่งที่ท่านปรารถนาแสวงหาอันดีพอแล้วหรือยัง?”

ความเชื่อแต่เดิม ต่างก็เข้าใจกันไปว่า นิพพานมีลักษณะเป็น
สภาวะ เป็นธรรมชาติบริสุทธิ์ เป็นสถานที่ที่จะต้องเพียรพยายามปฏิบัติ
บำเพ็ญเอาสร้างบารมีเอา จะต้องพยายามพากเพียรเอา และเดินทางมุ่งไป
ข้างหน้ากับพร้าบ่นสวดมนต์ขอพรอธิษฐานขอให้ถึงจุดมุ่งหมายนั้น แม้จะ
แสนไกลไปเบื้องหน้าชาติหน้าๆ ด้วยความรักดีปรารถนาดีอยากได้ใคร่ดี
ต่างก็มุ่งไปข้างหน้าเพื่อแสวงหาจะเอานิพพานด้วยอริยมรรคมีองค์ ๘ คือ
สมาธิ และปัญญาภาวนาเจริญกรรมฐานทุกฐาน เจริญสติสมาธิตะบะฉน
ญาณฯ พากเพียรพยายามเจริญสติเอา เจริญปัญญาเอา เจริญสติปัญญา
เจริญรู้ตามดูตามรู้กาย-ใจ โดยเข้าใจเอาว่าพระอรหันต์ต้องมีสติตลอดเวลา
ตามแนวทางบันทึกสังคายนามีมาในตำราพระไตรปิฎกอรุณกถาฎีกาจารย์
ต่างๆ ที่ดีความไว้เพื่อที่จะเอานิพพาน และต่างก็วาดมโนภาพอันเลื่อนลอย
ให้ความคิดความเห็นความหมายด้วยอัตโนมติทิฐิของตนว่า นิพพานเป็น
สภาวะลักษณะเป็นธาตุนิจจัง สุขัง อนัตตา ทั้งๆ ที่ต่างก็ไม่เคยรู้จักตรัสรู้
นิพพานกันมาก่อน

จึงต่างก็พยายามค้นหาแนวทางและวิธีการ-พิธีกรรม-พิธีการ เป็น
อันมาก ทำตาม ๆ กันมา เพื่อที่จะเอาจะค้นหาเอานิพพานให้พบให้ได้ ดังนี้

นั้นเป็นความเข้าใจแต่เดิมของนักปฏิบัติและบูรพาจารย์ทั้งหลาย ที่
มุ่งแสวงหาพากเพียรหาพยายามที่จะค้นหาเอาสิ่งที่ต้องการปรารถนา

โดยหาเฉลี่ยใจสักนิดไม่เลยว่ ตัวเจริญสติเจริญปัญญาเป็นตัว

ตัณหาสมุทัย การกระทำทั้งหลายต่าง ๆ นานาเหล่านั้น**เป็นกรรม** เพราะ
เจตนาเป็นกรรมและเป็นเจตนาในโมหะวิภวัญญู หลงใน**ตัณหาสมุทัยอริยสัจ**
หลงเอาอัตตาตัวตนเข้าไป**สร้าง**และหลงไป**แสวง**วิบากกรรม

ตัวเจริญจึงเป็นตัวตัณหาสมุทัย อัน**แสดงต่อนิโรธนิพพาน**เสียเอง!

ที่ใดกล่าวถึงคำว่า “ตัณหา” หรือ “เจตนาหรือกรรม” คำใดคำหนึ่ง
ให้พึงรู้เถิดว่านั่นหมายถึงวงจรแห่งปัจจุสมุปบาท ๑๒ ตัวทั้งหมดได้เกิด
ขึ้นแล้ว อันเป็นของแสดงต่อนิพพาน!

คำว่า “นิพพาน” รากศัพท์บาลี “นิพพุติ” แปลว่า ว่าง, ดับ, เย็น

นิพพาน ไม่ใช่สถานที่ไหนที่จะให้เดินทางไปให้ถึงอย่างที่เราเข้าใจ ซึ่ง
นิพพาน**ไม่มีทั้งทางเดินและผู้เดินทาง** นิพพานไม่มีร่องรอยใด ๆ !

นิพพานมีอยู่เองแล้ว ว่าง ๆ!

“นิพพาน จบทุกเส้นทาง” ไม่ว่าเทวโลก พรหมโลก หรือมนุษย์โลก
จบทุกโลกคือ จบกรรม นิพพานไม่ใช่กรรม ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่ธาตุ และ
สภาวะหรือลักษณะอาการอะไร

นิพพาน ไม่สามารถที่จะให้ปฏิบัติเอาได้ นิพพานไม่ใช่สิ่งของที่
ต้องปฏิบัติบำเพ็ญเพื่อที่จะให้เอา นิพพานไม่ใช่จิตเจตสิก รูป ไม่ใช่ธรรม
และปรมัตถธรรม แต่นิพพานเป็นยิ่งกว่าธรรม

นิพพาน ไม่ใช่กรรม ที่จะต้องเข้าไปทำอะไรๆ ไม่ใช่ธาตุจึงจ้งสู่
อย่างที่เราเข้าใจ และนิพพานก็ไม่ใช่อนิจจังที่เกิดเองเป็นเอง แต่นิพพานเกิด
อยู่เองแล้ว ว่างๆ อยู่เองอยู่แล้ว และเป็นอนัตตาไม่มีใครอยู่เฝ้า !

นิพพาน ไม่อาจรู้ได้ด้วยจิตอายตนะใด ๆ

“นิพพาน คือ ความว่าง นิพพานเป็นสิ่งที่ไม่มี นิพพานไม่มีอะไร ไม่
เป็นอะไร แต่เป็นความว่างอยู่เองแล้ว !”

นิพพาน (Supreme freedom) เป็นผลของการคลายตัวของจิต
ที่ยุตเหตุตัณหาสมุทัยอริยสัจ ว่างหลุดพ้นจากขันธทั้งปวง เป็น**ขันธรวมุตติ**

ญาณทัสสนะ(Liberation)

การยุติเหตุต้นหาสมุทัยอริยสัจ ไม่ใช่การปฏิบัติบำเพ็ญหรือสร้าง เพราะนี่เป็นกรรม การปฏิบัติ สร้างทำบำเพ็ญเพื่องมงหวังตั้งเอา เป็นอัตตา เจตนาโมหะ อวิชชาต้นหาอุปาทานฯ นี่เป็นกรรม

นิพพาน ไม่ใช่กรรม กรรมไม่ใช่निพพาน กุศลกรรม-อกุศลกรรม ไม่นิพพาน มโนกรรม-วจีกรรม-กายกรรมไม่นิพพาน ยุติกรรมไม่กรรม จึงจะนิพพาน!

หากจำเป็นจะคิด-พูด-ทำ ก็ให้ดำริอุปโลกน์ใช้มโนกรรม-วจีกรรม-กายกรรมแต่พอดีแล้ววาง ไม่จำเป็นก็อย่าดำริใช้ ให้ปล่อยวาง ช่าง ๆ ไป ๆ คลายจิตออกไป...กว้างๆ ...ไกลๆ ไร้ขอบเขต...ฯ

นิพพาน เป็นความว่าง เพราะว่างจึงไม่มีอะไรๆ ที่จะให้ได้ หรือที่จะให้เอา-ให้มี-ให้เป็นอะไรๆ!

นิพพาน ไม่ใช่ธรรม ธรรมไม่ใช่นิพพาน แต่ให้ว่างธรรม **จึงจะนิพพาน!**

“พึงไม่เป็นผู้ทำเอา อย่างมุ่งหวังตั้งเอา มิฉะนั้นจะเป็นผู้ล่าหลังต่อพระนิพพาน!”

คำว่า “สจิตตะ ปริโยทะปะนัง” ที่แปลไว้ในโอวาทปาติโมกข์ว่า “พึงชำระจิตของตนให้ขาวรอบ” นั้น ถ้าแปลอย่างนี้ก็ต้องมีการเข้าไปกระทำเพื่อชำระจิต และมีตัวผู้เข้าไปชำระ ซึ่งเป็นการกระทำที่เป็นเจตนากรรม มีอัตตาตัวตนเข้าไปกระทำ แสดงต่ออนัตตา

จึงควรแปลเสียใหม่ว่า “ให้ว่างจิต ให้คลายจิต” จิตก็จะปภัสสรขาวรอบ ไม่มีมลทินเข้าไปแปดเปื้อนด้วยปราคจากการกระทำกรรมและอัตตา

“ถ้าเข้าไปกระทำ จิตจะขาวรอบได้อย่างไร?” ยิ่งทำจิต จิตก็ยิ่งแปดเปื้อนเป็นกรรมเป็นมลทินซ้อนจิต ยิ่งทำเอายิ่งไม่ได้ เพราะมันไม่ว่างจาก

การกระทำ

“เมื่อเข้าไปกระทำ มันจะว่างได้อย่างไร ? จะนิพพานได้อย่างไร?”
จิตย่อมไม่ปัสสโร ไม่ขาวรอบเป็นแน่!

ส่วนสติปัฏฐาน ๔ นั้น ที่แปลว่า ให้เจริญสติตามดู-ตามรู้-ตามเห็น
ภายในกาย เวทนา จิต ธรรม นั้นไม่ใช่ ไม่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสัทธรรมที่
ให้ปล่อยวาง เพราะ**ตัวเจริญคือ ตัวเจตนาเป็นตัวกรรม เป็นอัตตาโมหะ**
ทิวฐิเอา**อัตตา**ตัวตนเข้าไปเจริญไม่อนัตตา

จึงไม่ต้องไปตั้งเจตนาเจริญกรรมเจริญสติหรือทำอะไร อีก !

สติปัฏฐาน ๔ นั้น**ให้ตัดตัวรู้ ไม่ติดในสติตัวรู้** เป็นสติชนิดตัดเป็น
สติชนิดไม่ติดใน กาย เวทนา จิต ธรรมฯ ให้วางตัวรู้-ตัวคิด-ตัวเห็น...ให้
ปลงปล่อยวางสติ ไม่ใช่ให้ปฏิบัติ !

...กายก็ช่าง...เวทนามก็ช่าง...จิตก็ให้ช่าง...ธรรมก็ให้ช่าง! ให้คลาย
จิตออกไป...กว้าง ๆ...ไกล ๆ ...

คำว่า “ช่าง” คือ ตัวตัดผัสสะให้ละก่อนรู้ ช่างแล้วไม่ติดใจ ตัดรู้-ไม่
ติดในรู้ ตัดโมหะปัจจุบัน ตัดหรือไม่ติด คือ ปล่อยวาง คือ ว่าง นิพพาน

จึงให้ปล่อยวาง วางทั้งสติอัตตาตัวรู้ ไม่ใช่ให้ไปเจริญอัตตาตัวรู้ ตัว
รู้คือ ญาณทัสสณะ

ให้พ้นเหนือขึ้นไปจากตัวรู้ญาณทัสสณะ ให้วิมุตติญาณทัสสณะ !

วิมุตติญาณทัสสณะ ตัดตัวรู้ (ตรัสรู้) ไม่ติดในรู้ เหนือรู้-ว่าง-นิพพาน

ทุกครั้ง ที่มีการรับรู้รับทราบ ตามดู-ตามรู้-ตามเห็น จะมีตัวโมหะ
ตัณหาอุปาทาน เอาอัตตาตัวตนเข้าไปซ้อนรู้อยู่ด้วยทุกครั้งไป นี่คือตัวหลงรู้
โมหะทิวฐิในความคิดความเห็นความหมาย ไม่ยอมให้อารมณ์ที่กระทบเข้า
มาผ่านออกไปวางตัวของมันเองจึงทุกข์ จึงให้หัดยอมให้เป็นเสียบ้าง
ยอมเป็นการสลายมานะทิวฐิอัตตาตัวตน

สติปัญญาญาณทัสสนะตัวรู้ไปทั่วนี้ ทางโลกนับถือว่าดีพิเศษรู้
 มากๆ เป็นพหูสูตร แต่ทางธรรมโลกุตตระ **ตัวรู้คือการเกิดทางจิตเป็น**
มนิกรรมเป็นตัวก่อเกิดแห่งกรรมมากมายเป็นทิวลิฆิมานะ อตตะตัตตน ก่อ
 ภพชาติ นอกจากไม่มีคุณค่าอะไรแล้ว **ตัวรู้ยังแสดงต่อนิพพาน!**

ตัวรู้ รู้ครั้งหนึ่ง ๆ จะเกิดรู้กระทบรับรู้อารมณ์ทวารห-รู้ปรุงแต่ง-
รู้สร้างเรื่อง-รู้หาเรื่อง ฯลฯ ล้วนก่อเกิดทิวลิฆิ-มานะ-อตตะ-ตัตตน-อุปาทาน
 ฯลฯ หลงติดหลงยึด-ก่อภพ-ชาติฯ ไม่จบสิ้น !

สัตว์โลกทั้งหลาย สารวน (วัฏฏะ) อยู่กับการใช้ชีวิต การเป็นการ
 อยู่-หาอยู่หากิน แสวงหารู้-หาเห็นตลอดชีวิต ห่วงรู้-ห่วงเห็นห่วงตัวเอง
 ห่วงในผัสสะเวทนาสุข จึงเพียรหลงรู้ไปทั่ว พยายามเรียนรู้ไปทั่ว

สังสารวัฏนี้ มีชีวิตอยู่กับความหลงติด-หลงยึดเอา-มุ่งหวังตั้งเอา
 มาปฏฺชนทั้งธรรมเอาโลก นักบวชทั้งโลกเอาธรรม **แต่พระอริยเจ้าท่านวาง**
ทั้งโลกและธรรม วางธรรมจึงนิพพาน!

ตัวรู้กับตัวหลงรู้ คือ ความหมายเดียวกันกับคำว่า โมหะอวิชชา
 ยิ่งรู้มาก-ยิ่งหลงมาก-ยิ่งทุกข์มาก!

จึงให้ดับที่ตัวรู้ จึงดับขันธ-นิโรธนิพพานทันที!

ดับตัวรู้ด้วยสติมหาสัมปชัญญะให้รู้ส่วนหนึ่ง-เลยไปส่วนหนึ่ง ให้
 จำออก-ละออก-คลายออก-กว้างๆ-ว่างๆ-ท่ามกลาง เลยก้อออกไป ไม่ตรง
 อะไรว่างๆ ข้ามพ้นวัฏฏะ! (ไม่หลงเข้าไปจดจ่อกระจุกคับแคบเฉพาะๆ หรือ
 ตอกย้ำดูรู้ เห็นสังเกตพิจารณาซะก่อน นี่มันโมหะอวิชชาหลงรู้เกิดวัฏฏะ!)

สติปัญญาสมาธิปะฉานญาณ ล้วนแต่มุ่งหวังตั้งเอาทำเอาด้วย
 ตัณหาอตตะตัตตนทั้งสิ้น จะอนัตตาได้อย่างไร ?

แม้แต่ที่สอนให้เฝ้าดูจิตนั้นก็เหมือนกัน ดูจิตก็ยังเป็นการเอาอตตะ
ตัวตนตัวรู้เข้าไปเฝ้าไปดู “อย่างนี้แล้วจะวางตัวรู้ได้อย่างไร-จะวิมุตติญาณ
 ทัสสนะได้อย่างไร?” นี่มันติดยึดแล้วนี่ มันอุปาทานตัณหาอตตะตัตตน

แล้ว!

มันก็ไม่ต่างอะไรกับการเฝ้าดูหนังตุลละคร ล้วนมีอัตตาตัวตนตัวรู้ ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการกระทำที่เป็นกรรมอันเป็นของแสดงต่อพระนิพพาน

จึงให้คลายจิตออก กว้างๆ...ไกลๆ ไม่ต้องเฝ้าตัวเอง ไม่ต้องคับแคบ

เคยเข้าใจกันมาแต่เดิมว่า พระอรหันต์ต้องมีสติตลอดเวลา จึงต้องเจริญสติเอากันมาโดยตลอดนั้น ไม่ใช่!

พระอรหันต์จะมีสติต่อเมื่อดำรงอุปโลกน์ใช้ธาตุขันธ์ เมื่อไม่ได้ใช้ก็วาง เนื้อหาคือว่างอยู่แล้ว ไม่ใช่มีสติขันธ์อยู่ตลอดอย่างที่เข้าใจ

ท่านปลงขันธ์วางขันธ์ทั้งขันธ์แล้ว!

ดังนั้น จึงให้วางขันธ์ วางธรรม วางรู้ ให้ตัดรู้ ไม่ติดในรู้ ตัดรู้จึงตรัสรู้

ดับรู้-ดับขันธ์-นิโรธนิพพานฉับพลันทันที !

อย่าหลงโมหะอวิชชาที่จะเข้าไปทำ ให้จบตัวที่จะเข้าไปซ้อนวิบาก

อย่าทำกิจให้จบ แต่ให้จบกิจ!

จบกิจ คือ จบกรรม...ไม่มีเริ่ม...ไม่มีจบ **มันจบของมันอยู่แล้ว**

จบกิจ จบพรหมจรรย์ จบกิจ คือจบกรรม คือว่างนิโรธนิพพาน!

“จบ คือ ไม่มีเริ่ม ถ้ามีเริ่ม ก็ไม่จบ!”

ก่อนเริ่ม มันก็ไม่ได้เริ่ม มันจบของมันอยู่เองแล้ว **ว่างอยู่เองแล้ว**

จบ คือ สุตญ “ไม่ต้องเริ่มหนึ่งไปถึงสุตญ แต่มันสุตญของมันอยู่แล้ว”

สุตญ คือ สุตญุตตา ความว่าง นิโรธนิพพานของมันเองอยู่แล้ว !

นิพพาน จึงไม่ต้องไปเที่ยวมุ่งแสวงหาที่ไหน ? ถ้ายุติค้นหาสมุทัยกลไกแห่งกรรม ก็ยุติวิบาก ยุติสังสารวัฏ ยุติค้นหาสมุทัยด้วยคลายจิตออกไปกว้างๆ ไกลๆ นิโรธนิพพานทันที !

จบกิจ-จบกรรม-จบสังสารวัฏ

เมื่อต้นหาสมุทัยดับ นิโรธนิพพานจับปล้นทันที!

นิพพาน จึงเป็นผลของการปล่อย-วาง-จาง-คลาย เป็นผลของการคลายตัวของจิต...ว่าง ๆ

ผลก็คือ “ว่าง” นิโรธนิพพาน

(**การคลายตัวของจิต** คือ การปล่อยวางออกกว้าง ๆ ให้จাঁออกไปไร้ขอบเขต... คลายออก...บานออก...ให้เหมือนกับดอกไม้บานหล่นล่องละอองเกสรเรณูคลายหายสิ้นไปไม่เหลือ คือ ว่าง ๆ ไม่ว่าจะอยู่กับ นั่ง นอน หรือ ยืน หรือแม้แต่การ**เดินจงกรม** รากศัพท์บาลีเปรียญธรรมมาจากคำว่า “จังกะมะ” แปลว่า เดินกลับไป-กลับมา พระนางมาคันติยา มเหสีองค์หนึ่งของพระเจ้าอุเทน ชื่อจฉนา เดินจังกะมะหน้าห้องบรรทมพระมเหสีสามาวดีตลอดคืน จากหนังสือธัมมปัทฏฐกถา ภาค ๒ หน้า ๔๘ “**มาคันติยา อตตโน ปาสาทลโต นิขมิตวา จังกมมานา ตาสัง คันตวา**” อ่าน มนุษย์ฯ เล่ม ๑๕ อรรถกถาธรรมบทแปลจากพระบาลี เรื่องพระนางสามาวดี หน้า ๔๘๔ คือ **เดินกลับไป-กลับมา** ก็เหมือนกัน **ให้เดินคลี่คลายออกให้สบายแก่กาย** ไม่ใช่แค่เพียงอยู่จำเพาะคับแคบ หรือ แห่ทรงปริกรรมหรือกำเข้า อย่าอยู่เฝ้าตัวเองอย่างมเหสีมาคันติยา แต่**ให้เบ้ออกให้คลายออกทุกขณะจิต** ไม่ต้องทำตัวทำใจหรือกำหนดท่าทางอะไรแบบไหนอีก ถ้ากำหนดก็เป็นเจตนาเป็นกรรม นี่คืออิริยาบถบรรพทั้งสี่อิริยาบถที่มีมาในกายนุปัสสนาสติปัฏฐาน ชนิดสติติดหรือสติไม่ติดในรู้ที่ทรงตรัสรู้ **สรุปลงสู่การคลายตัวของจิต ผล คือ ว่าง นิโรธนิพพาน**)

ถ้าหาก มีตัวเจตนามุ่งหวังจริงจัง แรงต่อความตั้งเอาปรารถนาเอาจริงจังดันเข้าไปใส่ตัวต้นหาอุปาทานก็จะยิ่งแรง เจตนาเป็นกรรมก็แรง วิบากก็จะยิ่งแรงยิ่งไกลห่างจากนิพพานออกไปอีก เพราะความไม่ว่าง

ดังนั้น จึงให้คลายจิตออกไป...กว้าง ๆ...ไกล ๆ...ไร้เขตไร้ขอบฯ

ถ้าขยันบำเพ็ญขยันสร้างกรรม ก็ต้องขยันไปรับไปเสวยวิบากกรรม ไม่จบไม่ว่าง

ความพยายาม ถ้าอุปโลกน์ใช้แต่พอดีย่อมมีคุณ แต่ถ้าใช้มากเกินไป พอดี ไม่ปล่อยไม่วางก็เป็นเจตนาเป็นกรรม รวมถึงการพยายามที่จะเข้าไปรู้-เข้าไปเห็น ฯลฯ ด้วย อย่างนี้เป็นกรรม!

พราหมณ์ชาวเมืองเวสาลี ชื่อ อุคคคฤหบดี เข้าไปเฝ้าทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะประทับที่กุฎาคารศาลา ปามหาวัน แขวงเมืองเวสาลี “เพราะเหตุใด บางคนนิพพาน และเพราะเหตุใดบางคนไม่นิพพาน?”

ทรงตรัสตอบ

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ ถ้าไม่อุปาทาน ไม่ติดไม่ยึด เมื่อปลงปล่อยวางจนคลายเมื่อว่าง ก็นิมิตนิพพาน” (เวสาลีสูตร ๑๘/๑๒๓)

ส่วนบางคนไม่นิพพาน เพราะอุปาทานยึดติดจึงไม่ว่างไม่นิพพาน

“อนุปาทาโน” ไม่อุปาทาน คือ **ไม่ยึดไม่ติด** คือ ปลงปล่อยวาง ทุกอายตนะ ทุกธาตุชั้น

ปล่อยวาง คือ ปล่อยออก คลายออก สละออก สละออกทั้งภายนอกและภายใน ตรงกับคำว่า จาโค-จาคะ หมายถึง สละออกหมดจนว่าง คือ นิพพาน

“พึงอยู่บนพื้นฐานของความ**ไม่ยึดติด** อยู่บนพื้นฐานของ**นิพพาน** **อยู่เองแล้ว!**”

แท้จริงแล้ว คำว่า “อนุปาทาโน-ไม่ยึดติด” นั้น หากแปลว่า “มันยึดไม่ติด” เพราะยึดไม่ได้ ก็จะตรงกับคำว่า “อนิจจัง-ชั่วคราว-ไม่ยั่งยืน” หรือ “มันวางของมันเอง” หรือ “ปลงปล่อยวาง-ของมันเอง” ก็คือ “ว่าง ๆ” นั่นเอง ให้พลิกกลับไปอ่านเรื่องธาตุอนิจจัง ในบทเรื่อง “ถอดรหัสწყလှည့်လှည့်” กับบทเรื่อง “อุปโลกนกรรมเป็นกิริยาสังกรรม” อีกที อ่านแล้ววาง ไม่ต้องวิพากษ์วิจารณ์...ว่าง ๆ เข้าใจ-ไม่เข้าใจก็ให้ปล่อย!

(เพียงแค่**ไปยึดติด**ในศีลวัตร **ไม่ปล่อยไม่วาง** ก็เป็นศีลวัตรปราคาส

หรือสี่ลพรตปราสาทยัตถิอพิธิกรรม พิธีการ-วิธีการ ถือโชกลางของคลัง
ศักดิ์สิทธิ์อธิฐานขอบนบานศาลกล่าวติดขัดกับพิธีการต่างๆ ต้องนั้นนี้
ไม่ปล่อยไม่วาง ก็ไม่ว่างไม่นิพพานเสียแล้ว!)

อุปาทาน เป็นผลของตัวตัณหาสมุทัยในอริยสัจ ๔ และตัณหา
อุปาทานก็เป็นปัจจัยตัวหนึ่งในปัจจัยการ ๑๒ หรือ ปฏิจจสมุปบาทธรรม
ซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงตรัสรู้ในคืนวันเพ็ญเดือนหก ก่อนปรินิพพานเมื่อ
๔๕ ปีก่อนวันพุทธปรินิพพาน

อวิชชา (โมหะหลงรู้) → **สังขาร** (สังขาร ๓-เจตนา ๒๙) → **วิญญาน**
(หลงรับรู้รับทราบ-หลงรู้ในญาณทัสสนะ) → **นามรูป** (อัตตาตัวตน) →
อายตนะ (ทวารประตูช่องต่อ) → **ผัสสะ** (ตัวกระทบ-ชน) → **เวทนา** (พอใจ-
ไม่พอใจ) → **ตัณหา** (ทะยานอยาก) → **อุปาทาน** (ไม่ปล่อยวาง) → **ภพ**
→ **ชาติ** → **ชรามรณะ**

ทรงบททวน อนุโลม-ปฏิโลมกลับไป-กลับมาในสัปดาห์ที่เจ็ดอยู่
เจ็ดวัน ถึงความลุ่มลึกสุขุมคัมภีรภาพของธรรมบทนี้ ว่า

“ยากนักที่สัตว์ในสังสารวัฏนี้จะตรัสรู้ตามได้!”

เริ่มต้นด้วยอวิชชาโมหะตัวหลงรู้ตัวแรกหวัชชวน เข้าไปทำ**สังขาร**
เจตนาทำการเกิด**วิญญาน**ขั้นหฺหลงรับรู้รับทราบหลงรู้ในญาณทัสสนะไป
ทั่ว “ไม่วิมุติญาณทัสสนะ” เกิดเป็น**นามรูป**มีอัตตาตัวตนไม่อนัตตามิขั้น
“ไม่ขันธวิมุติ” เกิดอายตนะทวารช่องต่อภายใน-ภายนอกให้เกิด**ผัสสะ** ตัว
กระทบตัวชน เกิด**เวทนา**อารมณ์พอใจ-ไม่พอใจ เกิด**ตัณหา**ทะยานอยากใน
กามคุณ ๕ (รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส) ในภพและในวิภพ เกิด**ภพ**-ชาติ-ชรา
มรณะ แล้วนำเอาโมหะอวิชชาตัวหลงรู้ไปเกิดอีก วนเป็นวัฏฏะ ๓ กิเลส-
กรรม-วิบาก

“อายตนะ ตา หูฯ กายจิตเป็นธาตุบริสุทธิ์อยู่แล้วแต่เดิมของมันเอง

แต่ตัวหลงรู้ไปทำพฤติกรรมซ้อนวิบากซะเอง ตัวเองเป็นไปซะเอง !” ถ้าติด
ยึด...ก็ไม่คลายเสียแล้ว

เกิด-ตาย ๆ อยู่ในวัฏสงสาร ๓๑ ภพภูมิ ออกจากวัฏสงสารไม่ได้ จึง
ให้ดับชะที่ตัวหลงรู้ ดับตัวหลงรู้ได้ออกจากวัฏสงสารได้ จึงให้คลายจิตออก
ไป...กว้าง ๆ...ไกล ๆ

ปัจจัยทั้ง ๑๒ ตัวนี้ เมื่อกล่าวถึงตัวใดตัวหนึ่งย่อมมีเนื้อหาความ
หมายอันเดียวกันหมดทั้ง ๑๒ ตัวด้วยความเป็นอันเดียวกัน

อริยสัจ ๔ นั้นยกค้นหาเหตุสมุทัยขึ้นมายุติ ส่วน**ปฏิจจนุปบาท**
ยกตัวอุปาทานขึ้นมายุติ และขยายความอริยสัจให้ละเอียดขึ้น
บางคนที่ไม่นิพพาน ก็ด้วยมีเหตุปัจจัยดังที่กล่าวมานี้
เหตุที่ไม่นิพพาน เพราะสังขารเจตนาดังกล่าวข้างต้น เป็นกรรมที่
ยังมีการกระทำอยู่ เมื่อทำอยู่ก็ไม่ว่างไม่นิพพาน

ทรงตรัส

“เจตนาทั้ง กัมมัง วทามิฯ เรากล่าวว่า เจตนาเป็นตัวกรรม”

“คงพอเข้าใจแล้วใช่ไหม?” ว่า การปฏิบัติบำเพ็ญ การเจริญธำ
ขันท์ เจริญสติปัญญาญาณทัสสนะฯ เหล่านี้เป็นตัวกรรม เพราะมีเจตนาทำ
ด้วยอวิชชาโมหะตัณหาอุปาทานฯ นี่เป็นกรรม กรรมเป็นอดีตตาไม่อนัตตา

“เจตนาเป็นตัวสรรสร้างจิตให้ติดยึดสรรพสิ่ง !”

“กัมมะเขตต์ถัง วิญญูณพีชัง ตัณห์หัง สีนโหฯ มีกรรมเป็นเนื้อหา
มีวิญญูณเป็นพีช มีตัณหาเป็นยางเหนียว”

ปลุชนหลงสร้างและหลงไปเสวยวิบากกรรม (ถ้าหยุดหลงก็อริย
บุคคลทันที!)

“กรรมไม่ใช่สังขารธรรม และกรรมก็ไม่ใช่निพพาน!”

การปฏิบัติบำเพ็ญ เจริญสติ-ปัญญา เป็นกรรม แสลงต่อนิพพาน!

ยุติกรรม ต้องยุติตัวเจตนาโมหะวิชชาตันหาอุปาทาน ก็ยุติวิภูษะ ๓ กิเลสวัฏ-กรรมวัฏ-วิปากวัฏ

“สัตว์โลกก็จะต้องเป็นไปตามกรรมในวัฏฏะสงสารอีกต่อไป ด้วยเหตุอย่างนี้”

ด้วยเหตุที่ไม่หลงสร้างกรรม-ไม่หลงไปเสวยวิปากกรรมอีก

มีคำถามว่า “ไม่ปฏิบัติบำเพ็ญไม่สร้างบารมี ไม่ทำเอาไม่ปรารถนาเอาแล้วจะนิพพานได้อย่างไร?”

นิพพาน คือ ว่าง ถ้ายังทำยังสร้างอยู่ ก็ยังมีวิปากกรรมอยู่ มันจึงไม่ว่างไม่นิพพาน นิพพานต้องว่างจากการปฏิบัติการกระทำการสร้าง การบำเพ็ญ นิพพานว่างจากวิปาก ว่างจากกุศล-อกุศล ว่างจากบุญ-บาป

การให้ทาน ทานคือ การให้ ไม่ใช่ทำเอา การบำเพ็ญบารมีกุศลความดีทั้งหลายทำแล้วให้แล้วไป ไม่ต้องมุ่งหวังตั้งเอามา ไม่ต้องทำด้วยตัณหา

ถ้าทำเอา ทำก็ไม่ว่างแล้ว เพราะยังมีทำอยู่ก็เป็นตันหาอุปาทาน เป็นกรรมเจตนามีวิปากต้องไปเสวยวิปากกุศลความดีบารมีนั้น ๆ อีกต้องเกิดอีก ไม่นิพพานเพราะบุญยังบังนิพพานอยู่ แต่ถ้าทำให้สักระยะทำ ทำเหมือนไม่ทำนั้นแหละ จึงจะว่างจากทำ

“ทำบุญกุศลความดีก็ได้ แต่ทำดีอย่าติดดี ทำได้ไหมล่ะ!”

ทำแล้วให้แล้วไป ให้ปล่อยวางไป ทำเพื่อเกื้อกูลพระศาสนาและสรรพสัตว์ไม่ติดไม่ยึดในบุญกุศลความดี อย่างนี้เป็นการใช้เจตนาแต่พอดี ใช้แบบไม่โมหะหลงไม่ตันหาไม่อุปาทาน เรียกว่าดำริหรืออุปโลกน์ทำที่ว่างจากการทำ ไม่เป็นกรรม ไม่มีวิปากกรรมให้ต้องหลงไปเสวยอีก เรียกว่า “ว่าง” คือ นิพพาน

“กุศลอุปสัมปทา” ทำความดีให้ถึงพร้อม ไม่ได้แปลว่า ให้ยึดติดในความดี แต่ทำแล้วให้แล้วไป!

(ยกมือขึ้นไหว้ว่า “สาธุ” ถ้าปรารถนาเอาในบุญทานการกุศลความดีนั้น อย่างนี้เป็นตัวหลงสร้าง นี่แหละเป็นกรรมแล้ว มีวิบากให้ต้องหลงไป เสวยให้ต้องหลงไปเกิดอีกแล้ว จึงไม่ว่างไม่นิพพาน)

อย่าให้ตัณหาหมั่นหลอกเข้ามาในรูปแบบตณหาซ้อนจิตด้วยการต้อง
รู้เสียก่อน-ต้องสังเกต-ต้องพิจารณาฯ เสียก่อน

ให้วางทันทีให้ละทันที **ละเสียก่อนที่จะรู้** ก็ว่างนิพพานทันที !

สรุปว่า ทำเอาก็เป็นตณหาอุปาทาน ถ้าหากทำแล้วแล้วเลย ๆ ปล่อยวาง ไม่เอา ก็ “อนุปาทาโน” ดังพระสูตรที่ยกมาข้างต้น เมื่อใดอนุปาทาโน ไม่เอาไม่อุปาทาน ก็นิพพาน

หากพิจารณาตริกในปัจจุการ ๑๒ หรือ ปฏิจจนุปบาทธรรมให้
ถ่องแท้แก่ใจจนแทงตลอดทั้ง ๑๒ ตัว จนแทงทะลุตลอดถึงกันให้เป็น
ปฏิเวธธรรม ก็จะลุล่วงธรรม ไม่ติด-ไม่ขัด-ไม่ข้อง-ไม่คาในธรรม เรียกว่า
ลุล่วงธรรม “บรรลุธรรม”

ทรงตรัส

“โย ชัมมัง ปัสสติ โส ปฏิจจนุปบาทัง ปัสสติฯ ผู้ใดเห็นปฏิจ
จนุปบาท ผู้นั้นย่อมบรรลุล่วงธรรม” (มหาหัตถิทोปมสูตร)

“อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ อย่างไร ? บรรลุล่วงธรรมอย่างไร?”
นั้นได้สาธยายไปแล้วในบทต้น ๆ หลายบทหลายตอนฯ

โปรดพลิกกลับไปอ่านอีกสักเที่ยวสองเที่ยว อาจเข้าถึงเนื้อหาแห่ง
ความว่างสว่างไสว ตื่นโล่งจำเอยง่าย ๆ ไม่รู้ตัว

พระอริยบุคคลขั้นเสขบุคคลเป็นบุคคลที่ยังไม่จบกิจ (ตั้งแต่
โสดาบันถึงอนาคามี) จะมีตณหาอุปาทานมาก จึงไม่อนุปาทาโน ก็เพราะตัว
ตณหาอุปาทานตัวติดยึดจะเอาหนีแหละ!

ถ้าหากสดับดี ๆ วางตัวพยายาม ยุติตัวตณหาสมุทัยใหม่ ไม่กรรม

ซ้อนมนที่อารมณ์วิบากอนุสัยกิเลสกรรมเก่าเข้าไปอีก ไม่ซ้อนจิตสร้างกรรมใหม่อีก

ปล่อยวาง...วาง ๆ ให้มันวางของมันเอง ก็จะมี “อนุภาทาโน” เข้าถึงเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมที่อยู่บนพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้วทันที !

เนื้อหาพระนิพพาน คือ ความไม่ยึดติด เป็นผลมาจากการยุติตัวตันทาเหตุสมุทัย ยุติตัวแสวงหายุติตัวทำบาปเพญคือ ไม่ให้เจริญไม่ต้องทำอะไรไม่ต้องทำอะไร (กรรมอะไร หรือกรรมฐานอะไร ๆ) แบบไหนอีก ไม่กรรมซ้อนจิตซ้อนมนโน จึงให้ปล่อยให่วาง...แต่ก็**ไม่มีใครปล่อย...ไม่มีใครวาง...มันวางของมันเอง!**

...ไม่ต้องของมันเอง มันวางของมันเอง !

ทรงตรัสรับรองไว้อีกว่า

“กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว มีวิบากไม่ดำ-ไม่ขาว ย่อมเป็นไปเพื่อความสิ้นกรรมคือ นิพพาน” (กุกุโรวาทสูตร)

“สัตว์โลกก็จะต้องเป็นไปตามกรรมในวัฏฏะอีกต่อไปด้วยเหตุนี้ !”

“...ปล่อย...วาง...วางๆ...ปล่อยออก...คลายจิตออก...กว้างๆ...ท่ามกลาง...ไม่เดินหนี-ไม่เดินสู้...ไม่ฝืน-ไม่ไหลตาม...ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง...ท่ามกลาง วางเฉยของมันเองอยู่แล้ว!”

กาย-จิต ไม่เป็นอุปสรรคต่อนิพพาน แต่ตัวพฤติกรรมหลงเข้าไปทำกรรมซ้อนมนโนต่างหาก ที่เข้าไปยึดเอาสิ่งที่ยึดเอาไปไม่ได้ ไม่ยอมให้มันวางตัวของมันเอง

คิดครั้งหนึ่ง...ก็กรรมครั้งหนึ่ง จึงอย่าหลงรู้หลงทราบ อย่าหลงคิดคิดเป็นมโนกรรม มีผลมากเอาไปเกิด !

คิดก็ช่าง..ไม่คิดก็ให้ช่าง...หลงก็ให้ช่าง...ฯ ด้วยหลวงพ่อช่าง สติตัด!

...แล้วเลยๆ...ทิ้งไปๆ...กว้างขวาง...กว้างไกล...ไร้ขอบไร้เขตแดน...ช่าง ๆ บ้างก็ได้...ผ่านทั้ง ๆ...ผ่านทั้งออกไปทุกอารมณ์...”

ไม่เก็บเอาไว้ที่ใจ !

ช่าง คือ ตัด ตัดตัวหลงรู้โมหะอวิชชาปัจจุบันฉับพลัน ช่าง คือ ไม่ติดตัวหลงรู้ตัดรู้คือ **ตรัสรู้!**

ช่างแล้วไม่ติดค้างคาข้องใจ หลุดออกเบาใจ ช่างทุกครั้งวิมุตติหลุดกรรมทุกครั้ง!

...สืบทศกวางขวาง...กว้างไกล...ไร้ขอบเขต...สว่างไสวไร้ขอบเขต” คลายจิตออกไป...กว้าง ๆ

“ไม่ต้องทำ (ทำตัวทำใจ) อะไรแบบไหนอีก นิพพานอยู่เองแล้ว!”

โปรดเข้าใจนิพพานเสียใหม่ จะเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ให้ปล่อย...ให้วางไม่ต้องคิด...!

วางตัวเข้าใจหรือไม่เข้าใจเสียด้วย วางนิโรธนิพพานฉับพลันทันที!

ถ้ายังมีเริ่มก็ยังไม่จบ ถ้าจบไม่มีเริ่ม!

ถ้าหาก อ่านมาถึงตรงนี้ ยังไม่รู้เรื่อง ยังไม่กระจ่างสว่างไสวในเนื้อหาสังฆธรรม **ให้พึงรีบขอขมากรรม**ที่ได้เคยลั้งเลงสลับปฏิมะ-ปฏิเสธ เพิกเฉย-เมินเฉย ปฏิมะปรามาสจาบจ้วงล่วงเกินหรือเคยเป็นหนี้สงฆ์หรือเคยวิพากษ์วิจยวิจารณ์จ้วงจาบหยาบคายต่อองค์คุณเบื้องสูงมีพระรัตนตรัยมรรคผลนิพพาน บุพพการีพ่อ-แม่ ครูอาจารย์ เคยเพิกเฉยเมินเฉย เคยปฏิเสธพระสังฆธรรมคำสอนมาก่อนในพุทธานดรหนึ่งพุทธานดรใดได้เคยเกิดเป็นนักบวชนอกศาสนาในภพหนึ่งชาติใดก็ตาม ฯลฯ

ให้งด วิพากษ์วิจยวิจารณ์ งดคิดนึกให้ความเห็นความหมายใดๆ ไม่ต้องเอ๊ะอะลั้งเลงสลับ ไม่จริงจังดันเข้าใส่ทุกกรณี (ให้ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ให้เป็นนิสัยไปตลอดชีวิต) ถ้าหากไม่งดวิพากษ์วิจยวิจารณ์ตามที่ว่ามา กรรมจะตีกลับแรงยิ่งกว่าเดิม และจะยิ่งไกลห่างจากเนื้อหาพระสังฆธรรมคำสอนไปอีกหลายกัปกับพัพุทธานดร

แม้แต่คิดก็ไม่ต้อง แค่คิดก็ผิดแล้ว เพราะคิดครั้งหนึ่งเป็นกรรม ครั้งหนึ่งเป็นกรรมทางมโน เป็นมโนกรรมมีผลมาก เข้าใจ-ไม่เข้าใจก็ให้ปล่อย...นั่นแหละ...ว่างอยู่แล้ว !

“สุข-ทุกข์ และชีวิตเป็นของชั่วคราวเป็นมายา ชีวิตเกิด-ตาย ไม่จริง”
อย่าจริงจังอย่าขัดแย้งไม่ดันเข้าไปใส่กับชีวิต ตายครั้งหนึ่งก็เปลี่ยนภูมิไปรับวิบากครั้งหนึ่ง !

พึงอยู่บนพื้นฐานของความไม่ยึดติด ว่างอยู่แล้ว บนพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้ว

“นิพพานอยู่เองแล้ว!” ไม่มีผู้สร้าง-ผู้สลาย

โปรดเข้าใจนิพพานเสียใหม่!

(ป.ล. ปัจฉิมลิขิต **กรรมสถานหนักที่ไม่มีกรรมอื่นมาคั่นได้และเป็นกรรมอันหนักที่ห้ามนิพพาน** คือ อนันตริยกรรม ๕, อภิฐาน ๖ คือ ฆ่ามารดา๑ ฆ่าบิดา๑ ฆ่าพระอรหันต์๑ ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงหื้อพระโลหิตุปบาทขึ้นไป๑ ทำลายสงฆ์ให้แตกแยกกัน๑ และอภิฐาน ๖ เพิ่มอีก ๑ คือนับถือศาสดาอื่น หรือ ถูถูกอยู่แต่กลับทิ้งไปนับถือศาสดาอื่น เป็น**อัญญสัตถุเทส** เป็นอภัพพฐาน พระโสดาบันขึ้นไปไม่ใช่ฐานะที่จะทำได้ **มีข้อสังเกตว่า**

“ปาราชิก๔” เป็นศีลปาติโมกข์ของภิกษุ ได้แก่ ฆ่ามนุษย์๑ ลักทรัพย์๑ เสพเมถุน๑ อวดอุตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน๑ ไม่รวมอยู่ในข่ายข้างต้นที่ห้ามนิพพาน แต่ความเศร้าหมองกังวลในจิตต่างหาก จะเป็นเครื่องห้ามเสียเอง -ผู้รวบรวม)

๑๓. ถอดรหัสนัยปลดปล่อยรหัสกรรม

สุวทุณโน ภิกขุ - กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

ในโลกธาตุจักรวาลสังสารวัฏ มีสิ่งจะความจริงแท้ปรากฏอยู่ ๓ สิ่ง

๑. **ความว่าง** “เกิดมีอยู่เองแล้ว” ความว่าง ไม่มีสภาวะรูปร่าง ลักษณะอาการ ไม่ใช่กรรม ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่อนิจจัง ไม่ใช่ชาติ ไม่มีอะไรจะให้ยึดเอาได้-ถือเอาได้ ทำเอาไม่ได้ ไม่มีอะไรจะให้มิให้เป็นอะไร ไม่เกิด-ไม่ดับ

ไม่อาจรับรู้ได้ด้วยอายตนะใดแม้แต่ความเข้าใจ ความว่างนอกเหนือจากปัจจัยตั้งตัวรู้ที่ไม่อาจรู้ได้ (ผู้ที่เข้าใจรูปร่าง คือ ไม้ว่าง ไม้ว่างจากตัวรู้ จะว่างได้อย่างไร ? แต่พระอริยเจ้าทำนางตัวรู้เสียแล้ว นอกเหนือตัวรู้จึงว่าง วิมุติญาณทัสสนะ)

ความว่าง ยังเป็นผลของการดับ หรือยุติเหตุต้นหาสมุทัยอริยสังด้วย ว่าง ๆ จึงนิโรธนิพพาน

๒. **ธาตุอนิจจัง** ธรรมชาติธาตุผันแปร ทั้งที่มีรูปและอรูป ได้แก่ รูป ชาติ-นามธาตุ อันผันแปรเปลี่ยนแปลงไม่ยั่งยืน เป็นธาตุอนิจจังชั่วคราว ไม่เกาะยึด พร้อมที่จะสลายตัวของมันเองตลอดเวลา (ยึดเอามันไม่ได้) “เกิดขึ้นเอง-เป็นไปของมันเอง (ตถตา)” เป็นธาตุอนัตตา ไม่มีอะไรเป็นของใครจริง ไม่อยู่ในอำนาจใคร มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นธาตุบริสุทธิ์ สมดุลธาตุโดยธาตุของมันเองอยู่แล้ว ไม่มีเกิด-ดับ

รวมถึง วิญญาณธาตุ “อเหตุกจิต” อันไม่ประกอบด้วยเหตุ ๖ (โลภะ โทสะ โมหะ และ อโลภะ อโทสะ อโมหะ) ทั้งปวงที่เกิดขึ้นมาทางอายตนะ ทวารโดยไม่ต้องอาศัยเหตุด้วยผลของกรรมเก่าที่เรียกว่า “วิบากกรรม-วิบากจิต” หรือ อารมณวิบากทางอายตนะทวารทั้งหลายเหล่านี้ ก็สมดุล

บริสุทธิ์ยังไม่มีจิตรัตนีย ผ่านเข้ามาและผ่านออกไปของมันเอง อยู่บนพื้นฐานของการไม่ติดยึดของมันเอง ไม่มีเกิด-ดับ บริสุทธิ์อยู่

(อเหตุกจิต ๑๘ ได้แก่ วิบากจิตอกุศล ๗ วิบากจิตกุศล ๘ อเหตุกกิริยาจิต กับ จิตยัมพะระอรหัตต์อีก ๓ วิบากจิต-วิบากกรรม มีวาระกรรมและอายุกรรมของมันเอง เป็นธาตุอนิจจังชั่วคราว **เกาะไม่ติด-ยึดไม่อยู่** ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่ ห้ามไม่ได้ มันผ่านมาผ่านไปของมันเองตามอายุกรรมของวิบากกรรมเก่า วางตัวของมันเอง โดยความเป็นธาตุบริสุทธิ์สมดุลงเป็นธาตุอนัตตา ไม่เป็นของใครจริง ไม่อยู่ในอำนาจใคร มันเป็นของมันเอง เป็นตถตาเช่นนั้นเอง) ทุกข์จึงเกิดเพราะการเข้าไปยึดเอาสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้

ดังนั้น ถ้าไม่ยึดก็จะไม่ทุกข์ !

๓. **พฤติกรรมเจตนา**อัตตาของสัตว์โลก เป็นการกระทำด้วยเจตนากรรมอัตตาของสัตว์โลกในสังสารวัฏ ๓๑ ภูมิ ที่เรียกว่า “กรรม” เกิดเพราะความหลงมุ่งหวังตั้งเจตนากระทำเข้าไปยึดเอา ด้วยมีเหตุต้นหาสมุทัยกิเลส ได้แก่ “กิเลสวัฏ” เป็นผลให้เกิด “กรรมวัฏ” และ “วิบากะวัฏ” เป็นวัฏฏะ ๓ อยู่ใน ๓๑ ภพภูมิแห่งสังสารวัฏสัตว์โลก เกิดมี “ผู้สร้างและผู้สวดยผลกรรม” ด้วยพฤติกรรมเจตนา ๓ ทาง ได้แก่ มโนกรรม-กายกรรม-วจีกรรม

ด้วยเหตุพฤติกรรมแห่งต้นหาสมุทัยกิเลสเกิดขึ้นมาพร้อมกับ **การกระทบ**รู้อารมณ์วิบากทางอายตนะด้วยวิบากกรรม-วิบากจิต **ทำให้หลงเกาะ**ยึดทำพฤติกรรม ให้รู้สึกนึกคิด ให้คำราคะราคะโลภเจตสิกในจิต ให้ทิวฐิความเห็นความหมาย เป็นกรรมซ้อนลงที่มโน เป็นมโนกรรมทางทวารใจ แทรกแซงแทรกซ้อนให้ผืนหรือไหลตามอารมณ์วิบากกรรมที่จรผ่านเข้ามาทางอายตนะ **มียอมให้มันวางตัว-คลายตัว**ของมันเองตามอายุกรรม ด้วยความหลงโหมะในอัตตาทิวฐิมานะเจตนากรรม **เป็นผลให้เกิดกรรมใหม่ มีเกิด-ดับ** เป็นวิบากกรรม-วิบากจิตในชาติใหม่ เกิดภพ-ชาติ-

ชราภรณ์ฯ เป็นกรรมโยนิแดนเกิดที่กำเนิดของสัตว์โลกในสังสารวัฏ ๓๑ ภูมิ ด้วยเพราะเหตุที่เข้าไปยึดเอาสิ่งที่ยึดเอาไม่ได้ จึงเป็นทุกข์ ไม่รู้จักจบสิ้น

ด้วยพฤติกรรมเจตนา หรือ เหตุต้นเหตุสาเหตุสมุทัยกิเลสดังกล่าว เป็นเหตุให้จิตเดิมที่เคยปกัสสรพองใสบริสุทธิ์สมดุลงอยู่แต่เดิม ต้องแปดเปื้อนมลทิน กลายเป็นจิตไม่บริสุทธิ์ เกิดเป็นวิบากกรรม เป็นชนกกรรมนำเอาไปเกิดภพชาติต่อไป

หากสัตว์โลกยุติตัวพฤติกรรมเจตนา หรือยุติเหตุต้นเหตุสาเหตุสมุทัยกิเลส (ในอริยสัจ ๔ และปฏิจจสมุปปาต ๑๒) ไม่เข้าไปแทรกแซงอารมณ์วิบาก (ไม่เข้าไปหาคุณวิเศษ-ไม่ชวนทะเลาะ) ไม่ซ่อนกรรมลงที่มโน ไม่เป็นมโนกรรม กายกรรม-วจีกรรม ก็ไม่เกิด....

พึงปล่อย ให้วิบากจิต-วิบากกรรมอันเป็นธรรมดา ธรรมชาติ ธาตุอนิจจัง มันผ่านไปของมันเอง ให้มันวางตัวของมันเอง ให้มันอนัตตาของมันเอง เมื่อไม่พฤติกรรมไม่อึดตา การเกิด-ดับก็ไม่เกิด ก็จะสลายตัวในการเป็นอยู่ของมันเอง เป็นความว่าง หมดภพหมดชาติการเกิดอีก

ก่อนที่จะเริ่มพฤติกรรม หรือ อุตตากรรม หรือ การกระทำใดๆ จิตเดิมแท้เป็นกิริยาจิตปกัสสรพองใสอยู่ ยังไม่มีอึดตาจริต หรือนิสัยอะไร เป็นจิตที่ตื่นเบิกบานเหมือนดอกไม้บานอยู่ตลอดเป็นอกาล ตื่น...โพล่ง...โล่งจ้า..กว้าง ๆ...ตลอดทั้งวัน การขอขมากรรมโดยเปล่งวาจาขออโหสิ แล้วหยาดน้ำด้วย จะช่วยหยุดพฤติกรรมปฏิเสธ-ปฏิเสธได้มาก

จึงไม่ต้องเริ่มพฤติกรรม ไม่เริ่มพฤติกรรม ไม่เริ่ม-ไม่จบอะไรอีก ไม่ต้องไปคอยเริ่ม-คอยจบ เพราะมันเป็นอนิจจังชั่วคราว มันจบของมันเองอยู่แล้ว ถ้าเอาตัวเองเข้าไปเจริญ เข้าไปปฏิบัติ หรือ แม้แต่พยายามจะเข้าไปวาง ก็เป็นอึดตา เป็นกรรมทันที หรือแม้แต่การเจริญสติปัญญาสมาธิ

สมณะตะบะมาน ญาณหรือการเจริญธาตุเจริญขั้นใด ๆ ก็ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง ไม่ปฏิบัติธรรมทำตณหา ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก เจริญขั้นไหนก็เป็นตณหา เป็นกรรมในขั้นนั้น กรรมเกาต์องเสวยวิบากก็มากพออยู่แล้ว ไม่ต้องเจริญกรรมทำตณหาเพิ่มอีก

ขั้นที่ ๕ อายุตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ **ไม่ต้องเอา ไม่ต้องเจริญ แต่ให้ปลงให้ปล่อยให้วาง!**

ปล่อย...วาง ให้จิตอนิจจังประภัสสรบริสุทธิ์ผ่องใสตื่นโพล่งโง้งจ้า เบิกบาน ให้เป็นอยู่อย่างนั้นของมันเอง วางวางอยู่แล้ว

ฟังปล่อยจิต-วางจิตให้อิสระของมันเอง ไม่ต้องดิ้นรนชวนชวายนพยายามทำอะไรกับจิต ไม่ต้องไปเที่ยวคอยระวังรักษาจิตอะไร เพราะจิตเป็นธาตุอนิจจัง รักษาไม่ได้ จิตเป็นธาตุผันแปร และไม่ต้องไปจ้องไปเฝ้าดูจิต เพราะจิตอนัตตา จิตวิญญานเป็นขั้น **ไม่ต้องเฝ้าจิตเฝ้าขั้น ให้ปล่อยวางจิตวางขั้น** ให้ทั้งขั้นให้นอกเหนือขั้นไปจึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นขั้น

อายุตนะ มี ตา, หู มีเห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น

ฟังเปิดอายุตนะทั้งหลายไว้ว่างๆ ปล่อยให้มันเป็นธาตุธรรมดาธรรมชาติธาตุสากลบริสุทธิ์ของมันเอง.

อย่าดิ้นรน อย่าแสวงหาที่หมายใดให้กับตนเอง เห็นคนสรรพลึงให้เลยคนสรรพลึงไป ไม่ตนเองโนเห็น, ได้ยิน ฯลฯ **ไม่ต้องใส่จิต** (ราคะ-โทสะ-โมหะจิต) **หรือนิสัยอะไรลงไปอีก** ปล่อยให้อารมณ์วิบากทั้งชอบ-ทั้งชั่ว ที่จรผ่านเข้ามา ให้ผ่านออกไปตามอายุกรรมวิบากของมันเอง

ให้ช่าง...ๆ ไปทุกอารมณ์ ตัดโมหะตัวหลงรู้ปัจจุบันฉับพลัน ทิ้งไปให้แล้วเลยไปทุกอารมณ์ ให้คลายตัวผัสสะ ตัวรู้ตัวเห็นออกไป ให้สติตัดตัวรู้ (อย่าสติดามรู้) ไม่ติดในรู้ ไม่เนื่องด้วยอัตตา ไม่เนื่องด้วยอะไร ไม่

มากเรื่อง-ไม่เรื่องมาก ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง คึ้นความอิสระ สู้ธาตุสากล ธาตุโดยธาตุของตนเอง (ชีวิตและสรรพสิ่งของชั่วคราว เพียงแค่อาศัย ลดความจริงจัง ตั้งต้องลงให้พอดีกับความเป็นอยู่ อิสระอย่าให้อึดอัดหมกมุ่นขุ่นมัวให้เสียๆ ไปทุกวัน จะไม่ต้องไปบอบายภูมิ) ให้อยมไปทุกๆ อารมณ์ ให้ปล่อยออกไปทุกอารมณ์

จิตกับดินก้อนหนึ่ง จิตกับธาตุดินน้ำลมไฟ ไม่แตกต่างกัน อย่าใช้ความแตกต่าง หรือให้ค่าความคิดความเห็นความหมายกับทุกสรรพสิ่ง

ดินแต่ละก้อน มันไม่มีเริ่ม-ไม่มีจบ ไม่พฤติกรรม มันวางของมันเองอยู่แล้วเป็นอกาล **จิตก็เหมือนกัน** ไม่ต้องไปคอยเริ่ม-คอยจบให้กับจิต **ไม่เห็นียวแน่นกับการรู้การเห็น** ให้คลายออก ให้นอกเหนือพฤติกรรม อัดตาเจตนา ให้นอกเหนือการเป็น-การอยู่

ไม่จำเป็นต้องรู้ต้องเห็นต้องทราบเสมอไป ให้นอกเหนือการรู้-การเห็น-การรับรู้รับทราบ คลายจิตออกไป กว้าง ๆ...ไกล ๆ ให้ไร้เขตไร้ขอบฯ

กล่าวโดยสรุป เรื่องของทุกข์ มี ๒ ได้แก่

๑. **ทุกข์ธรรมชาติ** ประจำธาตุชั้นร์ หรือวิบากกรรม-วิบากจิต ดับหรือยุติไม่ได้ เพราะเป็นธาตุอนิจจัง มันผ่านวางตัวของมันเองตามอายุกรรม ไม่ต้องไปดับหรือยุติมัน ปล่อยให้บริสุทธิ์สมดุลงอยู่อย่างนั้น ไม่เกิด-ไม่ดับ นิโรธนิพพานยับพลันทันที

ถ้าขึ้นซ้อนเข้าไปทำอะไรจะเกิดทุกข์ตามมา เป็นทุกข์ซ้อนทุกข์

๒. **ทุกข์ที่เกิดจากพฤติกรรม** เพราะเหตุจากตัณหาสมุทัยพยายามเข้าไปซ้อนทําพฤติกรรมกับทุกข์ธรรมชาติ จึงกลายเป็นทุกข์ซ้อนทุกข์ พึงดับเหตุสมุทัยจากพฤติกรรมให้เกิดทุกข์ตัวนี้ ด้วยยุติเหตุตัณหาสมุทัย ปล่อยให้กายธาตุ-จิตธาตุบริสุทธิ์สมดุลงอยู่อย่างนั้น ทุกข์ดับนิโรธนิพพานยับพลันทันที

“ทุกข์เกิดจากการเข้าไปยึดเอาสิ่งที่ยึดไม่ได้ ถ้าไม่ยึด ก็ไม่ทุกข์!”
(อนุปาทาโน ปรินิพพายติฯ)

นี่คือ เนื้อหาแห่งรหัสลับวางจิตอนัตตา-กิริยาจิต จิตว่าง..ปล่อย..
วาง ไม่อะไรกับอะไร เป็นจิตปลงรู้-ปลงขั้นให้ปลงทุกขั้น ทั้งขั้นคั่นสู่
ธาตุธรรมชาติ ธาตุสากลของมันเอง

เมื่อปลงได้ ไม่ยึดติดตัณหาอุปาทานฯ ย่อมย่อมนิโรธนิพพาน
“จบกิจ-จบกกรรม-จบสังสารวัฏ”

เรื่องของอายุกรรม หรืออายุกรรมวิบาก จะผ่านหมดไปเร็วหรือช้า
ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยดังนี้ กล่าวคือ “ยอมรับชดใช้หนี้กรรมหรือไม่? ยอมขอ
ขมากรรม-อุทิศบุญชดใช้-ประกาศสละถอนและยุติตัวตัณหาสมุทัย ความ
มุ่งหวังตั้งเอา ทั้งทางโลก-ทางธรรมหรือไม่? ขอขมากรรมถูกประเด็นตรง
ประเด็นของตนหรือไม่?”

ถ้าหาก ยอมรับชดใช้หนี้กรรม ให้วางอุเบกขาเฉย ยอมรับให้เป็น
อุเบกขาสุญญตา ยอมขอขมากรรม-อุทิศบุญและประกาศสละฯ ปล่อย ๆ
เนืองๆ วิบากกรรมก็จะเบาบางเร็ว ย่อมมีวาระโอกาสจบกิจ-จบกกรรม

แต่ถ้าหากปฏิเสธ-ปฏิเสธตื้อดื้อโต้แย้งก็วยังยึดอายุกรรมออกไป
อีก และแม้แต่พระอรหันต์ก็ตาม วิบากกรรมที่เหลือตกค้าง หรือเศษกรรม
ก็ยังส่งผลต่อไปอีกจนกว่าขั้นนิพพาน

โดยสรุป แท้จริงสังขารความจริงแท้ก็มีอยู่เพียง๒ สิ่งเท่านั้นเอง
คือ ธาตุนิจจังผันแปร และพฤติกรรมของสัตว์โลก ๓๑ ภูมิ

เพราะเหตุที่ “ความว่าง” นั่นคือ ความไม่มีอะไร !

ความว่าง ไม่มีอะไรที่จะให้ยึดถือเอา บรรณาเอา ความว่างไม่มี
อะไรที่จะให้เป็นอะไร จึงไม่ต้องไปแสวงหาบรรณลนิพพานที่ไหน หรือ
พยายามทำอะไรเพื่อที่จะให้มี..ให้เป็น “ว่าง” เพราะว่างอยู่แล้ว สุนฺญตาอยู่
แล้ว!

ความว่าง เป็นผลของการคลายตัวของจิต ยุติตัวต้นหาสมุทัย...นิโรธนิพพานอันปล้นทันที !

นี่คือผลของการ **“ถอดรหัสภัยปลดล๊อครหัสกรรม”** ต่างหาก

เนื้อหา รหัสภัยที่ตรงต่อพระสังฆธรรมคำสอน ต้องเป็นไปเพื่อความเบื่อหน่ายคลายกำหนด ไม่อยากใหญ่ ไม่ตัณหา ไม่ประกอบทุกข์ ไม่คลุกคลี แต่ให้มันน้อย สันโดษ เรียบง่าย ที่ทรงตรัสสอนโคตมมีสูตร แก่พระนางมหาปชาบดีโคตมีที่ศาลาภูฏาการ ปามหาวันใกล้เมืองเวสาลี

กล่าวคือ ไม่ตัณหาอุปาทาน-ไม่ต้องเจริญตัณหาปฏิบัติพฤติกรรมอะไร แบบไหนอีก!

“ลืมหาดิน..เบิกบาน..เบิกโพล..โปร่งโล่ง..ปล่อยออก..คลายออก..จำออก..กว้างๆ..หมดอึดตา..กว้างขวาง..ลืบทิศกว้างขวางไกล..ไร้ขอบเขต..สว่างไสวไร้ขอบเขต..ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไร ..ไม่เลือกหมายอะไร..สว่างไสวไร้ขอบเขตฯ “

เพิ่มพลังชีวิตจิต แห่งพุทธะ รู้ตื่นเบิกบาน บริสุทธิ์ประภัสสรส่องไส คื่นสู่ธาตุสากลตลอดกาล หมดอึดตาตัวตน ปิดอบายภูมิ ไม่เกิด-ไม่ดับอีก!

รหัสภัย ปลดล๊อครหัสกรรม จะปลดได้ง่ายขึ้นอยู่กับที่ตัววิบากกรรมเก่า จะเบาบาง หรือหมดอายุกรรมได้เร็ว หรือวาระโอกาสมาถึง (คือหมดวิบากกรรม) ย่อมปลดล๊อครหัสได้ของมันเอง

ดังนั้น หากท่านไม่มองข้ามเรื่องของการขอขมากรรม-อุทิศบุญ ชดเชยชดใช้-ประกาศสละถอน ยุติตัวต้นหาสมุทัย มุ่งหวังตั้งเอามา และขอขมาให้ตรงประเด็นกรรมของตน ท่านก็จะไม่เสียชาติการเกิด ไม่เสียวาระโอกาส ไม่ต้องล่าช้า ถ้าหลังต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมอีกต่อไป

ฟังก่อนกรองประมวลเนื้อหาตรงต่อพระสังฆธรรม ลงสู่บนพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้วเกิด!

คำขอขมากรรม-อุทิศบุญ-ประกาศสละฯ

“ขอนอบน้อม องค์คุณแห่งพระรัตนตรัย องค์มหาบารมีทุกพระองค์ ทรงโปรดเป็นประธานฯ

สิ่งใดก็ตาม ที่หมู่เหล่าข้าฯ ทั้งหลายทุกจิตวิญญาณ ทุกหมู่ทุกเหล่าชั้นภูมิ และทุกดวงจิตวิญญาณที่พ่วงพันสัมพันธ์กันมา และบริวารของข้าฯ ทั้งหลาย ที่ได้เคยประมาทพลาดพลั้งล่วงเกิน ด้วยกาย-วาจา-ใจ ใดๆ ก็ตาม ทุกภพทุกชาติทุกพุทธานดร ทุกๆ กรณีกรรม ต่อบุญคุณพระรัตนตรัย องค์มหาบารมีทั้งหลาย พระอริยเจ้า-อริยสงฆ์องค์โพธิสัตว์ทั้งหลาย องค์คุณบุพการี บิดามารดา-ครูบาอาจารย์ ทั้งหลาย องค์คุณแผ่นดินราชามหาเกษตรีย์เจ้าทั้งหลาย...ฯลฯ

หรือสิ่งใดก็ตาม ที่ได้เคยปฏิกัม-ปฏิเสทพระสังฆธรรมคำสอน เคยมุ่งหวังตั้งเอาทั้งทางโลกและทางธรรม ไม่ตรงต่อพระสังฆธรรม หรือได้เคยแนะนำสั่งสอนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรม โดยนิพพานอยู่แล้ว ดับอยู่แล้ว วางตัวของมันเองอยู่แล้ว แต่มุ่งหวังตั้งเอาทั้งทางโลกและทางธรรม เป็นเหตุให้ต้องวอกวนอยู่ในธาตุขันธ์ และเกิดทุกข์โทษกับการเป็นการอยู่ทั้งหลาย เกิดเป็นหนี้กรรม ไม่สว่างไสวสมุจเฉตเด็ดขาดต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรม ต่อบุญคุณแห่งการโปรดสรรพสัตว์ตามองค์มหาบารมีในสังสารวัฏ และขอประกาศสละ ประกาศถอนความมุ่งหวังตั้งเอาทั้งหมดทั้งสิ้น ขอถอนคำอธิษฐานคำมั่นสัญญาคำบนบานศาลกล่าวใดๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น คำสาปสาบานคำสาปแช่งใดๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น ขอคืนสู่อิสระแกโลกธาตุ

หรือสิ่งใดก็ตาม ที่ได้เคยประมาทล่วงเกินต่อทุกๆ ดวงจิตวิญญาณเจ้ากรรม-นายเวร-เจ้าบุญ-นายคุณ ทั้งหลาย ทุกๆ กรณีกรรม ทุกภพชาติทุกพุทธานดร ทุกแคว้นแคว้นดินแดน และทั้งหมดทั้งมวลทุกกรณีกรรม ขอ

อโหสิกรรมและขอชดเชยชดใช้ขอให้มีส่วนในการเสียสละเกื้อกูลพระศาสนา ในอธิวาสนาบุญบาปมีของซ้ำๆ จงทั่วกันตลอดไป

ขอองค์มหาบารมี แห่งองค์พุทธะ มหาพุทธะ มหาโพธิสัตว์ทั้งหลาย ทรงโปรดเป็นประธานยกโทษ-อโหสิกรรมด้วยเถิดฯ

และสิ่งใดก็ตาม ที่ยังเป็นกรรมร่วมกันทุกดวงจิตวิญญาณ ที่ยังติดค้างข้องคา กระทบกระทั่งกระเทือน ไม่ผ่องใสสว่างไสว เป็นทุกข์โทษล่าช้า ล้าหลังต่อเนื้อหาแห่งพระสัจธรรม ขอจงโปรดยกโทษให้เป็นอโหสิกรรมร่วมกันทุกดวงจิตวิญญาณ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปด้วยเทอญฯ

อโหสิ...อโหสิ...อโหสิ...สาธุ...สาธุ...สาธุ!” (แล้วหยาดน้ำลงไปด้วย จะได้รับทั่วถึงทุกชั้นภูมิ และเป็นการให้ทานโปรดสรรพสัตว์ที่ยิ่งใหญ่ทั่วทั้งโลกธาตุ มีอานิสงส์มาก)

๑๔. ชีวิตเลือกไม่เกิดก็ได้

สุวฑฒโน ภิกขุ - กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

วันนี้เป็นวันมาฆบูชา วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ย้อนหลังไป ๒๕๕๗ ปี เป็นวันพุทธปรินิพพาน และย้อนไปอีก ๔๕ ปี ขณะที่พระพุทธองค์มีพระชนมายุ ๓๕ พรรษา ทรงตรัสรู้ในวันเพ็ญเดือน ๖ เสด็จไปโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ บรรลุธรรม ทรงจำพรรษาที่นั่น ได้ทรงโปรดยสกุลบุตรกับเพื่อน และบริวารอีก ๕๕ คนบรรลุธรรม ขณะนั้นมีพระอรหันต์สาวกรวมได้ ๖๐ องค์ ออกพรรษาแล้วในปีนั้น ทรงตรัสให้แยกย้ายกันไปประกาศพระศาสนา

“จระเฏ ภิกขเว พุชฺชา พุทธิตายะ สุขายะฯ เธอทั้งหลายพึงจาริกไปเพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชนเป็นอันมาก แม้เราก็จักจาริกไปเพื่อประโยชน์แก่มหาชนดังกล่าวเหมือนกัน”

พระพุทธองค์ ได้ไปโปรดชฎิลสามพี่น้องพร้อมด้วยบริวารสำเร็จบรรลุธรรมทั้งหมด ๑,๐๐๓ องค์ บวชเป็นภิกษุในพระศาสนา

ในวันมาฆบูชาแรก ณ ที่สวนป่าไผ่เวฬุวัน วัดแห่งแรกในพระพุทธศาสนา ซึ่งพระเจ้าพิมพิสารยกถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันนั้นได้มีภิกษุมาประชุมด้วยทิพญาณโดยพร้อมเพรียงกันจำนวน ๑,๒๕๐ องค์ ล้วนเป็นพระอรหันต์และทรงบวชด้วยเอหิภิกขุ อุปสัมปทาด้วยพระองค์เอง

ทรงประทานโอวาทปาติโมกข์เป็นแนวทางแห่งพระธรรมคำสั่งสอนในพระศาสนา โดยย่อว่า

“สัพพปาปัสส อกรรมฯ การไม่ทำบาปทั้งปวง กุสลอุปสัมปทา การทำกุศลให้ถึงพร้อมและ สจิตต ปริยทปนังฯ การวางจิตให้ว่างจากทั้งบุญและบาป”

เมื่อมารำลึกถึงเหตุการณ์ผ่านมาสองพันห้าร้อยกว่าปี พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังคงเนื้อหาแก่นแท้พระศาสนาของพระองค์ไว้ได้ครบถ้วนตามพุทธประสงค์หรือไม่ ?

ครั้นดาร์ดังนี้แล้ว พระพุทธโสภาทบทหนึ่งก็ผุดขึ้นมาว่า
“หากภิกษุทั้งหลาย จักพึงปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบในธรรมนี้แล้วไซ้
โลกนี้จักไม่พึงว่างเปล่าจากพระอรหันต์”

ทรงตรัสตอบ สุภัททปริพาชก ที่พูลถามว่า “ครูทั้งหมดมีบุญรณกัศปะ ฯลฯ เป็นต้น อ้างว่าได้ตรัสรู้เป็นความจริงหรือไม่ ?”

พระองค์ตรัสห้ามและไม่ตอบคำถามนี้ แต่ได้ทรงตรัสพระคาถาข้างต้น

จึงเป็นที่มาของเรื่องที่กำลังจะกล่าวถึงต่อไปนี้

“มนุษย์เกิดมาทำไม?...เกิดมาเพื่อที่จะตายเท่านั้นหรือ ?” คำถามนี้ได้พิมพ์ออกประกาศถามมาตั้งแต่เขียนและรวบรวมหนังสือเล่มแรก เมื่อ ๑๒ ปีที่แล้ว และได้นำมาเป็นชื่อของหนังสือชุดนี้ คำตอบหาอ่านได้จากหนังสือเหล่านี้ รวมทั้งเล่มนี้ด้วยเป็นเล่มที่ ๑๘ (โปรดติดต่อสถานธรรมทานบางรัก คุณนายรัตน์ ภักตเศรษฐศิริ โทร. ๐๒-๒๖๘๑๕๐๕)

แท้จริง ที่ว่าคนเราเกิดมาเพื่อที่จะตายนั้น ตายไม่จริง เป็นตายโดยสมมุติ เป็นสมมุติภพ เพราะจิตไม่เคยตาย จิตดับจากร่างในชาตินี้ก็จุติเคลื่อนไปปฏิสนธิเกิดในร่างใหม่ ไปรับวิบากกรรมใช้หนี้กรรมชาติใหม่ในภุมิใหม่ต่อไปอีกไม่มีวันจบ ตราบเท่าที่จิตดวงนั้นยังคงทำกรรมและมีวิบากกรรมหลงเหลือให้ต้องรับต้องเสวยอยู่ เว้นเสียแต่จะตายโดยสมุจเฉตเหตุขาดของพระอรหันต์เท่านั้นที่จิตดับแล้วไม่จุติปฏิสนธิอีก

“แต่ถ้าหากดาร์ขึ้นใหม่เพื่อโปรดสรรพสัตว์ในสังสารวัฏอีกก็จุติได้
อีก เรียกมหาอรหันต์โพธิสัตว์ เรื่องนี้อัจฉริยะไม่ควรคิด ไม่มีในตำรา อย่า
คิดถ้าคิดเป็นกรรมเป็นวิบาก!

สังขารร่างกายนี้ ได้มาแล้วควรใช้ให้เป็นประโยชน์แก่สังสารวัฏ ให้จบสังสารวัฏยังประโยชน์สรรพสัตว์ให้ถึงพร้อมเถิดฯ”

มาต่อกันที่ปัจจุบัน มนุษย์ในโลกส่วนใหญ่ตายไม่จริง ตายแล้วเกิดใหม่เป็นสังสารวัฏไม่จบ เกิดแล้วเกิดอีก ทุกข์แล้วทุกข์อีก “ที่เกิดแล้วไม่ทุกข์มีไหม?” ตอบว่า “ไม่มี”

ทรงตรัสรับรองไว้แล้วว่า “ชาติปีทุกขา-เกิดเป็นทุกข์-แก่เป็นทุกข์-ตายเป็นทุกข์...ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็เป็นทุกข์...”

“ท่านจะทําอย่างไรกับชีวิตของท่าน? ชีวิตเลือกไม่เกิดก็ได้ล่ะ!”

“ชีวิตเลือกไม่เกิดก็ได้อย่างไรหรือ?”

๑) **ทรงตรัส** “มโน ปุพฺพัง คมา ฆมฺมา ใจเป็นใหญ่เป็นประธานใจถึงก่อน...ใจประเสริฐ ทุกล่างสำเร็จแล้วด้วยใจมโนมัย”

๒) **ทรงตรัส**อีกว่า “จิตเต สังกิลฺลฺลํ ทฺวติ ปาฏิกงฺขา จิตเต อลังกิลฺลฺลํ สฺวติ ปาฏิกงฺขา จิตเตราหฺมง ทฺวติพินฺหวังได้ จิตผองใส สฺวติพินฺหวังได้”

พระธรรมสองบทนี้ ทรงตรัสยืนยันว่า เกิดมาแล้วต้องตาย ตายแล้วต้องเกิดอีกด้วยจิตหรือมโนนำไปเกิด ถ้าเศร้าหมองไปเกิดทุกขอบายภูมิ ถ้าจิตผ่องใสไปเกิดสุคติมนุษย์และโลกสวรรค์ เพราะใจเป็นใหญ่เป็นหัวหน้าเป็นประธานทุกล่างสำเร็จแล้วด้วยใจ

“ทุกล่างสำเร็จแล้วด้วยใจนี้แหละที่จะเลือกไม่เกิดก็ได้!”

๓) **ตรงตรัส** พระธรรมอีกบทหนึ่งว่า

“กัมมฺนา วตฺตี โลโกฯ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

คงพอจะเข้าใจได้ไม่ยาก ถ้าทำกรรมดีเป็นกุศลกรรม ก็ไปเกิดสุคติมนุษย์-สวรรค์-พรหมโลก ถ้าเป็นอกุศลกรรมชั่วก็ไปเกิดในอบายภูมิทั้ง ๔ สัตว์เดรัจฉาน เปต อสุรกาย สัตว์นรก ในยมโลกก็เป็นไปตามมยถากรรม อยู่ในสังสารวัฏ-สังสารวนอยู่นั้นแหละออกมาไม่ได้

“แต่ถ้าหากเลือกไม่อยากจะเกิดละ จะทำอย่างไร?”

ถ้าไม่อยากเกิด สัตว์โลกต้องไม่เป็นไปตามกรรม!

ไม่กรรม คือไม่เกิด ไม่เกิด คือไม่กรรม

“ไม่เป็นไปตามกรรมคืออย่างไร?” โปรตติดตามต่อไป

๔) ทรงตรัส

“เจตนาทั้ง กัมมัง วทามิฯ เรากล่าวว่า เจตนา เป็นตัวกรรม”

หมายความว่า ไม่เจตนา ก็ไม่เป็นตัวกรรม!

ไม่เจตนา ก็จะไม่ต้องเกิด!

“ไม่เจตนา คือ อย่างไร?” นี่ซี ! เป็นเรื่องที่น่าคิด !

ถ้าไม่เจตนา ก็ไม่มีกรรม ก็ไม่ต้องเกิด

โปรดมาทำความเข้าใจกันต่อ

คำว่า “เจตนา” แปลว่า ความตั้งใจต่ออารมณ์ หรือ แสวงหาอารมณ์ หรือ ความตั้งใจ ความจำนงใจ ความมุ่งหวังฯ

เจตนามี ๖ ได้แก่ ความตั้งใจในรูป, เสียง, กลิ่น, รส, สัมผัสกาย และอารมณ์คิดนึกทางใจ

“หนึ่งคิดก็หนึ่งกรรม หนึ่งมโนกรรมแล้ว!”

ถ้าไม่เจตนาไม่ตั้งใจใน รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสกาย และอารมณ์ คิดนึกทางใจ ไม่ตั้งใจก็ไม่มีกรรมไม่ต้องเป็นไปตามกรรม

ไม่คิดก็ไม่มีกรรม ไม่เป็นมโนกรรม ไม่ต้องเป็นไปตามกรรม คน คิดมากเพราะถูกหลอก!

เคยกล่าวไว้ในเล่ม ๑๔ ตอนกรรมฐานลี้มตาแล้วว่า “จิตย่อมรำพึง ถึงอารมณ์ และอารมณ์ก็ห้วงเหวี่ยงดังจิต” จึงให้ตัดตัวรับรู้รับทราบให้ นับพลัน!

ไม่เป็นกรรม ก็ไม่ต้องเกิด!

“ทำอย่างไร? จึงจะไม่ให้มีเจตนา ๖ ดังกล่าวข้างต้น จะได้ไม่เป็นการและไม่ต้องเกิด”

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม คนเราต้องหาอยู่หากินร่วมคบหาสมาคม สังคมกันตลอดชีวิต “จะไม่ให้มีเจตนาจงใจในเวทนา ๖ เป็นไปได้ง่ายหรือ?”

ตอบว่า “เพราะเช่นนั้นนั่นแหละ คนเราโดยส่วนมากจึงจ้งกับชีวิตหาที่หมายให้กับชีวิต ต้องอย่างนั้นต้องอย่างนี้ จึงต้องมีเจตนา-มีกรรมต่อกันและกันอยู่ตลอดชีวิต ทั้งดีและไม่ดี และเกิด-ตายๆ มานับภพนับชาติไม่ถ้วนด้วยผลของกรรมดี-ไม่ดีนั้นแหละ ไม่รู้ว่าชาติแรกอยู่ที่ไหนและชาติสุดท้ายจะไปจบลงที่ไหน เมื่อไร แต่ก็อย่าเพิ่งท้อแท้!”

เรามาพิจารณาที่ตัวเจตนาอันเป็นต้นเค้าต้นเหตุให้ทำกรรม ให้ลึกซึ้งอีกสักนิด

พระอภิธัมมปิฎก วิภังค์ เล่ม ๓๕

“ธรรมอันมีเจตนาเป็นประธานแห่งการกระทำ หรือ เจตนาที่เป็นตัวการในการทำกรรม เรียกว่า อภิสังขาร มี ๓ ได้แก่...”

๑) ปุณฺณภิกขังขาร เจตนาในการทำบุญให้เกิดในโลกมนุษย์ สวรรค์ และพรหมโลก

๒) อปุณฺณภิกขังขาร เจตนาในการทำบาปกรรมฝ่ายชั่ว ให้เกิดในยมโลกอบายภูมิ

๓) อเนญชาภิกขังขาร เจตนาที่เป็นอรุปาวจรในอรุปพรหมด้วยสมาธิจิตอันมั่นคงไม่หวั่นไหว

และยังได้แสดงไว้อีกว่า เจตนาตัวนี้ หมายถึง สังขารในธรรมหมวดหนึ่งชื่อว่า **“ปฏิจาสมุปบาทธรรม”** มีธรรมอันเป็นปัจจัยอาศัยกันจึงเกิดขึ้นรวม ๑๒ ประการ และตัวเจตนาที่อยู่ในข้อธรรมที่ชื่อว่า **“สังขาร”** ดังนี้

๑.อวิชชา → ๒.สังขาร(เจตนา) → ๓.วิญญาน → ๔.นามรูป →
๕.อายตนะ → ๖.ผัสสะ → ๗.เวทนา → ๘.ตัณหา → ๙.อุปาทาน
๑๐.ภพ → ๑๑.ชาติ → ๑๒.ชรามรณะ

ตัวเจตนา หรือ สังขารเจตนา คือ ข้อธรรมที่ ๒ นี้ คือ ตัวอัตตา เป็นผลอันเกิดจากข้อธรรมตัวแรก คือ อวิชชา แปลว่า ตัวหลงรู้ หรือที่คุ้นหูกันว่า “โมหะอวิชชา” ตัวหลงรู้ เป็นปัจจัยให้เกิดสังขารเจตนา เป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาน → นามรูป → อายตนะ ฯลฯ เป็นต้น ไปจนถึงภพ-ชาติ-ชรา มรณะ

ตัวเจตนา เป็นตัวเจริญตัวดำเนินอัตตาเพ่งดู-เพ่งรู้เป็นตัวตั้งใจ-จงใจ เป็นการเจริญผัสสะ ข้อธรรมตัวที่ ๖ ด้วยตัวตัณหาตัวที่ ๘ เป็นเหตุให้เกิดอารมณ์ความคิดความเห็นความหมาย เข้าใจ-ไม่เข้าใจ แสวงหาตัวรู้เจริญตัวรู้หรือหลงรู้ให้โมหะอวิชชาแรงจัดขึ้น

“ลดตัวจริงจังลงเสียบ้างได้ไหม?”

ให้สละตัวสังสารวัฏ ตัวเจริญคอยดู-คอยรู้ ไม่เพ่งดู-เพ่งรู้ ไม่ต้องรู้ เห็นหรือทราบไปทุกเรื่อง ช่าง...ๆ บ้าง ตัดตัวหลงรู้ปัจจุบันทันที ก็จะเริ่มคลายความนึก-คิดจะคลี่คลายออก ผัสสะเจตนาจงใจจะอ่อนตัวเบาบางลงหมดกรรมข้ามโคตรทั้งโคตร จากโคตรปุถุชนเป็นพระอริยบุคคล

ปุถุชน ไม่ยอมหยุดดวงจรก่อก่เกิดปัจจัยในปฏิจลสมุบาท การกำหนดจิตเจริญจิตเจริญเจตนาที่เป็นแดนเกิดโยนี-โยนิ ยังรักษาเชื่อปุถุชนอยู่

จึงให้สละตัวเจริญตัวเจตนาจงใจทุกประเภท ให้มันวางตัวของมันเอง

เจริญเจตนาอะไรก็เป็นกรรมอันนั้น กรรมอันไหนก็ไปเกิดรับเสวยวิบากอันนั้น ต้องเกิดอีก!

ปลุชน หลงเจริญโลก **นักบวช** หลงเจริญธรรม เจริญโลกก็ไปเกิด
รับวิบากทางโลก เจริญธรรมก็ไปรับวิบากทางธรรม เช่น เจริญฉันทาก็ต้องไป
รับวิบากในพรหมโลก เป็นต้น ตัวเจริญเป็นตัวเจตนาหลงเข้าไปยึด ยึดภพ
ยึดชาติสังสารวัฏทั้งที่มันอนิจจังของชั่วคราวยึดอะไรไม่ได้มันอนัตตาไม่มี
อะไรจะให้ยึด!

จึงให้จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ จบสังสารวัฏด้วยการไม่หลงเข้าไป
ยึดตัวเจริญ ให้จบตัวเจริญ

พระอริยเจ้า ท่านจบตัวเจริญทั้งโลกและธรรม วางทั้งโลกและ
ธรรม จึงว่าง!

ไม่ต้องห่วงเจริญกาย-จิต หรือ เวทนา แม้แต่ธรรมก็ไม่ห่วงไปให้ค่า
แต่ให้วางตัวห่วงเจริญรู้เจริญเห็นอะไร ๆ ภพชาติก็ดับ

ข้อธรรมทุกตัวทั้ง ๑๒ ตัว ทำงานพร้อม ๆ กันตาม ๆ กันมา เป็น
เหตุก่อเกิดอุปาทาน-ภพ-ชาติ-ชรา-มรณะ

ตัดหรือดับเหตุตัวใดตัวหนึ่งได้ ตัวอื่น ๆ ก็ถูกตัดถูกดับด้วย

ตัดตัวเจริญอรรถาในตัวเจตนา หรือ ดับตัวเจตนาด้วยการไม่เจริญ
ไม่ดำเนิน ไม่บำเพ็ญปฏิบัติ-อะไร ๆ แบบไหนอีก

ให้ไร้เงื่อนไขกับการใช้ชีวิต ไม่ต้องเจริญ-เพ่งดู-เพ่งรู้ ไม่ต้อง
ดิ้นรน-ไม่ต้องห่วง-ไม่ต้องหา-ไม่มุ่งในเจตนา ๖ รูป เสียง ฯลฯ เป็นต้น

ไม่เจริญไม่ข้องไม่เกี่ยวกับผัสสะสัมผัสสัมผัสพันธ์อะไร อย่างจริงจัง
อย่าหาที่หมายให้กับชีวิต ไม่ต้องตรงที่เข้าใจอะไรหรือไม่เข้าใจอะไร เรียกว่า
เห็นให้ลึกกว่าเห็น...ได้ยินให้ลึกกว่า ได้ยิน ฯลฯ กล่าวคือ เห็นได้ยิน ฯลฯ ก็ไม่
ต้องไปเจริญเจตนาเห็นได้ยิน ฯลฯ

ไม่เห็นเกี่ยวแน่นกับจิตรู้-จิตเห็น ฯลฯ ไม่ต้องเนื่องด้วยเห็น, ได้ยิน
 ฯลฯ ให้นอกเหนือรู้ นอกเหนือเห็นและเป้าหมายไป...ไร้ร่องรอยไป...!

ให้ปล่อยไป-ช่าง ๆ ไป ให้สอดคล้องกับธรรมชาติธาตุบริสุทธิ์ มันผ่านมา-
ผ่านออกไป มันวางของมันเองอยู่แล้ว เป็นธาตุอนิจจังบริสุทธิ์อยู่แล้ว
เช่นนี้ก็จะไม่เนื่องด้วยกรรม ไม่เป็นกรรม ไม่สังสารวัฏ

เห็น ได้ยิน ฯลฯ ส่วนหนึ่ง ให้เลย ๆ ไปส่วนหนึ่ง ท่ามกลางไป ไม่
ต้องมุ่งให้ตรงอะไร ๆ ไป ไม่เจริญอะไร ไม่เจตนาอะไร (สักแต่ว่าเจตนาจงใจ
อ่อนกำลังลง) ก็ไม่เป็นกรรม ก็สิ้นกรรมไม่เกิดอีก

ท่ามกลางระหว่างรูปกับตา, เสียงกับหู ฯลฯ เป็นต้น ท่ามกลาง
ระหว่างอายตนะนอก-กับใน ไม่ตรงอะไร ไม่เจริญเจตนาอะไร มรรคสมังคิ
ทัณฑ์ จบทัณฑ์!

ไม่ต้องเริ่ม-ไม่ต้องจบ จบทันทีอนัตตาอยู่แล้ว!

ไม่เจริญเจตนา ก็ไม่กรรม ไม่กรรมก็นิพพาน!

ถ้าเข้าไปเข้าใจอะไร รู้เห็นอะไรๆ มุ่งหวังอะไรๆ มีเป้าหมายมี
เงื่อนไข ก็เป็นการเจริญเหตุเจตนาแล้ว ปัญหาที่จะตามมาจะทำให้วงจร
อาศัยปัจจัยกันเกิดขึ้นครบทุกตัว เป็นกรรมโยนิ-โยนิแดนเกิดนั้นหมาย
ความว่า ภพ-ชาติ-ชรามรณะฯ ได้เกิดขึ้นแล้ว

เจริญอะไรก็ต้องไปรับกรรมรับวิบากอันนั้น ไปเกิดรับเสวยวิบาก
กรรมอันนั้นอยู่เฝ้าสังสารวัฏ!

จึงให้คลายจิตรู้ จิตเห็น ได้ยิน ฯลฯ คลายออกมาจากตัวหลงรู้
อาศัยจิตขั้นธ-อายตนะ-ธาตุ ให้ใช้ให้เป็น ถ้าใช้ไม่เป็นจะเป็นยาเสพติด ให้
ใช้อาศัยชั่วคราว อย่าจริงจัง อย่ามุ่งหวังกับการใช้ชีวิต ใช้แล้วให้ปล่อย-
วาง-จาง-คลายออก ไม่ตั้ง-ไม่ต้องเจริญในตัวเจตนาหรือจริงจัง ให้ลดตัว
เจตนาลง ให้สักแต่ว่า อาศัยใช้กาย-จิตชั่วคราว จิตชนิดไหนไม่ควรใช้ก็
ไม่ต้องใช้

ไม่ต้องมีความเห็นแน่นอนสำคัญมั่นหมายในรู้-ในเห็น ไม่จำเป็น

จะต้องรู้ต้องเห็น เข้าใจ-ไม่เข้าใจอะไรต่ออะไรเสมอไป เอา “หลวงพ่อช้าง” มาใช้บ้างก็ได้ ไม่เอาจิตใจมาเป็นประมาณ จะได้ไม่หนักกายและใจ โปรงโล่งให้เป็น อย่าให้ตัณหา-อุปาทานมาครอบงำดำมืดมิด ให้คลายจิตออกไป...กว้างๆ ช่างๆ ...ท่ามกลางออกไป **ช่างแล้วไม่มีอะไรติดที่ใจ!**

ไม่ต้องไปค้นหา-แสวงหาตัวเอง ตัวตนไม่มี มีแต่อนัตตา อาศัยใช้จิตชั่วคราวแล้วให้ปล่อย...ไม่ยึดอะไร ไม่มีอะไรให้ยึด อนัตตาอยู่แล้ว!

ถ้ายังเริ่มก็ไม่จบ ถ้าจบก็ไม่ต้องเริ่ม ไม่ต้องเริ่ม-ไม่ต้องเจริญ ไม่ต้องจบ จบทันทีของมันเองอยู่แล้ว!

ถ้าไม่หลงเข้าไปรับรู้ มันก็จบของมันเองอยู่แล้ว อนัตตาอยู่แล้วว่างๆ อยู่แล้ว!

ในบพนี้ ได้เลือกเอาตัวเจริญเจตนาหรือสังขาร ยกขึ้นมากล่าว แต่แท้ที่จริง เมื่อใดกล่าวถึงตัวเจตนาอันหมายถึง อวิชชา-สังขาร-วิญญาน-ผัสสะฯ มาพร้อม ๆ กันทำหน้าที่ร่วมกัน

ได้เลือกเอา ไม่เจริญเจตนา ไม่เจตนาที่ไม่กรรม ไม่กรรมที่ไม่เกิดได้ เลือกเอาไม่เกิดมาให้แล้ว มันอนัตตาอยู่แล้ว !

เลือกไม่เกิดก็ได้ !

แท้จริงแล้ว ธรรมอันอาศัยกันเกิดขึ้นทั้ง ๑๒ ตัวนี้ มีบทบาทสำคัญทุกตัวเสมอกัน ถ้าเข้าใจบทบาททุกตัว จะเห็นธรรมลุล่วงธรรมได้โดยไม่ยาก

มีบทบาทสำคัญทุกตัวแต่อย่าไปให้ความสำคัญกับมัน !

ไม่อวิชชา-ไม่เจตนา-ไม่ผัสสะ-ไม่ตัณหา-ไม่อุปาทาน-ไม่ภพชาติ-ไม่เกิด-นิพพาน !

“โย ธัมมัง ปัสสติ โส ปฏิจจสมุปปาทัง ปัสสติฯ ผู้ใดเห็นปฏิจจสมุปบาท ผู้นั้นลุล่วงเห็นธรรม” (มหาหัตถโกปปมสูตร)

ทุกบทในเล่มนี้ ขึ้นต้นจากคนละด้าน แต่ไปพบกันที่จุดสุดท้ายอันเดียวกันคือ ล่วงธรรม-บรรลุมรรค

โปรดค้นหาสัจธรรมความจริงแก่นแท้แห่งพระสัจธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาเถิด

“ชีวิตเลือกไม่เกิดก็ได้!”

ฟังดูก็ง่ายดี ไม่เห็นจะต้องยากอะไร เพียงแต่ไม่ต้องไปทำอะไร ไม่ต้องไปเจริญ ไม่ต้องเจตนาอะไร

มีคำถามว่า “ทำอย่างไรจะไม่ให้มีเจตนาขณะเห็นรูป, ได้ยินเสียง ฯลฯ เป็นต้นเล่า?”

ตอบว่า ต้องไม่ “อวิชชา” ในปัจจัยตัวแรกที่แปลว่า ตัวหลงรู้หรือโมหะอวิชชานั้นแหละ ! มารู้เรื่องของโมหะหน่อยก็ดี

โมหะ เป็นธรรมฝ่ายอกุศลในจิต มีพรรคพวกที่เกิดมาพร้อมกันอีก ๓ ตัว ได้แก่ **อหิริกะ** ความไม่ละอายบาป **อนัตตตัปปะ** ความไม่สะดุ้งกลัวบาปและ**อุทธัจจะ** ความฟุ้งซ่าน รวมเป็นโมหะ ๔

เจ้าโมหะ ๔ นี้ จะร่วมกันไปเกิดกับความโลภอยากได้ และความโกรธหรือโทสะเสมอ จะเข้าประสมโรงกับโลภะ-โทสะเสมอ ทำให้หลงในความโลภ-ความโกรธ และ เกิดเจตนา ๖ ให้หลงหรือให้โกรธในรูป, เสียง ฯลฯ เป็นต้น ตัวหลงพยายามเข้าไปยึดติดเกาะติดในอารมณ์ ไม่ให้อารมณ์ ๖ ที่ผ่านเข้ามา มันผ่านออกไปของมันเอง โมหะหลงไปจนเกิดเป็นภพชาติ ฯลฯ ในที่สุด จึงให้อยมๆ ไป กว้างๆ ท่ามกลางไปทุกอารมณ์นั้นแหละ ย่อมเป็นก็เย็นได้ ว่างได้ ว่างได้ ก็จะหยุดเจตนากรรม ความตั้งใจ-จงใจไปเอง

มีคำถามต่อไปอีกว่า “ทำอย่างไร จะไม่มีโมหะอวิชชา?”

คำถามข้อนี้ ค่อนข้างยากขึ้นมาแล้ว!

เพราะว่า โมหะอวิชชา เป็นตัวหลงรู้ หลงเข้าไปรู้ที่เกิดในจิตคือ วิญญาณขันธ์หรือตัววิญญาณ ในปัจจัยตัวที่ ๓ และในตัวจิตหรือวิญญาณ นี้จะมีปัจจัยตัวต่อๆ ไปเกิดตามมาด้วยเสมอ คือ ตัวนามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนาฯ

คำตอบก็จะวนกลับมาที่ “ก็อย่าไปหลงรู้กับมัน!”

“ทำอะไร จะไม่หลงรู้?” คำถามก็จะวนกลับไปที่เคยถามอีก

ทรงตรัส เสขปฏิปทาสูตร

“...ผู้ใดไม่ยึดติดในอินทรีย์ทวารทั้งหลาย เมื่อเห็นรูปด้วยตา, ได้ยินเสียงด้วยหู ฯลฯ เป็นต้น แล้วไม่ถือเอานิมิตเครื่องหมายและอนุพยัญชนะรายละเอียด

ผู้นั้นไม่ยึดติดย่อมได้เป็นอริยสาวกผู้ไม่ยึดติดในอินทรีย์ทวารทั้งหลาย ย่อมมีความไม่ตกต่ำ มีความตรัสรู้เป็นเบื้องต้น”

คำว่า “ไม่ถือเอานิมิต-เครื่องหมาย” และ “ไม่ถือเอาอนุพยัญชนะ-รายละเอียด” นี่แหละ คือ “ตัวไม่หลงรู้”

“ทำอะไร จะไม่ถือเอานิมิตเครื่องหมาย และไม่ถือเอาอนุพยัญชนะรายละเอียด?”

ตอบว่า อย่าไปเจตนาเพ่งดู -เพ่งรู้ ขณะเห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น

“ทำอะไรจะไม่เจตนาเพ่งดู-เพ่งรู้?”

ตอบว่า “ให้ห้ามกลางไป ไม่ตรงอะไร ไม่ต้องเจริญอะไร ไม่เลือกอะไร ห้ามกลางระหว่างรูปกับตา ห้ามกลางระหว่างเสียงกับหู ฯลฯ เป็นต้น ไม่เหนียวแน่นกับการดู-การรู้เห็นได้ยินฯ ไม่ต้องพิจารณาเสียก่อน ดูเสียก่อน ลังเกตเสียก่อน ไม่ต้องไปรู้เสียก่อน-เข้าใจเสียก่อนก็ไม่ต้อง ตัวตนก็ไม่มี มีแต่อนัตตา ไม่มีตัวตนอะไรจะให้ยึดจึงให้ละเสียก่อนที่จะเข้าไป”

ก่อนที่จะรู้ ก็ไม่ได้รู้!

รู้จักข้าง...ไม่รู้จักข้าง รู้ก็ให้ปล่อย...ไม่รู้ก็ให้ปล่อย...ยอมให้เป็น-ก็
เย็นทุกที !”

ถ้าเริ่มก็ไม่จบ ถ้าจบก็ต้องไม่เริ่ม!

ไม่ต้องห่วงรู้-ห่วงเห็นอะไร มันอนัตตาอยู่แล้ว!

เข้าใจ-ไม่เข้าใจ ก็ไม่ต้อง ให้ข้าง-ปล่อย-วาง-ผ่านทิ้งเลย-แล้วเลย ๆ
ไป-ไม่ต้องอะไร ๆ แบบไหนอีก มันอนัตตาอยู่แล้ว!

ผ่านทิ้งเลย...ให้มันผ่านออกไปทุกขณะจิต คลายจิตออกไป...
กว้าง ๆ...ไกล ๆ...ทุกขณะจิต

อารมณ์รูป, เสียง ฯลฯ เป็นต้น ผ่านทวารเข้ามาทางอายตนะ ตา หู
เป็นต้นนี้ ผ่านเข้ามาจำนวนเท่าไร ก็ต้องผ่านออกไปจำนวนเท่ากัน ไม่มาก
ไม่น้อยไปกว่ากัน คือ มันผ่านมา-ผ่านไปของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปทำอะไร
กับมัน ไม่ต้องไปแทรกซ้อนแทรกแซงมัน ไม่ต้องไปรู้ไปเห็นอะไรกับมัน
ฝึกหัดยอม ๆ เสียบ้าง ยอมมันทุกอารมณ์ที่ผ่านเข้ามา ยอมแล้วเย็น !

รู้จักปล่อย เห็นก็ปล่อย...แต่ก็ไม่มีใครปล่อย มันปล่อย...มันวาง
ของมันเอง เป็นธาตุผันแปรชั่วคราวเป็นอนิจจังบริสุทธียิ่งของมันเอง !

ก่อนเริ่มก็ไม่ได้เริ่มอะไร มันบริสุทธิ์ของมันอยู่แล้ว อนัตตาอยู่แล้ว!

รู้จักข้าง-ไม่รู้จักข้าง ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก ไม่ต้องมันของมันเอง!

คำถาม ก็จะวนกลับไปคำถามแรกว่า “ทำอย่างไรจึงจะไม่...ไม่
อย่างนั้นไม่อย่างนี้”

โดยสรุปว่า “ทำอย่างไรจึงจะไม่เกิดอีกนั่นแหละ ?”

คำตอบโดยสรุปเหมือนกันอีกก็คือ “ยุติเหตุปัจจัยทั้ง ๑๒ ตัว”
ในปัจจุสมุปบาทธรรมตั้งแต่ ไม่อริชชา-ไม่สังขารเจตนา...ไปจนถึงไม่
อายตนะ-ไม่ผัสสะ-ไม่เวทนา-ไม่ตัณหา-ไม่อุปาทาน... ฯลฯ นั่นแหละ! ก็
ไม่ต้องอยู่เฝ้าสังสารวัฏ !

“ทำอย่างไรจึงจะยุติเหตุสมุทัยปัจจัยทั้งหลายเหล่านั้น?”

คำตอบสุดท้ายอีกเหมือนกัน คือ “ไม่ต้องทำอะไรแบบไหนอีก แต่ให้ปลง...ไม่ให้ปฏิบัติ” กล่าวคือ

๑) **ยุติเจตนากระทำกรรมใหม่** ยุติซ้อนทุกขณะจิตอารมณ์วิบาก ปลอ่ยให้มันวางตัวของมันเอง ด้วยหลวงพ่อช่าง สติตัด !

๒) **ขอขมาวิบากกรรมเก่า** ให้เป็นวิมุตติกรรม เป็นอโหสิกรรม กรรมเก่าจะเบาบางลงจนหมดไป หากมิได้ขอขมากรรม วิบากจะพวนอยู่นาน จนกว่าวิบากจะหมดอายุกรรมของวิบาก เมื่อนั้นวาระโอกาสจึงจะมาถึง มีรายละเอียดเรื่องดังกล่าวนี้อยู่ในบทต้น ๆ ที่ผ่านมา โปรดพลิกกลับไปอ่านเอาเถิด

สรุปว่า ถ้าหากท่านได้ขอขมากรรม ทำลายกำแพงกรรมสลายลงได้ เมื่อวิบากกรรมเบาบางลงไม่มีอะไรมาปิดบังขวางกั้นแสงสว่างแห่งพระสังฆธรรม ท่านจะสว่างโปร่งโล่งจ้าไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องไม่คาจจะลุล่วงธรรมสว่างไสวในธรรมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และไม่เกิดอีก ว่าง ๆ อยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว !

ทุกชีวิต ทุกดวงจิตวิญญาณสักวันหนึ่งจะต้องจบ-ต้องดับ ต้องจบสังสารวัฏอยู่แล้ว เว้นเสียแต่ว่าเร็วหรือช้าเท่านั้น เพราะทุกชีวิตถ้าไม่กววนไม่สังสารวัฏไม่สังสารวนเพื่อจะจบ แต่ให้จบทุกเส้นทาง

อยู่บนพื้นฐานของการไม่ติดยึด ก็อยู่บนพื้นฐานของนิพพานอยู่แล้ว

“ชีวิตเลือกไม่เกิดก็ได้นะ ถ้าจะเลือก!”

๑๕. มนุษย์เกิดมาทำไม?

สุวทุณโน ภิกขุ - กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

มนุษย์...เกิดมาทำไม ?....

กาย-จิต รูปธาตุ-นามธาตุ รูป-นามขันธห้า กาย-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณฐานันท์ **เกิดเพราะมีผู้สร้าง-ผู้สวय !**

วัฏฏะ ๓ นี้ ขยายเป็นวงจรวัฏฏะใหญ่ ๑๒ ตัวปัจจัย เป็นปัจจัยการ ๑๒ หรือเรียกว่า “**ปฏิจจสมุปบาทธรรม**” ซึ่งพระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ธรรม “อริยสัจ ๔” แล้วพิจารณาธรรมเป็นปัจจัยการ ๑๒ โดยอนุโลมไปตามลำดับและปฏิโลมย้อนกลับในสัปดาห์ที่เจ็ดหลังจากที่ได้ทรงตรัสรู้ มีดังนี้

อวิชชา → สังขาร (เจตนากรรม) → วิญญาณฐานันท์ → นามรูป → आयตนะ → ผัสสะ → เวทนา → ตัณหา → อุปาทาน → ภพ - ชาติ - ชรามรณะฯ → อวิชชาฯ

เหตุ หรือสมุทัย อริยสัจ ได้แก่ “อวิชชา” แปลว่า “**ตัวหลงรู้**” **เมื่อ** ใด ตาเห็นรูป, หูได้ยินเสียง, จมูกได้กลิ่น, ลิ้นรู้รส, กายสัมผัสผัสโผฏฐัพพารมณ์ ใจรู้อารมณ์คิดนึก แล้วอวิชชาตัวหลงรู้เกิดขึ้นเข้าไปทำงานทันที เป็นเหตุให้สมุทัยอริยสัจอันได้แก่ตัณหาเกิดขึ้นมาพร้อมด้วยและเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้ปัจจัยการทั้ง ๑๒ ตัวเกิดขึ้น พร้อมกันด้วยทั้งชุด

เมื่อนั้นกาย-จิต รูป-นาม ขันธห้าย่อมเกิดสมบูรณ ร่ายกาย-จิตใจ

ชีวิตของมนุษย์สัตว์ย่อมเกิดขึ้นมาด้วยประการฉะนี้ !

มนุษย์ที่ยังมีกิเลส คือตัณหา ก็ยังต้องกระทำความกรรมและเกิดผลเป็นวิบากกรรม เรียกว่ามีผู้สร้างและผู้สวय

ตัวอย่าง เช่น ทำบุญกุศลให้ทาน รักษาศีล วิบากคือมาเกิดเป็นมนุษย์และเวทนา เจริญสมาธิสมณะได้มานานก็ต้องไปเกิดบนพรหมโลก ทั้งมนุษย์เวทนาหรือพรหมต่างก็ตกอยู่ในสภาพอนิจจัง มีอายุกรรมเป็นของชั่วคราวทั้งสิ้น เกิดเป็นเวทนา-พรหม ก็ทุกข์อย่างเวทนา-พรหม

ธิดากษัตริย์ชื่อ อุพรี เจริญฉานไปเกิดบนพรหมโลก จุตีเคลื่อนจากพรหมโลกมาเกิดเป็นนางลูกสุกรในโลกมนุษย์ พระพุทธร่องค์ทรงตรัสบอกพระอานนท์ขณะทรงบิณฑบาตโปรดสัตว์ในเช้าวันหนึ่ง หาอ่านรายละเอียดในหนังสือมนุษย์ฯ เล่ม ๑๕

เจริญเจตนากรรมแบบไหน ก็ต้องไปรับชดใช้กรรมแบบนั้น สัตว์โลกจึงจะไปตามกรรมอย่างนี้

เพราะเหตุนี้ จึงทรงตรัสให้ดับที่ตัวหลงรู้ที่ปัจจัยการ ๑๒ นั้นเสีย

ถ้าหากดับตัวหลงรู้ทางอายตนะตา หู ฯลฯ เสียได้ โดยอวิชชา ตัวหลงรู้ดับ ตณฺหาสมุทัยอริยสัจก็ดับ ภพ-ชาติ-ชรามรณะฯ ก็ดับไปด้วย นิโรธนิพพานฉับพลันทันที

“ดับตัวหลงรู้วิชชาอย่างไร? หรือดับปัจจัยการ-ปัจจัยสมุปบาทอย่างไร?” ได้กล่าวไว้โดยละเอียดแล้วในหลายบทก่อน

ขอเน้นย้ำ เจ้าตัวหลงรู้หรือโมหะอวิชชาที่สำคัญ มันแฝงหลอกให้หลงดินรน พยายามเข้าไปแทรกซ้อนกระทำความใหม่ ซ้อนมโนด้วยความหลงยึดเอาอัตตาด้วยตนของตน จะเลือกเอาแต่สุขปฏิเสธทุกข์ นี่มันหลงซ้อน

แล้วยังมีตัณหาอุปาทานในรูปแบบตามความอยาก ตามกระแส นิยม พากันหลงเอาอัตตาไปทำเอา เจริญเอา ผีก็เอาสมาธิสติปัญญาฉาน

ญาณ คิดว่าจะทำให้มุติหลุดพ้น จึงกลายเป็นทุกข์ใหม่ซ้อนทุกข์วิบากเก่า
มันจึงสวนทางกับวิบากที่เป็นทุกข์ตามธรรมชาติซึ่งมันอนิจจัง
ชั่วคราว มันผ่านเข้ามาแล้วผ่านไปตามอายุกรรมวิบากของมันเอง
มันปล่อยอวกวางออกของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปทำอะไรกับมัน

นิพพานไม่ใช่ผลของการกระทำบำเพ็ญ หรือเจริญสติ ฝึกสติ ไม่ใช่
ผลของกรรม ไม่ใช่กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ไม่ใช่มายากรรม-จริต
กรรม หรือพิธีกรรม รูปแบบขั้นตอนอะไร

นิพพานจบทุกกิจกรรม จบตัณหา คือ ความว่าง วิมุตติหลุดพ้น
(Liberation, Supreme freedom) นิโรธนิพพานทันที

ไม่ต้องเริ่ม-ต้องจบ แต่มันจบอยู่แล้ว นิโรธนิพพานอยู่แล้ว !

ไม่ต้องปฏิบัติกระทำการ (ฐาน) อะไรแบบไหนอีก ให้แล้ว ๆ ไป
ทุกขณะจิต ไม่ต้องทำอะไรกับจิต ถ้าทำก็อึดตา ตันหาอุปาทาน แต่ให้ปลง
ปล่อยวางไม่ติดยึด ไม่ใช่ให้ปฏิบัติหรือติดยึดกรรมวิบาก เพราะมันอนัตตา
อยู่แล้ว

ปฏิบัติเป็นกรรม ปฏิบัติเป็นอัตตา ไม่อนัตตา!

**ขอให้คาถาท่องไว้ประจำใจตลอดเวลา คือ “ช่วง กับ ท่ามกลาง
(สักแต่ว่า)” นึกถึงหลวงพ่ช่วง ไว้ก็ได้ ช่วง!...ตลอดชีวิตไม่ติดคาไว้ที่ใจ!**

ช่วง คือ สติชนิดตัด-ตัดผัสสะ-ละก่อนรู้ ส่วนคำว่า “ท่ามกลาง”
อธิบายคำว่า “ช่วง” อีกทีหนึ่ง ให้เข้าใจว่า

ให้ท่ามกลาง ระหว่างขณะ ตาเห็น กับ รูป ให้ท่ามกลางระหว่าง
ขณะที่หูได้ยิน กับ เสียง ฯลฯ วางธาตุขันธ์ให้เป็น อย่าเอาธาตุขันธ์ไปสู้รบ
กับใคร? ไม่เลือกข้างตรงไหน? ท่ามกลางไม่ตรงอะไรๆ ไป ให้สักแต่ว่า-
เห็นก็เหมือนไม่เห็น ฯลฯ

ไม่เจตนาจึงจะต้องรู้ต้องเห็นเสมอไป เห็นก็ช่วง ไม่เห็นก็ช่วง...!

ให้ท่ามกลาง ระหว่างอายตนะภายในตา, หู, ฯลฯ กับอายตนะภายนอก รูป เสียง ฯลฯ วางขั้นและวางธรรมสติปัญญาญาณให้เป็น วางขั้นให้เป็น จึงเป็นขั้นวิมุตติ !

ช่าง กับ ท่ามกลาง คือ ปลง ปล่อยวาง ยุติตัณหาสมุทัย วิมุตติ หลุดพ้น นิโรธนิพพานฉับพลันทันที

ส่วนการดำรงชีวิต ปกติประจำวัน ช่าง-ท่ามกลางให้ไว จะตัดกิเลส ตัณหาอุปาทานการยึดติดได้ไว ส่วนการหาอยู่หากินอาชีพประจำวัน ก็อุปโลกน์ดำรงสมมติสติปัญญา สัญญา ฌาน ญาณเอามาใช้ให้พอเหมาะพอดีแก่การกินการอยู่ ลดเจตนากรรมตัวจริงจางลง อย่าให้โลกเกิน โลกโดนเกินพอดี ใช้แล้วให้รู้จักปลง ปล่อยวางตัวรู้สติปัญญาญาณให้อาศัยใช้ชั่วคราว ใช้แล้วให้แล้ว ๆ ไป เมื่อไม่ใช่ขั้นก็ปล่อยวางไป ไร้ไปอย่ามาแบกมาทรงเอาไว้ “ลัทธิเพ ธัมมา อนัตตาฯ” สติปัญญาญาณตัวรู้ วิญญาณขั้นของชั่วคราว อนัตตา ไม่ใช่อัตตา อย่ายึด ให้อว่าง อย่าเหนียวแน่นกับตัวดูตัวรู้ อย่าเข้าไปยึด อย่าเหนียวแน่นแต่ให้คลายออก...ปล่อยออก...ช่าง..ๆ..ท่ามกลาง...ๆ ไป ฯ

ช่าง ตลอดชีวิตไม่ติดคาไว้ที่ใจ!

“ตื่นโพลงโล่งจ้า...กว้าง ๆ...ไกล ๆ...ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไร...ไม่เลือกอะไร...สว่างไสว.....ไร้ขอบเขตฯ” ตั้งแต่ตื่นจนกระทั่งหลับไปทุกอิริยาบถ

“ท่ามกลาง ระหว่าง เห็น กับ รูป, ท่ามกลางระหว่าง หู กับ เสียง ฯลฯ เห็นส่วนหนึ่ง...เลย ๆ ออกไปส่วนหนึ่ง, ได้ยินส่วนหนึ่ง, เลย ๆ ออกไปส่วนหนึ่ง ฯลฯ

เห็นคน-ภูเขา-ต้นไม้, ให้เลย ๆ คน ภูเขา ต้นไม้ฯ ออกไป...” คลายจิตออกไป...กว้างขวางกว้างไกล...ไร้ขอบไร้เขตฯ”

“อโหสิ...ๆ...ๆ กรรมทุกอย่าง อโหสิ !.....”

“ทุกสรรพชีวิต จิตวิญญาณ ของจึงได้มีส่วนแห่งบุญซ้ำๆ. ขอให้มีส่วนแห่งบุญซ้ำจนทั่วกันตลอดไป....”

กล่าวจบแล้ว ให้หยาดน้ำลงไป การหยาดน้ำเป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่ แก่สรรพสัตว์ในโลกธาตุจักรวาล มีอันสิ่งมากมาย หมั่นทำบ่อยๆ จะท่ามกลางได้ง่าย ได้ไว วิชากรรมเก่าจะเบาบางลง และเมื่อวาระโอกาส อธิวาทนามาถึง จะไม่ติด-ไม่ขัด-ไม่ข้อง-ไม่คา จะลุล่วงในธรรม สว่างไสว ในธรรม วิมุตติหลุดพ้นจากความทุกข์โดยไม่รู้ตัว

ป.ล. ปัจฉิมลิขิต ข้อความตอนท้าย ขอบันทึกต่ออีกนิด บังเอิญมีคำถามเข้ามาว่า

“การปฏิบัติธรรม ผิดด้วยหรือ? ไม่ให้ปฏิบัติอะไรแล้วจะได้อะไร? แล้วทานศีล สมาธิ สมณะวิปัสสนาฌานญาณ สติสมาธิ ปัญญา มรรค มีองค์ ๘ ศีล สมาธิปัญญา ไม่ดีหรือ? ไม่ต้องทำอะไรเลยหรือ? ปฏิบัติธรรมผิดจริงหรือ?” ถ้ามมาเป็นชุดเลย!

ตอบ: การปฏิบัติ คือเจตนา เป็นกรรม เป็นสังขารเจตนากรรม ปัจจัยตัวที่ ๒ ต่อจากตัวอวิชชาหลงรู้ ในปัจจัยการ ๑๒ การกระทำอะไร ๆ ทุกอย่างทั้งดี-ชั่ว เหล่านี้เป็นกรรม ย่อมมีผลเป็นนิพพาน เป็นต้นเหตุอุปาทาน ภพชาติขรามรณะฯ อันแสดงต่อนิโรธนิพพาน ให้นอกเหนือหลุดพ้นไปจาก บุญกุศลความดี เพราะบุญบงกนิพพาน ปฏิบัติอะไร ก็เป็นกรรมอันนั้นไม่นิพพาน (นิพพานไม่ใช่กรรม ไม่ใช่กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)

ปฏิบัติสมาธิสมณะ ผลไปเกิดพรหมโลกและเขตแดนพิเศษ ปฏิบัติ เจริญสติภาวนา ผลไปเกิดเทวโลก พรหมโลก ด้วยเจริญสติปัญญาขั้น ไม่ว่างวิญญูณขั้น ไม่ว่างธรรม ไม่ นิโรธนิพพาน เพราะตัวปฏิบัติเป็น อัตตาตณหาสมุทัยอริยสัง แสดงต่อนิพพานเสียเอง ความรู้สติปัญญาเป็นขั้น จะเอาขั้นอัตตาไปเจริญธรรม เจริญอนัตตาได้อย่างไร ? ให้ใช้แต่พอดี ไม่ต้องปฏิบัติขั้น หรือเจริญธาตุขั้น

ให้ปลงปล่อยวางธาตุขันธ์ มิให้ปฏิบัติ ปล่อยวางแล้วจึงว่าง ให้นอกเหนือหลุดพ้นจากขันธ์ จึงขั้นวิมุตติ

นิพพาน เป็นความว่าง ไม่มีสภาวะ ลักษณะอาการ นิพพานนอกเหนือกรรมและวิบากกรรม ปฏิบัติเพื่อจะเอานิพพานไม่ได้ นิพพานไม่มีอะไร จะให้เอา-ให้เป็น หรือให้ถึงอะไร นิพพานไม่มี นิพพานคือว่าง เป็นผลของการยุติต้นหาสมุทัย เป็นผลของการคลายตัวของจิตที่บริสุทธิ์

ส่วนเรื่องบุญทานการกุศลความดีทุกอย่าง ให้ทำเกื้อกูลสรรพสัตว์ อุปฐากอุปถัมภ์บำรุงสงฆ์และศาสนา ทำดีแต่อย่าติดดี ทำแล้วให้แล้วไป ไม่ต้องทำเพื่อเอาดี **ทาน แปลว่า ให้ ไม่ใช่เอา ให้ทำความดีทุกอย่าง ทำเหมือนไม่ทำ** ไม่มีอัตตาตัวตนผู้ทำ **ดังนี้ จะไม่มีผู้สร้างและผู้สวຍ** อุปโลกน์ดारीใช้ธาตุขันธ์ ทำเหมือนไม่ทำ

ส่วนมรรคมีองค์ ๘ คือ สมาธิ ปัญญา ให้เป็นไปเพื่อการปลงปล่อยวางคลายจิตออกให้อยู่บนพื้นฐานของการไม่ยึดติด ไม่ต้นหาอุปาทาน ก็นิพพานเป็นอนุปาทาโนปรินิพพายติฯ

อยู่บนพื้นฐานของการไม่ยึดติด!

“น้ำไม่ติดใบบัว วารีไม่ติดปทุม ฉันใด มุนีผู้สงบย่อมไม่ติดขัดข้องคาอยู่ใต้อารมณฺ์ ฉันนั้น”

Just a drop of water does not cleave to the lotus leaf, or water to the lotus flower, a sage does not cleave to sights seen, sounds heard or experiences cognized.” (ขุททกนิกาย สุตตนิบาต ๒๕/๔๑๓)

จึงยกขึ้นมากล่าว แสดงให้เห็นว่า มนุษย์เลือกไม่เกิดได้ ได้ด้วยการดับที่ตัวหลงรู้ หรือปัจจัยการ ๑๒

ด้วยเพราะเหตุที่มนุษย์เกิดมาเป็นทุกข์ “ชาติปิ ทุกขา”

“ดังนั้น มนุษย์...จะเกิดมาอีกทำไม?”

๑๖. อภิธรรมแบบไหน ?

สุวฑฒโน ภิกขุ - ๖ เมษายน ๒๕๕๗

พระไตรปิฎก เป็นคำสอนทั้งหมดตลอด ๔๕ พรรษาของสมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธะ มี ๓ ปิฎก (๓ ตะกร้า) รวมคำสอนทั้งหมดจำนวน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ หรือ ๘๔,๐๐๐ กอง แบ่งเป็น **พระอภิธรรมปิฎก** กึ่งหนึ่ง คือ ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ส่วนที่เหลืออีกกึ่งหนึ่งเป็น **พระวินยปิฎก** และ **พระสุตตันตปิฎก** อย่างละครึ่ง

ภายหลังจากที่ได้ทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์ทรมานเดียรฉัตรนอกศาสนา คือครูทั้งหก(ปุณณกัศสป, มกขลิโคสาล, อชิตเกสสัมพล, ปกุกัจจายณะ, ลัณชัยเวลัญฐบุตร และศาสตามหาวิระนิครณณ์นาฏบุตร) จนอภัยศอดสูสิ้นพยศ จึงได้ทรงเสด็จไปแสดงพระอภิธรรมโปรดพุทธมารดาสันดุสิตเทพบุตรพุทธมารดาที่ดาวดึงส์เทวโลกในวันเข้าพรรษาที่เจ็ดตลอดพรรษา รวม ๓ เดือน พุทธมารดาบรรลुพระโสดาบัน และทรงเสด็จลงมาสอนพระสารีบุตรอัครสาวกฝ่ายขวาวันต่อวัน ให้ถ่ายทอดให้ศิษย์ทั้งห้าร้อยตลอดพรรษานั้นบรรลุธรรมอรรหัตผลอีกด้วย

ขอสรุปย่อพอได้วรรธสาระดังต่อไปนี้

อภิธรรมแท้แบบนักเรียน

พระอรหันต์-พระอริยเจ้า-อริยสงฆ์ พุทธสาวก-สาวิกา ท่านจบจิต-จบกิจ-จบกรรมสังสารวัฏ ด้วยอภิธรรมที่ยิ่งกว่าธรรม โดยวางกรรม-วางธรรม-วิมุตติกรรม-วิมุตติธรรม จบกรรม-จบธรรม-จบจิต (**จิตสิ้นไหลลงโจ่งจำ...กว้างๆ...ไกลๆ ไร้ขอบเขตฯ สว่างไสว ไร้เขต ไร้ขอบฯ**)

จบจิต ด้วยจบเจตสิกที่ปรุงแต่ง เกิด-ดับ พร้อมกับจิตทั้ง ๗ ดวง

(เจตสิก เป็นธรรมะประกอบจิต เกิด-ดับ พร้อมจิต ดุจสรรพคุณเนื้อของยาที่อยู่ในเม็ดยา) คือ **สรรพจิตตสาธารณะเจตสิก**ที่เกิด-ดับ พร้อมกับจิต ทุกครั้งด้วยเสมอตลอดไป จนกว่าจิตดวงนั้นจะดับตายเป็นสมุจเจตมรรณะ นิพพาน **มีทั้งหมด ๗ ดวง** ได้แก่

๑. **ผัสสะเจตสิก** คือ ตัวกระทบสัมผัส หรือตัวชนระหว่างอารมณ์ภายนอก (รูป, เสียง ฯลฯ) กับทวารภายใน (ตา, หู ฯลฯ) ทำให้เกิดวิญญาณเห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น

นี่เป็นกรรมเก่า เป็นวิบากผ่านเข้ามาแล้ว ย่อมผ่านออกไปเอง ตามอายุกรรมของมันเอง เป็นธาตุบริสุทธิ์ เป็นธาตุผันแปรอนิจจังชั่วคราว ไม่ยั่งยืน พร้อมสลายตัวของมันเอง บนพื้นฐานของการไม่ยึดติด

ให้ยอมรับทุกครั้งทุกขณะจิต ที่กระทบเห็น, ได้ยิน ฯลฯ เป็นต้น ให้ปลง-ปล่อย-วาง-ช่าง-ท่ามกลางออกไป-คลายจิตออกไป...ให้แล้วเลยๆ ไปทุกๆ อารมณ์ขณะจิต อย่าเกาะยึดติด เพราะมันยึดไม่อยู่-เกาะไม่ติด ยึดไม่ติด-เกาะไว้ไม่อยู่ของมันเองอยู่แล้ว มันอยู่บนพื้นฐานของการไม่ยึดติด มันอนิจจังชั่วคราวตามอายุกรรมของมันอยู่แล้ว ให้ยอมรับมันเสีย

การยอมรับ เป็นการวางจิตเฉยๆ เบกขาสัญญตา **สลายทิฏฐิมานะ** **อตฺตาทวตฺตนฉัပ္พลัน** เป็นอารมณ์ของพระอรหันต์..ตื่นโพล่งโลงเง้ง.. นิพพาน คือว่างๆ เป็นการยุติต้นเหสาสมุทัยอริยสัจ นิโรธนิพพานฉัပ္พลันทันที !

ให้ช่างๆ ไปทุกอารมณ์ (ช่าง คือ สักแต่ว่า...ๆ) เป็นตัวตัดผัสสะเจตนาอ่อนลง มีสติตัดละเอียดก่อนที่จะเข้าไปรับรู้รับทราบ สติตัดอตฺตาทวตฺตารู้ผู้เห็น กับ สิ่งที่ถูกรู้เห็น...หมดตัวเองในเห็น, ได้ยิน...อนตฺตาทันที

๒. **สัญญาเจตสิก** และ ๓. **เวทนาเจตสิก** คือตัวสัญญาเก่าๆ ที่เคยคุ้นเสพจำได้หมายรู้ ที่ถูกบันทึกประทับรับรู้รับทราบสะสมต่อภพต่อชาติไว้

ในจิตมาแต่อดีตชาติก่อนๆ แล้วสัญญาส่งต่ออารมณ์กระทบให้เวทนาเสวยอารมณ์ พึงระงับกรรมจะเข้าไปแทรกซ้อนอารมณ์วิบากลงไปทึ่มโน กลายเป็นมโนกรรมใหม่จะเกิดตรงนี้ จะเกิดเวทนาความพอใจ-ไม่พอใจ คติ-อคติ ชอบ-ชัง อภิชฌา-โทมนัส อยู่ตรงนี้ ให้ปล่อย-ปลง-วางจิตไปเสีย เอา อภิชฌา และโทมนัสออกไปจากโลกทวารตา, หู ฯลฯ เสีย

ให้ยอมรับว่า วิบากคือหนี้กรรมที่จะต้องได้รับการชดใช้หนี้ นี่เป็นกรรมเก่าผ่านเข้ามา **ชั่วคราวแล้วผ่านออกไป ตามอายุกรรม**ของมันเอง ไม่ต้องทำกรรม (ฐาน) อะไรซ้อนลงไปทึ่มโน ไม่ต้องทำอะไรกับจิต วางจิตด้วยวางเฉยอุเบกขาสัญญตา ท่ามกลางออกไป ไม่เลือก-ไม่ตรงอะไร-คลายจิตออกไปกว้างๆ ...ไกลๆ จิตผ่อนอ่อนตัวลงผ่านออกไปของมันเอง เมื่อวางสัญญา-เวทналงได้ ตัณหา-อุปาทานไม่เกิด นิโรธนิพพานฉับพลันทันที

๔. **มนสิการเจตสิก** ความใส่ใจ และ ๕. **เจตนาเจตสิก** ความจงใจต่ออารมณ์ เจตสิกทั้งสองนี้สำคัญนัก เพราะเป็นตัวอัตราที่ปฏิบัติปฏิบัติ คอยจะเข้าไปแทรกซ้อนอารมณ์วิบากกรรมลงมโนด้วยทิวฏฐิมานะอัตราตัวตน อันมีเจตนาเป็นตัวกรรมให้ไปเกิดอีก

ให้ลดตัวเจตนาจงใจต่ออารมณ์-ความใส่ใจต่ออารมณ์ทุกอารมณ์ที่กระทบ **ลดตัวจริงจังลง** สุข-ทุกข์ ก็ชั่วคราวเป็นของไม่จริง ชีวิตก็ชั่วคราวอย่าดันเข้าไปสกับชีวิต อุปโลกน์ดาร์ใช้ธาตุขันธ์ กาย-ใจ แต่พอดี แก่การเป็นการอยู่ การหาอยู่หากินสัมผัสมาอาชีพ ให้นอกเหนือไร้เงื่อนไขเป้าหมายออกไป คั่นกาย-จิตสู่ความเป็นอิสระแก่โลกธาตุเป็นอนัตตาธาตุ ทำเหมือนไม่ทำ ไม่มีผู้ทำ-ผู้เสวย ให้เป็นสักแต่ว่าทำ โดยไร้เจตนากรรม ลดตัวจริงจังลง การปล่อยวางก็ง่าย (ให้ขอขมากรรม-ประกาศสละถอนความมุ่งหวังตั้งเอาไว้)

เมื่อไม่เจตนา-ไม่มนสิการก็ไม่เป็นกรรม สันกรรม ก็นิโรธนิพพาน

๖. **เอกัคคตาเจตสิก** ความมีอารมณ์หนึ่งเดียวเป็นเอกสภาวะ และ

๗. **ชีวิตินทรีย์เจตสิก** ความรักษากายธาตุ-จิตธาตุ ให้ดำรงธาตุ
 ขึ้นอยู่ได้

ให้ยุติอารมณ์เอกสภาวะที่คับแคบข้องคา เป็นทางตันดูลงสู่ขณ
 ตรอก ในตบะฉานญาณไม่สว่างไสวและจะต้องไปเกิดในเขตแดนพิเศษ
 แห่งการใช้กรรม (เช่น สัตว์กึ่งเทพจำพวกภูมิเหล่านาคา เป็นต้น) โดยไม่
 ต้องบริโภค ไม่เสาะแสวงหา ไม่เพ่ง-ไม่จ้องมั่นนอนมัวจะเอา ไม่จดจ่อต่อ
 อารมณ์เฉพาะแคบๆ ไม่เฝ้าอารมณ์กระทบ ไม่เฝ้ายามอัตตาตัวเอง แม้อูจิต
 ก็ไม่ต้อง แต่ให้ปลง ปล่อยวาง คลายจิตออกกว้างๆ วางจิตออกไปท่ามกลาง
 ไม่ตรงอะไร ไม่เลือกเอาอะไร เห็น, ได้ยิน ฯลฯ ตาเห็นรูปให้ท่ามกลาง
 ระหว่างตาเห็นกับรูป หูได้ยินกับเสียง จมูกกลิ่นกายใจก็ให้เหมือนกัน ใจที่
 คิดกับอารมณ์เรื่องราว ก็ให้เหมือนกัน ให้ท่ามกลางออกไป ให้แล้วเลยๆ
 ออกไป ไม่สแกน-ไม่โฟกัส ไม่ต้องขัดตรงอะไร กว้างๆ ออกไป จะช่วยให้
 ตัวผัสสะที่กระทบชนอารมณ์และจิตเจตสิกอื่นๆ อ่อนตัวลงตาม จนไม่มี
 เกิด ไม่มีดับ ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติฯ เกิดไม่ได้ นิโรธนิพพานทันที

เจตสิกธรรมชาติประกอบจิต มีทั้งหมด ๕๒ ลักษณะ หรือดวง เป็น
 อกุศล ๑๔ กุศลโสภณ ๒๕ ปกิณณะทั้งกุศล-อกุศลไม่เสมอไปทุกดวง ๖
 และเป็นสาธารณะแก่จิตทั้งกุศล-อกุศลเสมอไปทุกดวงอีก ๗ ดวง

เจตสิกสาธารณะ ๗ ทั้ง ๗ นี้สำคัญนัก จึงยกขึ้นมาแสดงว่าเป็น
 กลไกแห่งการกำเนิดก่อเกิดกรรม เพราะเกิดกับจิตวิญญาณชั้นรัด้วยทุก
 ครั้งทุกครั้งไป ที่กระทบอารมณ์ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย จึงเป็นทั้งผู้สร้าง-
 และผู้เสวยสังสารวัฏชาติชั้นอันยาวนานไม่รู้จบ **“กรรมที่กระทำลงไป แม้
 เพียงเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลเป็นวิบาก เป็นไม่มี”**

แต่สามารถรู้จบภพชาติได้ โดยจะไม่ต้องเป็นไปตามกรรมอีก
 ต่อไป โดยให้ยุติกลไกแห่งกรรม ตรงต่อเนื้อหาพระนิพพานอยู่แล้ว ด้วย

การยุติเจตสิกทั้ง ๗ ดวงนี้ อย่าให้มามีอำนาจบทบาททำกับการแสดงการสร้างและการสลายอีกต่อไป **แต่ให้อุปโลภณ์ดำริขึ้นใช้ชั่วคราว**เมื่อจำเป็น และพอดีแก่การเป็นการอยู่ในชีวิต ใช้กาย-จิต ชาติพันธุ์ให้พอดี ไม่โลภ-ไม่โลดโผนเกินพอดี ใช้แล้วรู้จักวางให้เป็น อย่าดันทุรังใช้อยู่ตลอด ใช้แล้วให้คลายออก-สละออก-ปล่อยออก-วางชาติพันธุ์กายจิตให้เป็น

ลดตัวเจตนากรรมมุ่งหวังตั้งเอาปรารถนาเอามาลง ลดตัวจริงจังกับชีวิตลงให้พอดี **ชีวิตชาติพันธุ์เป็นของชั่วคราว** ให้นอกเหนือเงื่อนไขเป้าหมายใดๆ ออกไป

พึงลบล้างสัญญาเก่าที่บันทึกประทับรับรู้รับทราบ ตามที่ได้เคยเสพคุ้นเป็นอาภินนกรรมมาแต่อดีตชาติก่อนๆ เสียด้วยการขอขมากรรม-ประกาศสละถอนความมุ่งหวังตั้งเอาด้วยตัณหาอุปาทาน-ชดเชยชดใช้วิบากกรรมเก่าด้วยการกวาดน้ำอุทิศบุญ โดยน้อมมองค์คุณพระสัมมาสัมพุทธะขึ้นเป็นประธานให้ทรงโปรดยกโทษให้เป็นอโหสิกรรม-วิมุตติกรรม

สำหรับอธิธรรมแท้แบบชาวบ้านไร้เงื่อนไข

พึงอุปโลภณ์ดำริในใจแผ่วเบาเพียงเท่านี้...ว่า

“ตื่นโพล่งโลงจ้า..กว้างๆ..ไกลๆ...คลายจิตออกไป...ท่ามกลางไม่ตรงอะไร...ไม่เลือกอะไร...สว่างไสวไร้ขอบเขตฯ”

“อโหสิ...อโหสิ...อโหสิ...กรรมทุกอย่าง...อโหสิ ! ทุกสรรพชีวิตจิตวิญญาณ ขอจงมีส่วนแห่งบุญข้าฯ.. มีส่วนแห่งบุญข้าฯ จงทั่วกันตลอดไป”
แล้วให้หยาดน้ำลงไป...

พึงกล่าว..อโหสิ...บ่อยๆ ลากเสียงหนักๆ ยาวๆ และลึกๆ อโหสิทุกครั้ง วิบากกรรมเก่าวิมุตติหลุดออกทุกครั้ง

การหยาดน้ำหรือกวาดน้ำ เป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่แก่สรรพสัตว์ทั่วถึง ทั้งสังสารวัฏทุกชั้นภูมิ (จ้าๆ ...กว้างๆ..ไกลๆ...) ได้รับผลบุญทั่วถึงกันทุก

ชั้นภูมิ มีอานิสงส์มาก มีผลให้จิตคลายตัว เจตสิกทั้งหลายหมดอำนาจ
บทบาทอึดตื้อหน้าทีลง ไม่เกิดไม่ดับ ก็เลิสดัณหาอุปาทานสมุทัยดับ นิโรธ
นิพพานฉับพลันทันที

โมหะวิชชาดับเป็นตังคະชั่วขณะๆ ไปจนกระทั่งดับไปเป็นสมุจ
เฉทเด็ดขาด ไม่เกิดอีก

“ช่าง...ท่ามกลาง..กว้างๆ...ไกลๆ... จำออกทุกครั้ง เห็นก็ช่าง...
ได้ยินก็ช่าง... ฯลฯ เป็นตังคະวิมุตติ นิโรธนิพพานชั่วขณะทุกครั้ง !”

จะเลือกเกิด หรือ เลือกไม่เกิดอีก ก็ไม่ต่างกัน แต่ได้นำอภิธรรมทั้ง
สองแบบมาว่า ไม่ต้องเรียนอภิธรรมแบบนักเรียนก็ได้ ให้ใช้อภิธรรมแท้
แบบชาวบ้านง่ายๆ ไร้รูปแบบพิธีกรรมพิธีการใดๆ แต่อยู่บนพื้นฐานของ
การไม่ติดยึด (ว่างๆ) และศิษย์พระสารีบุตรทั้งห้าร้อย เรียนโดยฟังพระ
อภิธรรมแล้วท่านคงไม่ได้ใช้วิธีนับการเกิด-ดับของจิตเป็นดวงๆอย่าง
ปัจจุบันนี้เป็นแน่!

แต่ถ้าหากเรียน ก็ต้องให้เข้าใจ และได้ใช้ประโยชน์ให้เป็นสาระ
แก่นสารแก่ชีวิต เหมือนเรียนรู้ตัวยาแล้ว ให้รู้จักปรุปรุกยากินเองด้วย ไขจึง
หาย อย่างที่ได้นำเสนอมานี้ จะได้ไม่ต้องเกิดบ่อยๆ อีกหลายชาติ

อ้อ! ตัวเรียน-ตัวรู้ยังเป็นสังสารวัฏ หลงรู้-หลงแบกคัมภีร์อยู่นะ
ยังไม่จบกรรม-จบกิจ ให้จบกิจเสียด้วยบนพื้นฐานของการไม่ติดยึดในรู้-
ตัดตัวรู้-วางรู้เสียด้วย จึงตรัสรู้

จะได้จบกิจ -จบกรรมสังสารวัฏกันเสียที!

๑๗. ปัจฉิมกถา : ธรรมะที่ทวนกระแสโลก

สุวฑฒโน ภิกขุ - ๑๗ กุมภาพันธ์ ๕๙

ธรรมะ เป็นสภาวะ หรือสรรพสิ่งปรากฏการณ์ประจำโลกธาตุ อย่างแคบหมายถึง พระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้แก่

๑. **โลกียธรรม** อันเป็นวิสัยโลกทั้งหมดที่มีปัจจัยปรุงแต่งอาศัยกันเกิดขึ้น ทั้งที่เป็นกรรมต้นเหตุทวิปฏิรูปปรุงแต่งยึดครองและไม่ยึดครอง เป็นสภาวะที่เนื่องด้วยโลกทั้งที่มีรูปและไม่มีรูป ได้แก่ รูปธรรม-นามธรรมอิงธรรมทั้งโทษและคุณธรรม และอย่างแคบหมายถึงอัสวะกิเลสทั้งปวง

ทรงตรัสสอนประโยชน์โลก(นี้)และประโยชน์โลก(หน้า)

“จิตย่อมหวั่นไหวไปกับโลกธรรมแปด (เบื้อง) !”

๒. **โลกุตตรธรรม** อันมิใช่วิสัยของโลก เป็นสภาวะพ้นโลก ไม่เนื่องด้วยทั้งโลกและธรรมไม่อิงคุณธรรม ทรงตรัสสอน**ปรมัตถประโยชน์** คือให้วางธรรมพันธ์ธรรมทั้งปวง ได้แก่ มรรคผลนิพพาน ได้แก่ ความว่างจากธรรมและโลกียธรรมทั้งปวง “จิตไม่หวั่นไหวเมื่อกระทบกับโลกธรรมแปด”

สมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธะ ทรงตรัสรู้ปริยาลัจสี่ คือ สัจจะความจริงของโลกอันประเสริฐ ๔ ประการ ย่อลงเหลือ ๒ ได้แก่

สมุทัย เหตุกับผลคือ **ทุกข์**๑ และ**มรรค** เหตุกับผลคือ **นิโรธ**นิพพาน๑

ทรงตรัสรู้ ปริยาลัจ ๔ อันเป็นโลกุตตรธรรมโลกอย่างยิ่งเป็น**ปรมัตถประโยชน์สูงสุด** (ในประโยชน์ ทั้ง ๓) คือ นิพพาน

สำหรับโลกียธรรม ทรงตรัสสอนประโยชน์เบื้องต้นในชาตินี้เป็น**ทวิภูมิมกัตถประโยชน์**และประโยชน์อย่างกลางในชาติหน้า เป็น**สัมปรายิกัตถประโยชน์**

ทรงประกาศพระศาสนาเผยแผ่พระธรรมคำสอนโปรดสรรพสัตว์ ๔๕ พรรษา รวมพระธรรมคำสอน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ และนับแต่พุทธปรินิพพานจนถึงปัจจุบันรวม ๒๕๕๗ ปี ประกาศฉลองปีพุทธชยันตี ๒,๖๐๐ ปี ในวันวิสาขบูชาเมื่อสองปีที่ผ่านมา

บัดนี้ พุทธบริษัททั้งหลาย ได้สืบทอดพระสังฆธรรมคำสอนเป็นไปตามพุทธโอวาทพุทธประสงค์หรือไม่หนอ ?

ความยาวนานของกาลเวลาอย่างหนึ่ง กระแสของสังคมโลกหรือพฤติกรรมของสัตว์โลกอย่างหนึ่ง ประกอบกับได้ทรงมีพุทธพยากรณ์ ๑๖ ประการ ไว้แล้วว่า กาลล่วงไปเกินกึ่งของพระศาสนาตถาคต**ความอันตรายของคำสอนเหล่านั้นจะปรากฏในกาลยืดยาวฝ่ายอนาคต**

ทรงตรัสพระพุทธรูทจะไว้หลายพระสูตร ขอยกขึ้นมาแสดง ดังนี้
โคตมีสูตร

“...ธรรมใดเป็นไปเพื่อความคลายกำหนด ปราศจากความประกอบทุกข์ ไม่สั่งสมกองกิเลส มีน้อย สันโดษ ความสงบสงัดจากหมู่ ปราศจากความเพียร เป็นผู้เลี้ยงง่าย..ธรรมวินัยนี้ เป็นคำสั่งสอนของตถาคต...”

อาถนีสูตร ๑๖/๓๑๑ สังยุตตนิกาย

“สมัยหนึ่ง...กลองคึกอานกะของกษัตริย์ทาสระแตก ได้ทำเนื้อไม้อื่นทำเป็นลิ้มเชื่อมปะเข้าหลายครั้งหลายคราวเช่นนั้น นานเข้า...เนื้อไม้เดิมของตัวกลองหมดสิ้นไป เหลืออยู่แต่เนื้อไม้ที่ทำเสริมใหม่เท่านั้น จันใด

ในกาลยืดยาวฝ่ายอนาคต คำสอนเหล่าใดที่เป็นคำของตถาคต เป็นข้อความอันลึกซึ้งชั้นโลกุตตระ เฉพาะว่าด้วย**เรื่องสุญญตา มีผู้นำมาก** **กล่าวอยู่จักไม่ฟังด้วยดี จักไม่เงี่ยหูฟัง จักไม่ตั้งจิตเพื่อจะรู้ทั่วถึง จักไม่** **สำคัญว่าควรศึกษาเล่าเรียน**

ส่วนคำสอนใด ที่นักกวีแต่งขึ้นใหม่มีอักษรสละสลวยมีพยัญชนะ

อันวิจิตร เป็นเรื่องนอกแนว เมื่อมีผู้นำมากล่าว **จักฟังด้วยดี จักเงี้ยวฟัง** จักตั้งใจเพื่อจะรู้ทั่วถึง จักสำคัญว่าเป็นสิ่งที่ควรศึกษาเล่าเรียน ความอันตรธานของคำสอนเหล่านั้น ที่เป็นคำของตถาคต เป็นข้อความลึกซึ้งชั้นโลกุตตระ เฉพาะว่าด้วยเรื่องสุญญตา ก็เปรียบได้กับเนื้อไม้เดิมของตัว กลองตีกานกะที่อันตรธานหมดสิ้นไป ฉะนั้น”

(หมายเหตุ คำสอนเป็นข้อความอันลึกซึ้งชั้นโลกุตตระ เฉพาะว่าด้วยเรื่องของสุญญตาแล้ว นอกนี้ยังมีอยู่อีกได้แก่ อนิจจตา ทุกขตา อนัตตา ตถตา ัมมเนียมตา อิทัปปัจจยตา อตัมยตา และธัมมัตถุตติตา-ผู้รวบรวม)

กาลามสูตร

“...กาลามชน เมื่อใดท่านรู้ด้วยตนเองว่า **ธรรมนี้เป็นอกุศลมีโทษ เป็นสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์เป็นทุกข์ ท่านพึงละเสีย...**”

โลภะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้นเพื่อสิ่งไม่เป็นประโยชน์ ย่อมฆ่า ย่อมลัก ผิดประเวณี พุดเท็จไม่เป็นประโยชน์ เป็นอกุศล เป็นไปเพื่อทุกข์ ท่านผู้รู้ดี เตียน ท่านพึงละเสีย...

อย่าได้ถือโดย

- ...ฟังตาม ๆ กันมา
- ...ว่าเป็นของเก่าสืบ ๆ กันมา
- ...อ้างตำรา
- ...เหตุนี้กเดาเอา
- ...คาดคะเน
- ...ความตรึกตามอาการ
- ...ชอบใจว่าต้องกันกับลัทธิของตน
- ...เชื่อว่าผู้พูดควรเชื่อได้
- ...นับถือว่า สมณะผู้นี้เป็นครูของเรา ฯลฯ

...เมื่อใด ท่านรู้ด้วยตนเองว่า **ธรรมนี้เป็นกุศล ไม่มีโทษ ท่านผู้รู้**
สรรเสริญ เป็นไปเพื่อประโยชน์ เมื่อนั้นท่านพึงถึงพร้อมธรรมเหล่านั้นอยู่เกิด
 อโลภะ อโทสะ อโมหะ เมื่อเกิดขึ้นในสันดาน ย่อมเกิดขึ้นเพื่อ
 ประโยชน์ เป็นกุศลไม่มีโทษ ท่านพึงถึงพร้อมธรรมเหล่านั้นอยู่เกิด
 อย่าได้ถือโดย...ฟังตาม ๆ กันมา ฯลฯ...นับถือว่า สมณะผู้นี้เป็นครู
 ของเรา”

จากคำสอนในพระสูตรข้างต้น ล้วนสอดคล้องต่อเนื่องหาธรรม
 อริยสัจที่ได้ทรงตรัสรู้ กล่าวคือ “ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุและความ
 ดับเหตุ มีปรกติทรงตรัสสอนอย่างนี้ !”

ดับเหตุ ตัณหาสมุทัย ทุกข์ดับ นิโรธนิพพาน !

นี่คือ พระสัจจธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ แต่เดิมมา

ปัจจุบัน กระแสโลกกระแสธรรม ตรงตามพระสัจจธรรมคำสั่งสอน
 เดิมหรือไม่ ?

“ท่านคงพอที่จะตอบคำถามนี้ได้บ้างละกรรมัง !”

ขอยกพุทธโอวาทสุดท้ายก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ทรงตรัสว่า

“หากภิกษุทั้งหลายจักพึงปฏิบัติดี-ปฏิบัติชอบในธรรมนี้แล้วไซ้
 โลกนี้จักไม่พึงว่างเปล่าจากพระอรหันต์ (มรรคผลนิพพาน)”

ทรงตรัสรู้ โลกุตตรธรรมและทรงตรัสสั่งสอนด้วยโลกุตตรธรรม
 กล่าวคือ “ให้ดับเหตุตัณหา สมุทัย ทุกข์ดับ นิโรธนิพพาน”

ปัจจุบัน ชาวโลกยกย่องประเทศไทยเป็นดินแดนวิไลของความ
 เจริญรุ่งเรืองแห่งพระพุทธศาสนา องค์การพุทธบริษัทได้ดำเนินตามพุทธ
 ประสงค์ กล่าวคือ “ดับเหตุตัณหาสมุทัย ดับทุกข์ ให้แก่ชาวโลกและสรรพ
 สัตว์ทั้งหลายอยู่หรือหนอ ?”

...ได้เผยแผ่พระธรรมคำสอน อันเป็นวิสัยโลกหรือธรรมอันพ้นจาก
 วิสัยโลกหรือหนอ ?

แท้จริงแล้ว ทรงตรัสว่า “เราไม่ขัดแย้งกับโลก แต่โลกย่อมขัดแย้งกับเรา”

แต่ก็ช่างเถอะ เพราะถึงอย่างไรโลกวิสัยย่อมขัดแย้งกับโลกพหุวิสัย โลกียะย่อมขัดแย้งกับโลกุตตระแน่นอน ดังนั้นที่กล่าวว่า ธรรมะที่ทวนกระแสโลกนั้น น่าจะไม่ใช่เสียแล้ว แต่ควรจะกล่าวว่า โลกที่ทวนกระแสธรรม **แต่ก็ช่างเถอะ!**

“ธรรมะที่ทวนกระแสโลก” ที่กล่าวถึงนี้ ประสงค์ที่จะให้ทบทวนอดีตพุทธกาลกับปัจจุบันกาลนี้ ว่าพระสังฆธรรม พระสัมมาสัมพุทธะยังมีอยู่ถึงปัจจุบันนี้หรือไม่ ปัจจุบันนี้เผยแผ่พระสังฆธรรมคำสอนกันอย่างไร ? เป็นไปตามพุทธโอวาทพุทธประสงค์ตามพระสูตรข้างต้นหรือไม่ ?

ทาน แปลว่า การให้ การสละออก ให้แล้ว ๆ เลย ไม่ใช่ให้เพื่อปรารถนาบุญกุศลมรรคผลนิพพาน ตอบแทน **ศีล** แปลว่า วิรติ คือ วิรติงดเว้น-ละเว้น ไม่ใช่ให้ถือหรือรักษา หรือให้นับเป็นข้อ ๆ เหมือนนายโคบาลนับโคเข้าคอก-ออกคอก ไม่เคยได้ลืมปัญญาโครสทั้งห้า อย่างนี้ไม่ใช่ และ **ภาวนา** แปลว่า ฟังธรรมเทศนา แสดงธรรมเสนาธรรม และมีความเห็นถูกต้องพระสังฆธรรมคำสอนของพระองค์

ทรงตรัสสอน แสดงธรรมไปตามลำดับ ๕ ข้อ บรรลุธรรมมากมาย อันได้แก่ ทาน-ศีล-สวรรค์-โทษของสวรรค์หรือกาม-เนกขัมมะการออกบวช ปัจจุบันนี้ยังคงคำสอนของพระพุทธองค์อยู่ครบถ้วนอนุพุทธิกถา ๕ ข้ออยู่หรือไม่? หรือว่ายังคงพรรณนาถึงความสุขบนสวรรค์ชั้นดุสิตบุรียังไม่จบ ถ้าหากยังไม่จบ ภพชาติก็ยังไม่จบอยู่เหมือนกัน พระพุทธองค์ตรัสสอนให้จบ!

พุทธบริษัท มีความเห็นถูกต้องว่า “...เป็นไปเพื่อความดับเหตุต้นหาสมุทัย ทุกข์ดับนิโรธนิพพานหรือไม่?” (ปลง-ปล่อย-วาง-ว่างๆ หรือไม่?)

“...เป็นไปเพื่อความคลายจิตออกจากความกำหนด ไม่สิ่งสมกิเลส ไม่ประกอบทุกข์ มักน้อย-สันโดษฯ หรือไม่ว?” (คลายจิตออกคืนสู่ธาตุโดยธาตุบริสุทธิ์ สู่โลกธาตุของมันเองหรือไม่?)

...ข้อความอันลึกซึ้งในโลกุตตระ ว่าเฉพาะด้วยเรื่อง สุนฺญตา ยังคงอยู่หรือไม่? หรือว่าคงมีแต่เนื้อไม้อื่นเป็นลิมตอกเชื่อมปะเสริมเข้าไปแทนเนื้อไม้เดิมของกลองคึกอานกะจนหมดสิ้นไปเสียแล้ว!

ทรงตรัสสอนพระอุบาลี ไว้ในอังคุตตรนิกาย ๒๓/๑๔๖ ว่า

“หลักกำหนดตัดสิ้นพระธรรมวินัย ๗ ประการ ได้แก่

นิพพิทา ความเบื่อหน่าย ๑

วิราคะ ความคลายจิตกำหนดตันทหาอุปาทานออก ไม่ติดยึด ๑

อภิญญา ความรู้ยิ่งที่นอกเหนือรู้ เป็นวิมุตติญาณทัสสนะ ๑

สัมโพธะ ความตรัสรู้ที่ไม่ติดในรู้ ๑

อุปสมะ ความสงบ จากกิเลสวิชาตันทหาอุปาทาน ๑

นิโรธะ ความดับ ๑

นิพพาน ความว่าง ๑

นี่เป็นธรรมวินัย เป็นสัตตสุสาน เป็นคำสอนของเราตถาคต”

ขอฝากปัจฉิมกถาไว้ให้ท่านผู้อ่านพิจารณาค้นหาคำตอบเอาเถิด

“คำสอนใด...ให้วางธรรม พ้นธรรมเหนือธรรมเป็นโลกุตตรธรรม วิมุตติธรรม นั่นเป็นคำสอนของสมเด็จพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธะ!”

หากไม่เป็นไปตามนี้ นั่นไม่ใช่!

โลกธรรมนั้น มี ๘ ได้แก่ มีลาภ-เสื่อมลาภ มียศ-เสื่อมยศ สุข-ทุกข์ สรรเสริญ-นินทา

“จิตยังคงไม่หวั่นไหว เมื่อกระทบกับโลกธรรมแปด (เปื้อน) อยู่หรือหนอ!”

ภาคผนวก

อริยสัจ ๔ หย้าปากคอกที่ถูกเมิน

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) - มรรค
๑. ตัณหา-อุปาทาน (ทะยานอยาก-ยึดติด) เกิดเพราะมีตัวหลงโหมะ อวิชชา-เจตนา-วิญญาน ตัวกระพริ้ว เวทนา ชอบ-ชัง ทับซ้อนสะสมมาต่อภพต่อชาติ เป็นปัจจัยใหม่ ให้เริ่มทะยานอยากยึดติดทางตา,หู, ฯลฯ ขึ้นใหม่อีก (ทั้งๆ ที่รู้ว่าสรรพสิ่งในโลกยึดอะไรเอาไว้มิได้เลย-แต่ก็หลงเข้าไปรับรู้-รับทราบและติดยึด)	๑. ยุติตัณหา-ไม่ยึดติด (เพราะรู้ว่ายึดไม่ได้ จึงไม่หลง) ยึดไม่อยู่-เกาะไม่ติด-ผ่านตลอด-ยึดไม่ติด-เกาะไม่อยู่-ของชั่วคราว-ของมันเองอยู่แล้ว ยุติการเจริญสมุทัยใหม่ สมุทัยไม่เกิด นิโรธนิพพานทันที (สมุทัยเก่า-กรรมเก่า ให้ขอขมากรรม-อุทิศบุญชดเชยชดใช้ด้วยบุญทิพย์)
๒. มุ่งหวังตั้งเอาในลาภ-ยศบริวาร-สรรเสริญสุขสวรรค์เสริมบารมี-อารมณ์สุนทรีย์กามคุณห้ารูป-เสียงฯ-ตั้งเอา-ปฏิบัติเอา-แม้มรรคผลนิพพาน ความว่าง ด้วยโหมะอวิชชา-ตัณหา-อุปาทานฯ-โลกียธรรม-สติปัญญา-สมาธิ-ศีล-ทานบารมี-ญาณทัสสนะเป็นกรรมนำไปเกิด	๒. ปลง (ไม่ใช่ปฏิบัติเจริญสติซ้อนกาย-ซ้อนจิต นี่เป็นกรรม ยืน-เดิน-นั่ง-นอน ก็ไม่ต้องมุ่งหวังตั้งเอา แม้ทั้งทางโลก-ทางธรรม แต่ให้ปลงทุกเรื่องทั้งโลกและธรรม นั่ง-ตั้ง-นอนทิ้ง ให้แล้วเลยๆ ไปทุกอารมณ์อริยาบถด้วย “ช่วง” สติตัดตัวรู้-จนว่างไม่มีอะไรติดทั้งอดีต-อนาคต และปัจจุบัน-โลกุตระธรรมเหนืออารมณ์โลก-วิมุตติญาณทัสสนะ-ไม่เกิด
๓. ชอบสังเกตดูชะก่อน-รู้ชะก่อน ทุกอารมณ์-เกาะติด-ยึดติดทุกอารมณ์ที่เห็น-ได้ยินฯ-เลือกเอา-	๓. ปล่อย ปล่อยผ่านทั้งไปทุกอารมณ์ผ่านออกๆ ทุกขณะลมหายใจเข้าและออกจบไปทุกอารมณ์ เห็น-ได้ยินฯ หรือคิดนึกก็

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) – มรรค
คิดหวังเอาว่าแน่นอนเป็นนิจจัง- สุขัง-อตตะ-สุกะวิปาสทหลงว่า สวयงาม-ตัวหลง-ตัวรู้-ตัวอยาก- ตัวยึด-ตัวเจตนา-เป็นตัวกรรม- เป็นไปตามกรรมทุกครั้งที่คิด- พูด-ทำ-นำไปเกิด	ปล่อย ปล่อยผ่าน ทิ้งๆ ไม่ยึดเอามา พิจารณา ทุกข์ก็ปล่อย แม้แต่สุขก็ปล่อย มันชั่วคราวเป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา- อสุกะ แต่ไม่มีใครปล่อย มันปล่อยของ มันเอง ไม่เอาอตตะเข้าไปปฏิบัติปล่อย “จ๋าๆ กว้างๆ ไว้ทั้งวัน-เห็นคนให้เลยคนๆ -ผ่านแล้วผ่านเลยแล้วไปๆ” ไม่ย้อนเอา อารมณ์เก่าอดีตเข้าไปทำกรรมซ้อนมโน มโนต้องไม่มีกรรม ไม่มีมโนกรรม-จบ กรรม-จบเกิด
๔. ถือไว้-แบกไว้-จับจอง-ดันเข้าใส่ กับชีวิต-ต้องได้-โลกหวงแหน สละยาก	๔. จาคะ สละออก-ละ-วาง วางอดีต- อนาคต-แม้ปัจจุบันก็วาง ไม่มีใครวาง- แต่มันวางของมันเอง ตามอายุกรรม
๕. จริงจัง-เข้ม-เหนียวแน่น-ติดบุญ- บุญบังนิพพาน-บุญไม่ดับทุกข์ ทางใจ	๕. ลดตัวจริงจังลงทุกเรื่อง-ไม่เหนียวแน่น ในเห็น, ได้ยินฯ-ไม่มีตัวเองในรู้ในเห็นฯ- คลายจิตออก-ไม่เจตนากรรมในบาป- บุญ-ไม่ติดบุญ-ทำเหมือนไม่ทำ-ไม่มี อตตะกรรมผู้กระทำ นิพพานว่างจาก บุญ-บาป
๖. เฟ่งจ้อง-แสวงหา-ต้องอย่างนั้นนี่ -เรื่องมาก-มากเรื่อง	๖. ช่าง วางเฉย-ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง-ไม่มากเรื่อง- เรื่องไม่มาก ไม่ต้องทำกรรม (ฐาน) อะไร แบบไหนอีก-ไม่ทำกรรมอีก-จบกรรม- จบเกิด

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) – มรรค
๗. กิจกรรมมาก-วิบากกรรมมาก	๗. จบกิจ-จบกรรม กรรมไม่ดำ-ไม่ขาว-สิ้นวิบากกรรม
๘. คิดมาก-พูด-ทำมาก-เพื่อผืน-ราฟั้งราพัน-ห่วงหาอาลัย-ใครรักรักตอบ-ใครชังชังตอบ-คิดทุกครั้งเป็นกรรมทุกครั้ง ทั้งกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม	๘. สติปัญญาธาตุขันธ์ กาย-จิต ดำริใช้ยามจำเป็นต้องใช้ ไม่จำเป็นไม่ต้องใช้ ใช้แต่พอดีแบบไม่หลง ใช้แล้ววาง “มักน้อยในการดู-ฟัง-การถาม-การหาอยู่หากิน-ไม่ติดบุคคลสถานที่ -ไม่คะติ-อคติ”
๙. เมตตาห่วงหาปรารถนาดี-โหยหาสลดหดหู่-เมตตาคาถ้ำจุนอัสตดาเจตนากรรมวิบาก	๙. เมตตาสุญญตา หมดอัสตดาตัวตน-อุเบกขาสุญญตา ทุกคนมีกรรมเป็นของตัว นอกเหนือใจดำ-ใจแดง ใช้พรหมวิหารครบทั้ง ๔ -อุเบกขาท่ามกลางวางเฉย
๑๐. เฉพาะเจาะจง-เลือกข้าง-มีที่หวังเป้าหมาย มีติด-มีหลุด	๑๐. ท่ามกลาง -ไม่เลือกอะไร-ไม่ตรงอะไร-นอกเหนืออดีตอนาคตแม้ในปัจจุบัน-ไร้ที่หมายไร้ขอบเขต ไม่ติด-ไม่หลุดอะไร-ว่างๆ
๑๑. คับแคบหมกมุ่นจมอารมณ์ รักโลกโกรธหลง-มีไอคิวสูง แต่ความฉลาดทางอารมณ์ (อีคิว) ต่ำ-ไม่ดับทุกข์ทางใจ	๑๑. รู้เท่าทันด้วย “ช่วง” สติตัดรู้ อารมณ์กรรม มีความฉลาดทางอารมณ์-ปล่อยวางผ่านออกไปทุกอารมณ์ ไม่จมแช่ทรง แต่กว้างๆ จ้าๆ ...คลายออก..จ้าๆ กว้างไกลไร้ขอบเขตฯ
๑๒. ทนทุกข์เวทนาเสวยวิบาก สมุทัยเก่า-เป็นไปตาม	๑๒. แผ่ระบบกรรม ทำลายกำแพงกรรม ออกมาด้วยการ ขอขมา-อโหสิกรรม-

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) – มรรค
ยถากรรม-สร้างกรรมสมุทัยใหม่-เสวยวิบากภพชาติใหม่ไม่รู้จบ	อุทิศบุญชดใช้ล้างสมุทัยเก่าให้เบาบางจนวาระโอกาสมาถึงลุล่วงสว่างไสวจบกรรม
๑๓. ดิ้นหนี-ดิ้นสู้, ดิ้นติด-ดิ้นหลุด-ไม่ยอมรับใช้หนี้วิบากกรรมเก่า	๑๓. ยอมอนัตตา สลายทิฏฐิมานะอัตตาตัวตน ยอมปล่อยให้มันวิมุตติหลุดพ้นออกไปของมันเองโดยไม่ต้องดิ้นสู้-ยอมให้มันวางไปเอง
๑๔. วิตกกังวล-เกร็ง-กลัวเจ็บทุกข์ยาก-ไปควานหาเอาร้อนมาก่อนใช้	๑๔. คลายจิตออก-กว้างๆ-ท่ามกลาง-วางเฉย-ไม่อะไรกับอะไร-ไม่กังวล-ไม่กลัวเจ็บตาย-อะไรก็ได้ สุข-ทุกข์ก็ชั่วคราว-มันผ่านออกไปของมันเอง
๑๕. มีเริ่ม-มีจบ-แล้วเริ่มอีก-มีเงื่อนไขข้อแม้ตลอด-ติดขัดข้องคาตลอด-ย่ำคิดย่ำทำ	๑๕. มันจบของมันเองอยู่แล้ว-ไร้เงื่อนไข กติกา-ไม่ติดขัด-ไม่เกี่ยวข้องคา-จบ...ผ่านทั้ง-วาง-ว่างอยู่แล้ว!
๑๖. ทะยานอยาก-เพื่อฝันต้องรวยเลิศ -แต่ไม่ดับทุกข์ทางใจ	๑๖. พอใจตามมี-ยินดีตามที่ได้ พอใจเป็นยอดทรัพย์
๑๗. เริ่มนับหนึ่งไปถึงสูญ-แล้วนับใหม่อีกไม่รู้จบ	๑๗. สูญอยู่แล้ว สูญญตา ว่างอยู่แล้ว !
๑๘. ทำกรรมซ้อนมโน-เข้าไปพยายามทำกรรม เพื่อจะยุติค้นหา-ปฏิบัติตัดจริตประติษฐ์ท่ามายากรรม-สำรวมกายจิต-สร้างภาพ-ทำเอานิพพานด้วยตัณหา	๑๘. หยุดคิด-หยุดกรรม-หยุดการสำรวม สร้างภาพมายากรรม-ไม่ทำเอาปรารถนาเอาว่าง เพราะนิพพานความว่าง ทำเอาไม่ได้ มีไม่ได้ เป็นอะไรก็ได้ไม่ได้

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) – มรรค
๑๙. เห็น, ได้ยินฯ ทุกครั้งชอบ วิเคราะห์ความเห็นความหมาย- เอ๊ะอะล้งเลสงสัย-วิพากษ์วิจัย- วิจารณ์แม้กระทั่งองค์คุณพระ รัตนตรัย-บุพการีฯ นี่เป็นกรรม หนัก -(แต่วิมุติหลุดได้ด้วยการ ขอขมากรรม)	๑๙. ไม่ต้อง-ไม่ตั้ง ไม่ต้องทำกรรม (ฐาน) อะไรแบบไหนอีก มันอนัตตา ว่างนิโรธ ดับ นิพพานเย็นอยู่แล้ว เห็น...ก็ช่าง, ได้ยินฯ ก็ช่าง...คิดก็ช่าง-เพลอกก็ช่าง... ช่าง... ช่าง-สติตั้งรู้ จบสมุจเฉทเด็ดขาด ทุกครั้งที่ช่าง นี่เป็นวิมุติกรรม-วิมุติ หลุดทุกครั้งที่ช่าง!
๒๐. โสยาศาสตร์-หลักไหลหลักตา คาคับแคบ-มีดมืดปกคลุม- หมกมุ่น-อบายภูมิ	๒๐. พุทธะ -ตื่นโพลงโลงจำ-กว้างๆ-ไกลๆ- ไร้ขอบเขต-ว่างๆ-นิโรธนิพพาน
๒๑. สร้างคอกขังสัตว์-มีสัตว์ไว้ขัง- สร้างเงื่อนไขกฎเกณฑ์กติกา มารยาท-มีรูปแบบ-ติดสมมุติ- บัญญัติ	๒๑. นอกเหนือ เงื่อนไขไร้ต้นหากติกากฎ เกณฑ์รูปแบบ-ไร้รูปร่าง ไร้ขั้น-นอก เหนืออิสระ (Supreme freedom)- วิมุติปรมาตม์
๒๒. เจตนากรรม-ปฏิบัติบำเพ็ญ- อธิษฐานขอเอาานิพพานข้าง หน้า-ตั้งใส่-ดันเข้าใส่ ด้วย ตัณหาในความเพียร	๒๒. ไม่เจตนากรรม -ปลงไม่ใช่ปฏิบัติอัตตา ตัณหาอุปาทาน นิพพานอยู่แล้ว ที่นี้.. และเดี๋ยวนี้-ว่างๆ อยู่แล้ว!
๒๓. เจริญสติ-สมาธิปะมาณ- ญาณเพื่อเอาานิพพาน-เจริญ กรรมอะไรก็ไปเสวยวิบากอัน นั้น	๒๓. ปลงสติขั้น -ปลงปัญญาญาณขั้น หลุดพ้นเหนือขั้น เป็นขั้นวิมุติ เหนือปัญญาญาณ เป็นวิมุติญาณทัส สณะ ไม่เจริญกรรม-ไม่มีวิบากกรรม ให้ต้องเสวย

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) – มรรค
๒๔. เจริญตัวดู-ตัวรู้ มีอัตตาตัวรู้ และสิ่งถูกรู้	๒๔. รู้ก็ช่าง-ไม่รู้ก็ช่าง เห็น, ได้ยิน...ช่าง ไม่ติดอยู่ที่ใจก็เบาใจ วิมุติหลุดออก จากอัตตาตัวตน ผู้รู้เป็นอนัตตา
๒๕. เจริญรู้ลมหายใจด้วยอตฺตา เจตนากรรม-เลือกรับรู้ด้วย หลงยึดติดรูปแบบต้นหา	๒๕. ลมหายใจเข้า-ออก ก็ช่าง..อนัตตาของ มันเองสงบ-ไม่สงบก็อนิจจังของมัน เอง สงบก็ช่าง-ไม่สงบก็ช่าง เลือกไม่ ได้ มันอนิจจัง เป็นของชั่วคราว เกิด เอง-เป็นเอง-วางเอง
๒๖. ทรงจิต-รักษากิจิต-ดูจิต สอดรู้ สอดเห็นด้วยอตฺตาตัวตน-มีผู้ดู และสิ่งที่ถูกดู-เลือกดูด้วย เงื่อนไขต้องอย่างนั้นอย่างนี้ด้วย ต้นหาสมุทัยนี้เป็นกรรมมีวิบาก	๒๖. ปล่อยวางจิต-คลายจิต-รู้เห็นอะไรก็ ช่าง...ท่ามกลาง ไม่ตรงอะไร ไม่เลือก ว่าจะดูอะไร...เลยๆ ไป-วิมุติหลุดออก ไปแล้วจากวิบากกรรม
๒๗. มีได้-เสีย มีรัก-ชัง มีหวาน- ขมขื่น สมหวัง-ผิดหวัง	๒๗. มีใจเสมอกันในสัตว์บุคคล-ไม่ได้ อะไร-ไม่เสียอะไร-ไม่รักชัง-ไม่คาดหวัง อะไร-ของชั่วคราวทั้งนั้น
๒๘. วางแผนโครงการ-พิธีกรรม- พิธีการ-กำหนดการ-มีกิจ-มี กรรม-มีวิบากสังสารวัฏ	๒๘. ไม่ต้องไม่ตั้ง-ไม่ต้องทำตัวทำใจอะไร แบบไหนอีก มันอนัตตา-จบกิจ-จบ กรรม-จบวิบากสังสารวัฏ!
๒๙. ติตถญาณตัวรู้ทางตา, หูฯ คิด นึกทางใจทุกอารมณ์ ติดขัดข้อง คา-ติดในรู้-ไม่ตัดรู้-ไม่ตรัสรู้	๒๙. เห็น, ได้ยินฯ คิดนึก-รับรู้รับทราบ อะไรก็ช่างไม่จำเป็นต้องรู้ตลอดปล่อย ผ่านทิ้งออกไปทุกอารมณ์-ตัดตัวรู้-ไม่ ติดตัวรู้-วางรู้-จึงตรัสรู้-ไม่ติดชั้นใด จึง ชั้นวิมุตินิพพาน !

ทุกข์-สมุทัย	นิโรธ (นิพพาน) – มรรค
๓๐. ฟ้า-ทรง-ดู-รักษาจิต-เอก สภาวะ-หลงยึด ติดขัดเกี่ยว ข้องคาไม่ลุล่วงไม่ดับทุกข์	๓๐. ปลง-ปล่อย-วาง-ช่าง คลายออกทุก อารมณ์จิต-ไม่หลงยึด-ไม่ติดไม่ขัดไม่ เกี่ยวไม่ข้องไม่คา-ลุล่วงธรรม-วาง ธรรม-ว่างนิพพาน
๓๑. ได้ตั้งใจ -ไม่ได้ตั้งใจ -เป็น กรรมเป็นทุกข์ทั้งสิ้น	๓๑. ได้ก็ช่าง...ไม่ได้ก็ช่าง..! ของชั่วคราว ไม่ติด-ไม่ยึด-ไม่ติดก็หลุดออก-วิมุติ หลุดออกจากธาตุขันธ์ทุกขันธ์-ชั้นข วิมุติ
๓๒. ทิ้งโลก-เอาธรรม-ไม่ว่างมี อึดตาตัวตน	๓๒. ทิ้งโลก-วางธรรม-ว่างจากตัวตน- อนัตตา
๓๓. ทำกรรมทั้งดำ-ขาว บาป-บุญ	๓๓. ทำกรรมไม่ดำ-ไม่ขาว ทำเหมือนไม่ทำ ไม่มีอึดตาผู้ทำ นิโรธนิพพานนอกเหนือ จากบาป -บุญ
๓๔. วิภวัญจะ-เกิดปัจจัยการ-มีกิเลส- กรรม-วิบาก-เกิดภพชาติ	๓๔. วิภวัญจะ -จบปัจจัยการ-จบภพชาติ
๓๕. มีผู้สร้าง-ผู้สลาย มีต้นหา- อุปาทาน มีภพชาติ	๓๕. ไม่มีผู้สร้าง -ผู้สลาย นิโรธนิพพานอยู่ แล้ว!

อริยสังคจหญาปากคอกที่ถูกเมิน

ทุกวัน พอประตูคอกเปิด โคทั้งหลายต่างแย่งชิงกันวิ่งโลดเล่นทะยานออก (ด้วยตัณหาทะยานอยาก) เพื่อไปสู่ทุ่งหญ้าข้างหน้า เป็นประจำเช่นเคย ก่อนจะออก มันชำเลื่องมองดูกอหญ้าเขียวชอุ่มงามที่หน้าประตูคอก พลังรำพึงในใจว่า **“อยู่ใกล้แค่นี้ เดี่ยวค่อยกลับมากินก็ได้”** แล้วก็ละออกไปเพื่อจะหากินหญ้าไกลๆ ตกเย็นค่ำ โคทั้งหลายทั้งฝูง หลังจากหาเล็มหญ้าอื่นๆ นานาชนิดจากทุ่งกว้างทั้งวันจนอึด ต่างพากันกลับเข้าคอก มันชำเลื่องมองดูหญ้างามชอุ่มเขียวกอเดิมเมื่อเช้า พลังบอกกับตัวเองว่า **“อยู่ใกล้แค่เอื้อม จะกินเมื่อไหร่ก็ได้”** การเป็นอยู่อย่างนี้ทุกวันไป หญ้าปากคอกกอเดิมนั้น ก็ยังคงเขียวชอุ่มงามอยู่ที่ปากประตูคอกอย่างเดิม กลายเป็นหญ้าปากคอกที่โคเมิน

ดูเดียวกันกับอริยสัง ๔ ที่ถูกเมินเฉยจากพุทธศาสนิกชนพุทธบริษัททั้งหลายต่างก็เคยได้ยิน, ได้ฟัง, ได้รู้ ได้ทราบกันมานานกว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว จนซ้ำซาก จำเจ คับหู ชินชาธรรมดาไปว่ารู้แล้ว และต่างก็พอใจยินดีกับการมุ่งไปข้างหน้า เพื่อแสวงหาเอามรรคผลนิพพานข้างหน้าให้พบ (ดูโคทั้งหลายต่างทะยานออกไปสู่ทุ่งหญ้าข้างหน้า) โดยหาได้เฉลียวใจสักนิดไม่เลยว่า การเจตนาเพียรพยายามปฏิบัติบำเพ็ญแสวงหามุ่งไปข้างหน้านั้น **เป็นกรรม เป็นต้นหาอัน** แสลงต่อนิโรธนิพพานเสียเอง แทนที่จะหันมายุติเหตุ ตัณหาสมุทัย จบกิจ -จบกรรม ที่ความมุ่งหวังตั้งเอา แล้วเก็บเกี่ยวสาระประโยชน์ใหญ่ที่ตรงต่อเนื้อหาแห่งพระสังฆธรรมจากหญ้าปากคอกกอนี้ และโยงโยยขยายผลไปเกี่ยวถึงปัจจัยการ ๑๒ กอเสียด้วย (อวิชชา-เจตนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติฯ) จะได้ไม่ต้องติดขัดข้องคา จบจิต-จบกิจเสาะแสวงหาปฏิบัติเพื่อจะเอามรรคผลนิพพาน ที่มุ่งไปหาเอาข้างหน้ากันเสียที **“ธรรมใดเกิดแต่เหตุ ทรงตรัสเหตุและความดับเหตุมีปกติ ทรงตรัสสอนอย่างนี้”**

ขออย่าได้เห็นห่างเหินปากคอกกอนี้ไปเสียเลย นิโรธนิพพานไม่ต้องมุ่งไปหาเอาข้างหน้าที่ไหนอีก แต่มีอยู่เองแล้ว นิพพานว่างอยู่เองแล้ว จุจหน้าทีปากประตูคอกใกล้ๆ นี่เอง ให้ความสำคัญใส่ใจให้แยบคายกับเหินปากคอกนี้สักนิด สดับให้จงดี จะได้ไม่ต้องเสียภพชาติ การเกิด - การตาย บ่อยๆ กันอีกต่อไป

นิโรธดับ-นิพพานว่างมีอยู่เองแล้ว!

“ฝนตกฟ้าร้อง - พายุพัด - ไฟไหม้ - น้ำท่วม - แผ่นดินถล่ม ฯลฯ เหล่านี้ห้ามไม่ให้เกิด ห้ามไม่ได้ มันเป็นธาตุอนิจจัง ปรับเปลี่ยนผันแปรเป็นธรรมดา เป็นของชั่วคราว เกิดเอง - เป็นเอง - วางตัวของมันเอง พร้อมสลายตัว - ไม่เกาะยึด ธาตุโดยธาตุบริสุทธิ์อยู่ ฉะนั้นได้

มนุษย์ทั้งหลาย เห็น, ได้ยินฯ รับรู้อารมณ์คิดนึกนานาภิตาม สุข-ทุกข์ -ไม่สุข -ไม่ทุกข์ก็ตาม การเป็นอยู่ - ให้อยู่หากินก็ตาม ความเจริญ - ความเสื่อมก็ตาม เหล่านี้ก็ห้ามไม่ได้ อารมณ์วิบากมันก็อนิจจัง ผันแปรชั่วคราวของมันเอง ผ่านมา - ผ่านออกไปเอง อุเบกษาท่ามกลางวางเฉย วางตัวตามอายุรกรรมของมันเอง ไม่ยึด - ไม่ติด ก็วิมุตติหลุดพ้นผ่านออกไปเป็นธาตุโดยธาตุบริสุทธิ์ของมันเองด้วย เช่นเดียวกัน ฉะนั้น”

สุข-ทุกข์เป็นของชั่วคราว ชีวิตเกิด-ตาย ไม่จริง (เพราะเพียงแค่เปลี่ยนภูมิไปเกิดใหม่) จริงคือว่าง ...ว่างของมันมีอยู่เองแล้ว “นิโรธ คือความดับตัณหาที่มันดับของมันเอง ไม่ต้องเข้าไปซ้อนทำดับ”

แต่ให้ยุติตัวอัสสตาที่คอยจะซ้อนเข้าไปทำดับ ให้ยุติตัวอัสสตาที่เข้าไปทำดับต่างหาก...

ปล่อยให้มันดับของมันเอง นิโรธดับของมันเอง นิพพานว่างๆ ของมันเองอยู่แล้ว!

อารมณ์วิบาก-วิมุตติหลุดพ้น ผ่านออกไปของมันเองอยู่แล้ว โดย...

๑. **ไม่ต้องข้อนกรรมซ้ำจิต** ไม่ต้องทำกรรมอะไรแบบไหนกับจิต ไม่จิต ตกิลมถาณโยค ทำจิตให้ลำบาก (ไม่ต้องอคติ-อคติ ชอบ-ชังอาคันตุกะวิบากที่ผ่าน เข้ามาเยี่ยม ปล่อยให้วิมุตติหลุดพ้นผ่านออกไปของเขาเองตามอายุกรรม) ก็จบ จิต-จบกิจ-จบกรรม ว่าง นิโรธนิพพาน

๒. **ไม่ต้องข้อนทำกรรมลงทมิโน** มโนต้องไม่มีกรรม ไม่มีมโนกรรม ย่อมถึงความสิ้นกรรม นิโรธนิพพาน

๓. **ท่ามกลางระหว่างอายตนะภายใน -ภายนอก จ้าๆ ...กว้างๆ ...ไม่** ตรงอะไรไปทุกอารมณ์ เห็นคนให้เลยๆ คนออกไปๆ -ไม่มีกรรมเจตนา -ว่าง นิโรธนิพพาน

๔. **อุเบกขาสัญญตา** -วางเฉยสติตัดตัวรู้ด้วยคำว่า “ช่าง” (ลักแต่ว่า) ช่างไปทุกเรื่องทุกอารมณ์ ไม่ยึดเกาะ ไม่ติดใจก็เบาใจ ตัดใจ-ตัดรู้จึงตรัสรู้ สมุจ เจตเตตฺตชาต วิมุตติหลุดพ้น นิโรธนิพพาน

๕. **ปลง-ปล่อย-วางทุกอารมณ์** ดุจไฟเป็นของร้อน วางไฟก็ดับเย็น- เป็นนิโรธ-ว่างนิพพาน

๖. **ยอมอนัตตา** สลายทิวฐิมานะ อัตตา ตัวตน หมดอัตตาทัวตนก็ อนัตตา -ว่างนิโรธนิพพาน

ธรรมบทนี้ และรวมทุกบทของหนังสือเล่มนี้ ท่านอาจยังไม่เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อน แต่ขอให้งฟัง ถ้าไม่ฟังวันนี้ วันหน้า หรือชาติหน้า ท่านก็ต้อง ได้ฟังจนได้ พระสังฆธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี ถ้าหากไม่ตรงต่อเนื้อหา แห่งพระสังฆธรรมอยู่บนพื้นฐานของการไม่ยึดติดยุติตถา-อุปาทานหรือสมุทัย และคลายจิตออกไป นั่นไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า!

ดังนั้น จึงอย่ามัวจิตใจ-ขาดคาข้องใจอยู่เลย ลองคลายใจออกจ้ำๆ
กว้างๆ ไกลๆ ดูเถอะ ไม่ยึด-ไม่ติด คลายจิตออก ไม่ติดก็หลุดวิมุติหลุดออก
นิโรธดับ-นิพพานว่างๆ จับพลันทันที นิพพานอยู่แล้ว!

สุวฑฒโน ภิกขุ

วิสาขบูชา' ๕๗

Facebook: อุทยานธรรมวิปัสสนาभवเสถียร

www.buddhaanswertolife.com

จปกรรมสังสารวัฏ

 ตื่นโพลงโปล้งจำ กว้างๆ ...ไกลๆ...คลายจิตออกไป..ท่ามกลาง ไม่
ตรงอะไร..สว่างไสว..ไร้ขอบเขตฯ (ตั้งแต่ลืมตาตื่น คลายจิตออกไปกว้างๆ
ไกลๆ ไร้เขตไร้ขอบฯ จนกระทั่งหลับไป)

 “อโหสิ..ๆ..ๆ..! กรรมทุกอย่างอโหสิ !.” เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย
และ “ทุกสรรพชีวิต จิตวิญญาณ จงได้มีส่วนแห่งบุญข้าฯ มีส่วนแห่งบุญ
ข้าฯ จงทั่วกันตลอดไปฯ” (แล้วหยาดน้ำลงไป ให้กล่าวบ่อย ๆ อโหสิทุกครั้ง
กรรมหลุดทุกครั้ง การหยาดน้ำเป็นการให้ที่ยิ่งใหญ่แก่สรรพสัตว์ในจักรวาลโลก
ธาตุทั่วถึงทุกชั้นภูมิ ย่อมมีอานิสงส์มาก)

 ท่ามกลาง...ตาเห็นกับรูป ท่ามกลาง..ได้ยินกับเสียง ฯลฯ “เห็น
ได้ยินฯลฯ ส่วนหนึ่ง...เลย ๆ ไปจากเห็น, ได้ยิน ฯลฯ อีกส่วนหนึ่ง....เห็น
คน ภูเขา ต้นไม้...ให้เลย ๆ คน ภูเขา ต้นไม้ไป” (อิสระไร้ที่หมาย-ไม่จึงจะ
ต้องเห็น ฯลฯ ไม่เป็นบาปกรรม ชั่วคราวไร้เงื่อนไข-ให้คลายจิตออก-มนโม่ไม่มี
กรรม-จบเจตนา-จบเจริญสมุทัยตัณหา อุตตาพยายาม **จงระลึกนึกถึงหลวงพ่**
ช่าง..สถิตัตตวัฐูเห็น ทุกครั้งที่เห็น, ได้ยิน ฯลฯ และขณะที่เครียด)

 “น้ำไม่ติดใบบัว วารีไม่ติดปทุม จันใด มุนีผู้สงบ ย่อมไม่ติดขัด
ข้องคาอยู่ในอารมณ์ จันนั้นฯ” Just a drop of water does not cleave
to the lotus leaf, or water to the lotus flower, a sage does not
cleave to sights seen, sounds heard or experiences cognized.“
(ขุททกนิกาย สุตตนิบาต ๒๕/๔๑๓)

อุทยานธรรมวิปัสสนาป่าละอู

อุทยานธรรมวิปัสสนาหมวกเหล็ก (ธรรมะรีสอร์ท)

ธรรมะสัปปายะในป่า จ.เลย

